

Jak soudíte

**Aneb
nahlédnutí za
oponu
vyšetřujícího
soudu**

Adrian Ebens

JAK SOUDÍTE

ADRIAN EBENS

S láskou vzpomínáme na Carolyn Hullquistovou,
která odešla k poslednímu odpočinku 4. července 2019
Milovaná sestra v Kristu

červenec 4, 2020

Obsah

Obsah	3
1. Raději si dejte pozor	4
2. Soudný den	10
3. Spravedlnost a soud	16
4. Zdroj odsuzujícího rozsudku	22
5. Vnímání, projekce a realita	28
6. Země je prokletá kvůli tobě	32
7. Hle, člověk.....	36
8. Soudit Otce	39
9. Zjevení Otce	43
10. Ani já tě neodsuzuji	49
11. Zákon je duchovní.....	54
12. Napsáno na deskách srdce	57
13. Moje myšlení není vaše myšlení.....	63
14. Tvá cesta, Bože, je ve svatyni.....	67
15. Knihy byly otevřeny a soud byl vynesena.....	74
16. Opustil jsi svou první lásku	84
17. Zářivá řeka nebo ohnivý plamen?.....	91
18. Jazyk zlé síly/ Síla jazyku zla	97
19. Předadventní soud v souvislostech	101
20. Čas Jákobova soužení	110
21. Z provinění jednoho člověka vzešel soud	117
22. Kristova soudní stolice	123
23. Očištění svatyně a Den smíření	131
24. Bez přímlovce	142
25. Chronos a ukončení doby milosti	147
26. Očištění a dokončení duchovního chrámu	157

1. Raději si dejte pozor

Radostné očekávání milionů dětí na celém světě o Štědrém večeru (noc z 24. na 25. prosince) se opravdu nedá odhadnout. Třpytivé vánoční stromky stojí na nárožích hrdě a velké nápisy "*Santo¹, vítej*" lákají tuto tajemnou postavu ze Severního pólu, aby je přišla obdarovat.

Všechny tyto nevinné děti procházejí podobnou zkušeností, jakou prošel apoštol Jan v knize Zjevení. Ta nevinná radost Vánoc v dětství je sladká v ústech, ale uvědomění si, že Santa je naprostý výmysl, je pro mnohé děti v žaludku hořké.

Vánoční zvyky prozrazují mnohé o lidstvu. Proč se rodiče snaží přesvědčit své děti o něčem, co je falešné? Proč zkrátka rodiče svým dětem lžou, když vědí, že jejich děti nakonec musí projít matoucím zklamáním, že to bylo zcela vymyšlené?

Vánoce v Austrálii jsou ještě zvláštnější. V Austrálii prosinec vychází do prostředka léta, takže představa sobů, sněhu a teple oblečeného velkého červeného Santy je opravdu velmi zvláštní. Na Štědrý den často dosahují teploty 35 stupňů Celsia i více, což by mělo rozpustit touhy i toho nejzanícenějšího Santova fanouška, ale ne! Legenda pokračuje se všemi svými anomáliemi, podivnostmi a samozřejmě šťastnými dárky a krásnými sladkými dobrotami ke konzumaci.

Santa ztělesňuje mnoho věcí z lidské psychologie, které si zaslouží zamyšlení. Kromě toho, že tento svátek představuje komerční a materiální tužbu prodejců a spotřebitelů, text velmi známé písně o Santovi vypovídá o lidském vnímání toho, jak je chápán život.

¹ Pozn. překl. V českých zemích by ekvivalentem této osoby mohl být tzv. „Ježíšek“

Santa Claus přijíždí do města

Raději si dávej pozor,
raději neplač,
raději netrucuj,
říkám ti, proč
Santa Claus přijíždí do města.

Seznam si píše,
dvakrát ho zkontroluje,
zjistí, kdo zlobí a kdo je hodný,
Santa Claus přijíždí do města.

Vidí tě, když jsi na kúru,
a také ví, když jsi vzhůru,
ví, jestli jsi byl zlobivý nebo hodný,
tak sekej dobrotu a buď hodný.

Tenhle dárce dárků má v ocase žihadlo. Ve skutečnosti si vede seznam všech věcí, které děláte. Zřejmě má dar všudypřítomnosti a vidí vás, když spíte i když jste vzhůru. Ten seznam kontroluje nejméně dvakrát, aby zjistil, zda jste zlobili, nebo byli hodní.

Od malička se učíme, že jsme pečlivě sledováni a že vše, co děláme, je zaprotokolováno na severním pólu. Celý ten kontext vyvolává strach, protože *raději si dejte bacha!* Jste sledováni a hrozí, že nedostanete pěkný dárek, pokud jste zlobili. V některých verzích dostanete nějaký špatný dárek, například uhlí nebo něco horšího.

Většinu lidí se zdá být paradoxní podstata Santa Clause skrytá. Tento veselý stařík, který nosí dárky a hračky, ve skutečnosti řídí jakousi globální sledovací operaci a své dárky používá tak, aby dosáhl změny vašeho chování a udělal z vás lepšího člověka; lepšího občana státu.

Paradox Santa Clause může souviset s podobným paradoxem, který v křesťanství vyzpovoval lord Kames, skotský právník, historik a filozof v 18-tém století.

On napsal, „Křesťanské náboženství, vyniká duchem mírnosti, snášenlivosti a bratrské lásky, a přesto v žádném jiném náboženství nezužilo pronásledování tak zuřivě.“ Kames označil tento konflikt mezi křesťanskými zásadami a praxí za „ojedinělý fenomén v dějinách lidstva“.²

Kames samozřejmě nebyl první ani poslední, kdo si tohoto paradoxu všiml. Jak je možné, že Ježíšovo náboženství, které učí lásce, milosrdenství a soucitu se všemi, vyvolává u mnoha jeho údajných následovníků tak panovačné a násilnické chování?

Když se ponoříme hlouběji do křesťanských dějin, objevíme ve vyčnívající osobnosti – Augustinovi, argumentaci, která ospravedlňuje princip použití síly.

Když byl Augustin (první křesťanský teolog, který vyvinul systematickou obhajobu pronásledování) kritiky vyzván, aby uvedl alespoň jeden případ, kdy Ježíš použil nátlak místo přesvědčování, vytáhl eso z rukávu. Byl to onen slavný příběh (Sk 9:1-18) o Pavlově cestě do Damašku. Při cestě za pronásledováním křesťanů Pavel (tehdy známý jako Saul) padl na zem, když uslyšel Ježíšův hlas a oslepilo ho jasné světlo. Podle Augustina toto Pavlovo obrácení jasně zahrnovalo nátlak, neboť Kristus "použil svou moc, aby Pavla srazil k zemi", a také ho "zasáhl fyzickou slepotou" (postižení, jež trvalo tři dny). Pavel tudíž přišel "k evangeliu pod nátlakem fyzického trestu", a tím byl onen toleranční argument, že Kristus nikdy nepoužil fyzickou sílu, definitivně vyvrácen - minimálně v myslích Augustina a mnoha pozdějších křesťanů, kteří jeho argumentaci opakovali.³

² <https://www.libertarianism.org/publications/essays/excursions/notes-persecution-toleration-history-christianity>

³ Tamtéž

Augustinova interpretace tohoto příběhu je kuriózní ve světle Ježíšových slov, že my "neodporujeme zlému *člověku*", což znamená, že nám není dáno, abychom nutili druhé k dobru.⁴

Augustin z tohoto přesto vyvodil tzv. teorii "spravedlivé války" jako základu ochrany míru a potrestání bezbožnosti.⁵ V zájmu zachování míru, práva a pořádku vyžadují občané každého národa, který funguje podle těchto zásad, dohled a trestání dojde-li k porušení společného dobra. „... existuje tu jakési *spravedlivé pronásledování*, které Kristova církev uvaluje na bezbožníky.“ (Augustin, Dopis Bonifácovi)⁶

Co bylo ovocem Augustinovy myšlenky spravedlivého pronásledování v historii? Z Augustinových myšlenek se vyvinula středověká církev se všemi svými inkvizicemi, křížovými výpravami a masakry milionů domnělých kacířů. Nebyla to láska ke Kristu, která tyto křesťany pudila, ale spíše hrozba soudu a smrti. Naše vládní systémy se změnily, ale jak moc se změnila naše fundamentální teologie a politika?

Historicky lidé v křesťanství z Bible vzali několik zmínek o *hádu* a *šeolu* (obvykle překládaných jako "hrob") a z nich vyvodili, aby si představili strašlivě znepokojivé scénáře mučení, které se budou dít Božím nepřítelům - což jsou naši nepřátelé - v jisté sféře či říši, pro níž jsme vymysleli termín „peklo“.

Změnilo se dnes něco? Ne, stále jsme poblázněni soudem a smrtí, i když pozadí našich představ se změnilo. Poznáme to podle toho, jak jsme náchylní představovat si pomstu na svých nepřítelích. Je to jedna z archetypálních dějových linií, která se v románech a filmech opakuje stále dokola a obvykle je zobrazována co nejbrutálněji a nejkrvavěji.

⁴ <http://maranathamedia.com/book/view/resist-not-evil>

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Just_war_theory

⁶ <https://egregores.blogspot.com/2010/10/augustine-in-defense-of-torturing.html>

Apoštol Pavel nám předkládá zcela vnitřní nutkání, proč bychom měli toužit následovat Krista, a nikoli to vnější nutkání, které prosazuje Augustin.

Vždyť láska Kristova nás pudí, protože jsme usoudili toto: Jeden zemřel za všechny, všichni tedy zemřeli. (Colův př.) 2 Korintským 5:14

Učení o Kristu nás učí, že úžasná Boží láska agapé zjevená v Kristu se stává základem vnitřního nutkání milovat všechny kolem sebe. Tato zkušenost není přirozeně pěstována, jak vysvětluje Pavel v knize Galatským o dítěti, které je omezováno vychovateli.

Říkám však: Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od otroka, ač je pánem všeho. Je *podřízen* poručíkům a správcům až do doby předem určené otcem. Galatským 4:1-2 (CSP)

Neobrácená duše se cítí být otrokem, který je ovládán pravidly, jež mu vnucují poručníci, dokud nedosáhne dospělosti. Změna, která nastane, spočívá v tom, že do člověka vstoupí Duch Kristův, aby mu zjevil, jaký Otec skutečně je.

Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, *kdo byli* pod Zákonem, a abychom přijali synovství. A protože jste synové, **vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, *ducha*, který volá: „Abba, Otče.“ Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.** Galatským 4:4-7 (CSP)

Bez Kristova Ducha, který přichází do srdce a volá "Abba, Otče", zůstává ona duše ve stavu, kdy se cítí jako otrok, kterému vládnou druzí. Nejistý, neobrácený člověk cítí potřebu ovládat druhé, a tak dochází k tomu, že ho druzí ovládají, neboť taková je společnost, která vzniká z lidí s tímto smýšlením. Neobrácené srdce nevědomky směřuje k totalitní formě vlády, i když proti ní protestuje. Bez vnitřního puzení Kristovou láskou se bezduché Boží království nevyhnutelně stává ovládaným vládcí a vůdci, kteří na člověka musí ukládat tresty, aby nahradili nedostatek vnitřního puzení inspirovaného láskou.

Proto tolik komentátorů, kteří varují před nadcházejícím novým světovým totalitním řádem a brojí proti němu, tak ve skutečnosti napomáhají vzniku takových vlád. Posedlost neustálým mluvením o něm a přípravami zvyšuje nejistotu a paranoiu a adaptuje lidi na takový přechod vlády.

Svět, ve kterém žijeme, je výsledkem rozhodnutí, která lidstvo učinilo v reakci na něžnou a obětavou Kristovu lásku. Před dvěma tisíci lety jsme jako lidstvo letmo zahlédli představu o Bohu, který mohl zcela proměnit naše vnímání spravedlnosti a naše základní přesvědčivé životní motivace. Kostky byly vrženy ve čtvrtém století po Kristu, kdy křesťanství nabylo jakési podoby univerzální imperiální (císařské) církve spojené se státem. Tento systém chce mít stále větší moc usměrňovat myšlení a přesvědčení svých poddaných bez ohledu na to, jaké formě vlády se přizpůsobí, protože to je to, co s mocí člověk chce dělat, aby se cítil bezpečně. Výsledkem je, že díky rostoucímu pokroku v oblasti technologií, vzdělávání a sociálního inženýrství nyní žijeme v prostředí s nejvyšším dohledem (ostrahou), jaký kdy tento svět poznal.

Od Augustina přes Akvinského až po Santu přicházejícího do města, ta potřeba seznamů a strachu z trestu, aby se v naší společnosti vládlo, je všeobecně zakořeněná. V této knize nabízíme jiný pohled, ale nejprve musíme vystopovat vývoj vnímání Božího soudu. Pokud by se nucení lidí, aby se násilím stali křesťany, zakořenilo v našich myslích jako něco, co Bůh chce, jak by to ovlivnilo naše vnímání Božího soudu a jak by to zbarvilo naše čtení Písma?

2. Soudný den

Zřetelně si vzpomínám na jednu událost, když jsem mluvil k jisté skupině křesťanů na severozápadě USA. Seděli ohromeni, jak jsem jim vyprávěl o Boží lásce a Božím věčném milosrdenství způsobem, o kterém dosud neuvažovali. Po mé prezentaci se mě jedna mladá dáma zeptala: "Když odstraníš hrozbu trestu, co potom přiměje hříšníka k pokání? Copak není potřeba pohružky trestem, abys hříšníkovi pomohl pochopit, že je ztracen?"

Pociťoval jsem uvnitř sebe smutek, jak jsem naslouchal vtíravým slovům Augustinovým, která opakovala tato krásná a upřímná mladá bytost. Přesto tohle je obraz, který křesťanství vykresluje už více než 1500 let. Jeden z nejschopnějších kazatelů 20-tého století, Billy Graham, jej vyložil tak, jak jej pochopil.

Bible prohlašuje, že Bůh je Bohem soudu, hněvu a zloby. Ježíš opakovaně varoval před soudem: Matouš 12:36 (B21): „Říkám vám ale, že z každého prázdného slova, které lidé řeknou, budou skládat účty v soudný den.“

„Syn člověka pošle své anděly a ti vyberou z jeho království všechno pohoršující, totiž ty, kdo páchají zlo, a uvrhnou je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ Matouš 13:41-42 (B21).

Apoštolové v celém Novém zákoně učili, že přijde soud. Apoštol Pavel řekl: „Určil totiž den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil“ Skutky 17:31 (B21).

Autor knihy Židům napsal: „Lidem je určeno jednou zemřít, ale potom je čeká soud.“ Židům 9:27 (B21).

„Jednou však musí složit účty Tomu, který je připraven soudit živé i mrtvé.“ říká Petr v 1. listu Petrově 4:5.

Apoštol Jan to vyjádřil takto: „Králové země a velmoži, boháči, vojevůdci i mocní, každý otrok i každý svobodný se ukryli do jeskyní a do horských skal. Tehdy říkali horám a skalám: "Padněte na nás a skryjte nás před Tím, jenž sedí na trůnu, a před hněvem

Beránka! Přišel ten veliký den jeho hněvu, a kdo obstojí?“ (Zjevení 6:15-17)

Stovky veršů poukazují na dobu soudu pro každého člověka, který kdy žil - nikdo mu neunikne. Kdybychom z Bible odstranili všechny zmínky o soudu, zbyla by nám jen malá část Bible.

Bůh nabízí lidem Svou lásku, milosrdenství a odpuštění. Z kříže Bůh celému světu řekl: "Miluji tě." Když je však tato láska vědomě odmítnuta, jedinou alternativou je soud.⁷

Při čtení biblických pasáží, které pastor Graham cituje, se zdá být nevyhnutelné, že Boží hněv dopadne na ty zlobivé, a že podobně jako ten veselý červený mužíček na severním pólu, tak i Bůh nebes si vede podrobný záznam o vaší činnosti, jenž použije proti všem, kdo se dopustili něčeho špatného. Pokud nepřijmete dar Jeho Syna, Bůh použije násilí, aby ukončil váš život kvůli vaší neposlušné zlotřilosti.

Je nepředstavitelné, že bychom se vydali do sféry (říše), kde k udržení práva a pořádku ve společnosti není zapotřebí síly. To se zdá být opodstatněné (rozumné), jak vysvětluje kaz. Graham:

Takovýto typ boha by však vytvořil groteskní (absurdní) svět. Byl by to svět chaotický, nezodpovědný a sebezničující. V takovém světě by nebylo možné žít s jistotou. Aby život měl smysl, musí být založen na zákonu a zákonodárci.⁸

Jak můžete nařídit společnost, která je bez hrozby trestů za nedodržení něčeho? Nevyhrožoval snad Bůh Adamovi a Evě, že pakliže pojí ze stromu poznání dobra a zla, tak zemřou? Mojžíšovy knihy jsou plné pokynů, jaké tresty mají být použity pro zločince v izraelském národě. Zdá se naprosto logické, že hrozba trestu se vztahuje na ty, kdo neposlechnou.

⁷ <https://decisionmagazine.com/justice-of-god/>

⁸ Tamtéž

Jaký trest podle křesťanství obvykle čeká ty, kdo nedodrží pravidla?
Katolický katechismus uvádí:

Ježíš často mluví o "Gehenně", o "neuhasitelném ohni" určeném pro ty, kdo až do konce svého života odmítají uvěřit a být obrázeni, kde může být ztracena jak duše tak i tělo. Ježíš slavnostně prohlašuje, že " pošle své anděly a ti vyberou... totiž ty, kdo páchají zlo, a uvrhnou je do ohnivé pece" a že vyřkne rozsudek: „Jděte ode mě, vy proklatí, do věčného ohně“. Učení Církve potvrzuje existenci pekla a jeho věčnosti. Duše těch, kdo zemrou ve stavu smrtelného hříchu, ihned po smrti sestupují do pekla, kde trpí pekelnými tresty, "věčným ohněm". Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, v němž jedině může člověk mít život a štěstí, pro něž byl stvořen a po nichž touží.⁹

Věčné utrpení v pekelných plamenech je nejzazším použitím vnějšího nátlaku, aby se lidé podřídili Božímu zákonu a řádu. Hrozba takového mučení a trestu ze své podstaty vyžaduje dohled (ostrahu), zkoumání a posouzení či soud, zda je člověk hoděn věčného života s Bohem v nebi, nebo věčného zatracení v pekle.

Většina lidí zná frázi "opice vidí, opice dělá". Naše představy o tom, jaký je Bůh, se odrážejí ve způsobu našeho života. Kopírujeme způsob života Boha, kterého si představujeme. Dokonce i těm, které představa božstva, jež by věčně mučilo hříšníky, rozzuřila, nezbyvá než nahradit božskou sféru lidskou. Dějiny lidstva, poskrvněné tyranskými názory o božstvu, se chovají podle stejných vzorců despotismu, jak dokazují události jako Francouzská revoluce, Stalinovy čistky, Maova kulturní revoluce, Pol Potova vražedná pole a další.

Žil jsem v kulturním prostředí prosyceném myšlenkami dohledu, zkoumání a soudu (posuzování), a tak jsem se naučil žít život v tajnosti. Abych odvrátil vševidoucí oči rodičů, učitelů a autorit obecně, instinktivně jsem věci

⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_views_on_Hell

skrýval. Strach z trestu prostřednictvím sledování (dohledu) se promítl do hledání způsobů, jak se vyhnout tomu, být pozorován.

Strach z odhalení se dnes odehrává prostřednictvím digitálního úniku dat, který odhaluje naše vnitřní tajemství. Nikdo není v bezpečí, kdo se odváží překročit digitální propast. V hackerských útocích a odhalování informací z online seznamek a eskortních služeb, které odhalují nevěrná tajemství milionů lidí, je zvláštní ironie.¹⁰

Mnozí z nás si uvědomují, že v našich telefonech běží aplikace pro převod řeči na text a ony zachycují klíčové fráze, které se náhle objeví ve webové reklamě nebo v obsahu YouTube, jenž souvisí s tím, o čem jsme diskutovali v soukromí. Naše společnost je postavena na shromažďování co největšího množství informací, které slouží buď k marketingu a prodeji věcí, k posuzování kvality občanů či zaměstnanců, nebo k našemu potrestání za trestné činy, které pácháme nebo můžeme spáchat v budoucnu.

V tomto kontextu je snadné číst Bibli v tomto duchu. Vezměme si například Daniela 7.

Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho *měl* jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn -- plamen ohně, jeho kola -- oheň hořící. Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců *na* tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. Daniel 7:9-10 (CSP)

Zdejší obraz nám zprostředkovává scénu z obří soudní síně, kde se kontrolují všechna shromážděná data ze sledování a kde každou osobu čeká příslušná odměna nebo spíše trest. To je ta závažná stránka příběhu Santy. Už nemáme co do činění s jednoduchými normami, podle nichž soudíme děti; máme co do činění s všemohoucím Bohem, jehož normy jsou nekonečně vysoké. Daniel 7 nám nepředstavuje vizi Boha, který jezdí na sobím spřežení ze severního pólu, ale spíše Boha na majestátním trůnu, z něhož tryská

¹⁰

https://en.wikipedia.org/wiki/Ashley_Madison_data_breach

oheň, doprovázený nebeskou družinou připravenou ušetřit smrt těm, kdo páchají zlo.

Možná bychom se pro útěchu mohli obrátit k Ježíši, ale pak si přečteme Jeho slova a zachvějeme se:

„Pravím vám, že z každého neužitečného výroku, který lidé promluví, vydají počet v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“ Matouš 12:36-37 (CSP)

„Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!“ . Matouš 7:13-14 (CSP)

Právě když mladý Martin Luther sloužil svou první bohoslužbu, byl v tomto duchu ohromen myšlenkou na Boží majestát.

Pomyslel jsem si: "Jakým jazykem mám oslovit takový majestát, když vidím, že i v přítomnosti pozemského knížete se všichni lidé musí chvět? Kdo jsem, že bych měl pozvednout oči nebo zvednout ruce k božskému Majestátu? Andělé ho obklopují. Na jeho pokyn se zachvěje země. A já, nebohý trpaslík, mám říkat "chci tohle, žádám o tamto"? Vždyť jsem prach a popel a jsem pln hříchů a mluvím k živému, věčnému a pravému Bohu."¹¹

Právě tento druh strachu vede k trýznění. V Lutherově myšlenkovém postupu vidíme vyjádřený přirozený závěr.

Nemohl jsem uvěřit, že cokoli jsem si myslel, dělal nebo se modlil, uspokojuje Boha. Nemiloval jsem, ba nenáviděl jsem spravedlivého Boha, který trestá hříšníky.

Jistě, a s intenzivním reptáním (možná i rouháním) jsem se na Boha rozhněval a řekl jsem: "Jako by opravdu nestačilo, že ubozí

¹¹

Roland Bainton, *Here I Stand* (NAL, 1978)

hříšníci, kteří jsou věčně ztraceni prvotním hříchem a jsou znovu drceni každou pohromou skrze Desatero, Bůh sám v evangeliu přidává bolest k bolesti tím, že nám vyhrožuje svou spravedlností a hněvem!"¹²

Není tohle onen nevyhnutelný důsledek monitorování člověka, kontroly, zda nedělá špatné věci a hrozby trestu za selhání? Nenaznačuje celý proces, že takové božstvo očekává selhání, a tudíž by mohlo vlastně proces selhání usnadnit (umožnit, ulehčit)?

Křesťanství to zdůvodňuje tím, že Boží spravedlnost vyžaduje trest a Bůh v reakci na něj nabízí svého Syna jako smírnou (smírčí) oběť. Aby uspokojil hněv uraženého Boha, jehož zákon byl porušen, nabízí Bůh Svého vlastního Syna, aby zaplatil náš trest smrti. To je prezentováno jako milosrdenství. Smrt, kterou jsme si zasloužili, je zaplácena Božím Synem.

Nabízí se otázka - čím to tedy byl nápad, že spravedlnost vyžaduje smrt přestupníka neboli provinilce?

¹² Lutherovy spisy, sv. 34, s. 336-338.

3. Spravedlnost a soud

Studentům historie se zdá, že souboj mezi božským právem králů a panováním (vládnutí) práva, které spravuje volený parlament, představuje dvě odlišná pojetí vlády. Možná to byla více než náhoda, že ve dvou filmech zachycujících životy Julia Caesara a Olivera Cromwella najdeme stejného herce: Richarda Harrise.¹³ Oliver Cromwell vedl parlament Anglie, aby popravil jejího krále Karla I. za zradu proti lidu. Julius Caesar se postavil proti Římské republice, aby založil počátky Římské říše. Základem jeho převzetí moci byla loajalita jeho vojáků a vojenská vítězství.

Bez ohledu na to, zda v zemi vládne monarchie, nebo demokracie, všichni se shodují na jedné věci: totiž na použití síly, aby se udělila moc či síla přijatým zákonům.

Vláda práva či zákona je v Oxford English Dictionary definována jako: "autorita a vliv práva ve společnosti, zejména pokud je vnímáno jako omezení chování jednotlivců a institucí; (tedy) princip, podle kterého jsou všichni členové společnosti (včetně členů vlády) považováni za stejně podléhající veřejně zveřejněným právním kodexům a procesům." V knihovně amerického kongresu, v budově zvané Thomas Jefferson, se nachází obrovská kamenná mozaika jednoduše nazvaná „Právo“ (Zákon). Tento mozaikový obrázek zobrazuje ženu (zákon) v jedné

¹³ [https://en.wikipedia.org/wiki/Cromwell_\(film\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Cromwell_(film)) ,
[https://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Caesar_\(miniseries\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Caesar_(miniseries))

ruce s palmovou ratolestí, aby udělovala odměny, a v druhé ruce s mečem, aby ukládala tresty těm, kdo porušují zákon.

Teorie Božího práva, jež vládne, která společnost ovládalo ve středověku, se promítla do jejich pohledu na panovníka monarchu jakožto zástupce Boha.

Biskup Jacques-Bénigne Bossuet (1627-1704), jeden z hlavních francouzských teoretiků božského práva, tvrdil, že králova osoba a autorita jsou posvátné, že jeho moc je po vzoru otcovské moci absolutní a pochází od Boha a že se řídí rozumem (tj. zvyklostmi a precedenty).¹⁴

Právě v tomto kontextu překladatelé Bible ve středověku formulovali své chápání spravedlnosti.

Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předchází tvář tvou. Žalm 89:14 (BKR)

Oblak a mrákota jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu jeho. Oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho. Zasněží se po okružku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se. Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem Panovníka vší země. Žalm 97:2-5 (BKR)

Je to princip síly (násilí), jenž se zdá být základem Božího majestátu.

Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já na věky. Jakž nabrousím ostří meče svého, a uchopí soud ruka má, učiním pomstu nad nepřátely svými, a těm, jenž v nenávisti mne měli, odplatím. Opojím střely své krví, a meč můj sžere maso, a to krví raněných a zajatých, jakž jen začnu pomsty *uvoditi* na nepřátely. Deuteronomium 32:40-42 (BKR)

¹⁴

<https://www.britannica.com/topic/divine-right-of-kings>

Téměř všeobecně se věří, že svrchovanost Boha - a tedy i všichni vůdcové společenství, kteří vládou mezi lidmi - zakládají spravedlnost na moci vládnout mečem (tj. použití síly k donucení). Spravedlnost spočívá v posuzování činů buď jako dobrých nebo špatných a následně v odměňování těch dobrých a trestání těch špatných.

Právě hrozba trestu smrti tedy paradoxně zachovává život. Pokud tuto myšlenku rozšíříme, můžeme se v křesťanském myšlení dočíst například toto:

Boží požadavek pro věčný život, založený na Jeho spravedlivém charakteru, se nikdy nezměnil. Stejně jako soudce nemění rychlostní limit, když dostaneme pokutu za překročení rychlosti, tak Bůh nemění svůj standard spravedlnosti jenom proto, že my ho odmítáme dodržovat. Adamův hřích spíše k dluhu dokonalé poslušnosti přidal trest fyzické a duchovní smrti za neposlušnost. Bez výjimky, odpuštění hříchů a věčný život jsou bez dokonalé satisfakce Boží spravedlnosti nemožné. **Bůh by nebyl Bohem, kdyby se kvůli záchraně jedině duše zpronevěřil své spravedlnosti.**¹⁵

Jádrem křesťanské teologie je tato představa, že smrt, kterou Bůh uloží (ušetří) na přestupníky svého zákona, je Boží spravedlnost. Tato myšlenka vychází z toho, že Boží trůn je založen na hrozbě smrti. Jeho trůn je zřejmě také založen na soudu a odsouzení těch, kdo jeho zákon přestupují.

V Žalmu 89 však čteme, že milosrdenství předchází Boží tvář. Jak tedy do tohoto pojetí spravedlnosti, která vyžaduje smrt provinilce, zařadit milosrdenství? Zamysleme se nad základním významem anglického slova *mercy*.

Milosrdenství (středověká angličtina, z anglo-francouzského *merci*, ze středověkého latinského *merced-*, *merces*, z latinského, "cena zaplacená, mzda", z *merc-*, *merxi* "zboží") je vlídnost,

¹⁵ <https://bible.org/article/god-s-perfect-and-unchanging-justice-ground-gospel>

odpuštění a laskavost v různých etických, náboženských, sociálních a právních souvislostech.¹⁶

Milosrdenství je uplatněno skrze zaplacenou cenu nebo mzdu. V této definici se tedy *milosrdenství* lze dovolávat, pokud je splněn dluh spravedlnosti. Spravedlnost musí být uspokojena, aby byla zachována její čest a integrita. Pokud tedy byla zaplacena tato mzda (výplata) za dluh, bez ohledu na to, kdo ji zaplatil, potom si spravedlnost zachovává svou integritu a tehdy může být uděleno milosrdenství. Tím se zavádí křesťanská teorie o smíření nazvaná "trestní/penální substitute" (tj. trest absolvuje náhradník).

Trestní substitute (někdy, zejména ve starších spisech, nazývaná forenzní teorie) je v křesťanské teologii jakási teorie o smíření, která tvrdí, že Kristus byl svým vlastním obětavým rozhodnutím potrestán (penalizován) namísto hříšníků (substitute/náhrada), čímž splnil požadavky spravedlnosti, aby Bůh mohl spravedlivě odpustit hříchy.¹⁷

Význam slova *milosrdenství* vyjadřuje myšlenku zaplacení mzdy nebo dluhu. V protestantské tradici za nás může být tento dluh splacen pouze skrze Kristovu smrt. V římské tradici si může člověk připočítávat zásluhy prostřednictvím dobrých skutků, které napomáhají spáse jeho duše.¹⁸

Souhrnně lze říci, že lidské vnímání spravedlnosti, a to jak z Písma, tak i obecně, vychází ze zásady, že k prosazení zásad zákona je třeba přísného trestu nebo dokonce smrti.

Tento systém proto vyžaduje dohled, soud, odsouzení a smrt. Tyto věci jsou neodmyslitelnou součástí takového pojetí spravedlnosti. Otázka, kterou je třeba si položit, zní: Může tento systém spravedlnosti vytvořit nějakou

¹⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/Mercy>

¹⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

¹⁸ [https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_\(křesťanství\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_(křesťanství))

svobodnou společnost bez strachu? Je-li Bůh ve své podstatě architektem smrti a konečným vládcem, který smrt způsobuje, není pak Bůh sám ve své podstatě zosobněním smrti? Jestliže Bůh monitoruje každý náš čin a porovnává ho se svým božským standardem, aby zjistil, zda mu vyhovujeme, jak může vůbec existovat místo, kde jsou jeho poddaní svobodní od strachu ze smrti? V tomto rámci je Bůh navždy spojován se soudem, odsouzením a smrtí.

Právě do této oblasti bych vám rád předložil tři biblické pasáže jako odrazový můstek ke zbytku této knihy.

Vždyť Otec ani nikoho **nesoudí**, ale všechn soud svěřil Synu – Jan 5:22.

Vy soudíte podle těla; já [Ježíš] **nesoudím** nikoho - Jan 8:15

Láska je trpělivá, dobrotivá je láska, nezávidí, láska se neholedbá, nenadýmá se, nejedná nevhodně, nehledá svého prospěchu, neroztrpčuje se, **nepřipočítává zlo**¹⁹. 1. Korintským 13:4-5 (SKR)

Tyto tři pasáže přímo zpochybňují představy o spravedlnosti a soudu založených na hrozbě smrti. Ježíš nám říká, že ani jeho Otec, ani On sám nikoho nesoudí, neodsuzuje, nevyšetřuje ani netrestá.²⁰ Velká kapitola Bible o lásce nám říká, že láska si nevede nějaký soupis provinění. Bůh je láska a tato dokonalá Boží láska zahání nebo odstraňuje veškerý strach (1 Jan 4:8, 18). Na rozdíl od Santa Clause, jenž má seznam těch, kdo jsou dobří a špatní, tak Bůh si "nevede žádné záznamy špatností". Pokud si však Bůh nevede žádný seznam či soupis, potom je celý ten soubor principů, na jejichž základě lidstvo vnímá a chápe spravedlnost a soud, nesprávný. Jak nám řekl Ježíš, "vy soudíte podle těla". Bible nám říká:

¹⁹ V anglickém překladu NIV je doslova: „nevede si žádné záznamy špatností/křivd“

²⁰ To řecké slovo pro soudit je zde *Krino*, což v tomto případě znamená rozhodnout, soudit, odsoudit, potrestat.

Ničema ať svou cestu opustí a hříšný člověk své smýšlení. Ať se vrátí k Hospodinu - slituje se nad ním; k našemu Bohu, který štědře odpouští. Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami, praví Hospodin. Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením. Izajáš 55:7-9 (B21)

Jsme si tedy jisti, že Boží spravedlnost chápeme správně? Jak můžeme vysvětlit tyto biblické texty a dát je do souladu s mnoha jinými, které zdánlivě říkají opak? Jak může láska nezachovávat záznamy o špatnostech, když námi uvažovaný systém spravedlnosti takový proces vyžaduje? Tyto myšlenky si protiřečí a naším úkolem je v modlitbě tento rozpor vyřešit, aby nám mohla být zjevena pravá Boží spravedlnost a milosrdenství.

4. Zdroj odsuzujícího rozsudku

Ježíšův život a jeho slova nám zjevují nádherné světlo toho, jaký Bůh Otec skutečně je. Když Ježíš řekl, že ani on, ani jeho Otec nikoho nesoudí, nevyšetřuje ani neodsuzuje, okamžitě se nabízí otázka, na kterou je třeba odpovědět: Pokud nikoho neodsuzují, proč je tedy svět plný soudů a odsuzování? Proč lidé tolik soudí druhé a kde to všechno začalo?

Když se Bůh přiblížil k Adamovi a Evě v rajske zahradě poté, co snědli zakázané ovoce, oni utekli a ve strachu před ním se schovali. Báli se soudu a možného odsouzení od Boha za činy, o kterých věděli, že nejsou dobré. Na otázku, co udělal, Adam odpověděl:

„Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Genesis 3:12 (B21)

Adam (u)soudil, že Bůh je vinen, protože stvořil ženu, která ho svedla k tomu, aby se vydal špatným směrem. Je zřejmé, že Adam svaloval vinu za své jednání na Boha. Adam uvažoval tak, že Bůh přišel ukončit jeho život jako trest za čin, který spáchal. Neřekl snad Bůh, že v den, kdy pojedí to ovoce, tak zemřou?

Že se Adam bál smrti, to víme z následujícího textu:

A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla), **a osvobodil ty, které strach ze smrti po celý život držel v otroctví.** Židům 2:14-15

Jako lidé se od přirozenosti bojíme smrti. Tohle je součást našeho dědictví po Adamovi. Adam se domníval, že ho Bůh chce zabít za to, že se neřídil jeho pokyny. Adam usoudil, že za tento problém je zodpovědný Bůh, a proto obvinil Boha, že Bůh by měl zaplatit trest smrti za chybu, která byla učiněna. Neřekl to přímo, ale Bible nám říká, co se stalo od začátku.

I klaněli se jí všichni obyvatelé země, jichž jména nejsou napsána v životné knize **Beránka, toho zabitého, od počátku světa.** Zjevení 13:8 (Sýkora)

Můžeme si být jisti, že Adam skutečně cítil něco takového vůči Bohu a jeho Synovi?

Proto snahy lidí tělesných stojí k Bohu nepřátelsky, neboť nejsou - ba ani být nemohou - podřízeny Božímu zákonu. Římanům 8:7 (Petrů)

Když Adam přestoupil Boží příkaz, upadl do hříchu. Jeho mysl se dostala do války s Bohem. Už nechtěl dále poslouchat Boží zákon. Jeho mysl byla plná obviňování a odsuzování Boha. To je proto, že si za svého pána zvolil satana, a proto začal myslet jako satan. Co si satan myslel od začátku? Poslechněte si, co Ježíš říká židovským vůdcům, kteří se Krista snažili zabít:

Vy jste z otce Dávla a chcete činit žádosti svého otce. **On byl vrah od počátku a nestál v pravdě**, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži. Jan 8:44 (CSP)

Satan chtěl od počátku Božího Syna zavraždit. Toužil totiž zaujmout Kristovo místo a být roven Bohu.

Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční. **Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.** Izajáš 14:12-14 (BKR)

Ve slovech a činech židovských vůdců se projevuje satanův duch vůči Ježíši. V jejich nenávisti a touze zavraždit Božího Syna vidíme chutě Satana, který od počátku toužil zavraždit Božího Syna a zaujmout jeho místo rovné Otci; Nejvyššímu.

Původcem tohoto ducha obviňování a odsuzování je satan. Bible ho nazývá "žalobcem bratří".

a ten veliký drak - ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který svádí celý svět - byl svržen. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním. A uslyšel jsem mocný hlas, jak v nebi říká: "Teď přišlo

vítězství, moc a království našeho Boha a vláda jeho Mesiáše, **neboť byl svržen žalobce našich bratrů, který je dnem i nocí obviňoval před Bohem.** Zjevení 12:9-10 (B21)

Do Adamova srdce vstoupil tento duch žalobce a Adam soudil, obviňoval a odsuzoval Božího Syna za to, že stvořil²¹ Evu jako svou pokušitelku. Právě skrze Adama přišel na svět duch soudu a odsouzení. Adam neprosil Boha o odpuštění; Adam si nemyslel, že by mu jeho hřích mohl být odpuštěn. Adam až do této chvíle - na rozdíl od Noema - nenalezl v Božích očích milost (Gn 6:8). Adam byl plný obviňování a nevíry (duch satanův), nikoli pokání a víry (duch Kristův). Apoštol Pavel tuto hlubokou pravdu vyjadřuje v tomto verši:

A ne tak jest to s darem, jako (se stalo) skrze jednoho prohřešivšího se; soud totiž (byl) z jednoho ~~provinění~~ k odsouzení, milodar však jest z mnoha provinění k ospravedlnění. Římanům 5:16 (Sýkora)

Musíme tento verš pečlivě prozkoumat, protože mnozí v něm vidí jako že Bůh odsuzuje Adama. Zde je jeden známý komentář:

Soud - trest, rozsudek (soudem vynesený); vyhlášený trest. Slovo správně vyjadřuje větu, kterou vynáší soudce. **Zde znamená rozsudek či trest, který Bůh jako soudce vynesl nad Adamem za ten jediný přestupek, čímž uvrhl do záhuby sama sebe i své potomstvo,** Genesis 2:17; Genesis 3:17-19. Komentář Alberta Barnese

Zdá se, že několik verzí Bible podporuje tuto myšlenku, že Adama odsuzuje/zavrhuje Bůh.

A s darem tomu není tak jako s následky hříchu jedince: **soud přicházející po jediném hříchu vedl k odsouzení,** ale dílo milosti

²¹

Bůh stvořil všechny věci skrze Ježíše Krista. Efezským 3:9

následující po velkém množství provinění vedlo k ospravedlnění.
Římanům 5:16 (JB)

A není tomu tak s darem jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. **Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení**, kdežto Boží dar z mnoha provinění vede k ospravedlnění. Římanům 5:16 (Petrů)

Tyto překlady naznačují, že přestupek Adama na něj přivolal odsouzení od Boha. Pamatujeme si však, že Ježíš nám v Janově evangeliu 5:22 řekl, že Otec nikoho nesoudí/neodsuzuje, takže to nemůže být pravda. Uvažujme o doslovném překladu Youngově:

a ne jako skrze jednoho, který zhřešil, je to svobodný dar, **neboť soud je vsutku od (z) jednoho k odsouzení**, ale tím darem je od mnoha provinění k prohlášení "spravedlivý", Římanům 5:16 (YLT).

Z tohoto překladu vyplývá, že ten soud či rozsudek je od jednoho (člověka) do odsouzení. Řecké slovo, které je zde přeloženo „od“ nebo „z“, je *ek*, což znamená:

Primární předložka označující původ (místo, odkud vychází pohyb nebo děj), *z*, ven. Strongova konkordance.

To znamená, že ten soud (rozsudek) vyšel z jednoho, totiž Adama, ku odsouzení. Adam je lidským výchozím bodem soudu a odsouzení. Proti tomu stojí Kristus, který nabízí bezplatný dar své spravedlnosti výměnou za mnohá provinění. Kristus je opakem Adama. Kristus zdarma dává milost a spravedlnost, zatímco Adam (vy)dává soud a odsouzení. Většina křesťanského světa zcela nepochopila význam tohoto verše.

O něco dříve v páté kapitole listu Římanům se setkáváme se stejným problémem ohledně toho, kdo odsuzuje.

Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci. **Oč spíše budeme nyní**, když jsme byli ospravedlněni jeho krví, **jím zachráněni od hněvu!** Římanům 5:8-9 (Žilka)

Před čím hněvem jsme zachráněni? Podívejme se na několik verzí:

Tím spíše tedy nyní, když jsme byli ospravedlněni jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od *Božího* hněvu. Římanům 5:9 (CSP)

Jsme-li teď jeho krví ospravedlněni, čím spíše jím budeme zachráněni před **Božím hněvem**! Římanům 5:9 (B21).

Slovo "Božího" je v CSP doplněno překladatelem, který to potvrzuje kurzívou, ale v B21 a ostatních překladech je to jednoduše vyjádřeno jako Boží hněv. Přitom v řečtině se tam to slovo *Bůh* vůbec nenachází. Pokud je v 9. verši míněn Boží hněv, pak to působí zmatení pro význam 8. verše, kde Bůh projevuje svou lásku k nám. Lze někomu projevovat lásku a hněv zároveň? Můžete toužit po záchraně a zároveň někoho zabít?

Žilkův překlad a Bible Kralická to překládají správně. Tyto verze jednoduše říkají, že budeme zachráněni před hněvem. Od čího hněvu jsme zachráněni? Verš 10 nám říká, že jsme to byli my, kdo jsme byli vůči Bohu nepřátelé. Výše zmíněný verš Římanům 5:16 o sedm veršů dále nám říká, že to odsouzení vzešlo od Adama. Jsme tedy skrze Krista zachráněni od odsouzení, které jsme zdědili po Adamovi.

V tomto kontextu dává mnohem větší smysl slavný text Římanům 8:1.

Nyní tedy *není* žádného odsouzení pro ty, *kteří jsou* v Kristu Ježíši *a nechodí podle těla, ale podle Ducha*. Římanům 8:1

Když jste naplněni Kristovým Duchem, nemůžete být žádné odsouzení, protože Kristus neodsuzuje. Když máte Jeho Ducha, pak nebudete odsuzovat. Tomu nás učil Ježíš.

Nesudťe, abyste nebyli souzeni. Matouš 7:1

Většina lidí věří, že důvod proč nejsme odsouzeni - když jsme v Kristu – je proto, že Ježíš nás chrání před odsouzením od Boha. To je otřesná představa o tom, jaký je Bůh, a je falešná, protože Ježíš nám řekl, že Otec nikoho nesoudí ani neodsuzuje.

Když jsme v Kristu, ten duch odsouzení nás opouští a nahrazuje ho Duch Otce a jeho Syna; Duch, který neodsuzuje druhé, a proto i my přestáváme odsuzovat druhé.

Vidíte už teď, že to byl Adam, kdo od počátku soudil a odsoudil Božího Syna, a protože odsouzení předchází vraždu, tak Beránek byl zabit od založení světa?

Když si představujeme, že Římanům 5:16 říká, že Bůh Adama soudil a odsuzoval, tak ukazujeme, že uvažujeme stejně jako Adam; my si představujeme Boha jako toho, kdo odsuzuje, zatímco ve skutečnosti jsme to my. Projektujeme své myšlení na Boha a představujeme si, že je stejný jako my.

To jsi dělával, a já jsem mlčel. Domníval ses, že jsem jako ty... –
Žalm 50:21

5. Vnímání, projekce a realita

Nedávno jsem četl komentáře lidí poté, co jsem do vyhledávače napsal: "Nejsi ten člověk, za kterého jsem tě považoval." Četl jsem tam řadu příběhů lidí, kteří vyjadřovali svůj hněv, smutek a zklamání z toho, že si uvědomili, že člověk, se kterým byli dříve ve vztahu, tak ve skutečnosti nebyl takový, jaký byl. Neboli vnímání a realita se naprosto lišily.

Události, které vedou k tomu, že se do sebe dva lidé zamilují, si obě ty strany často vykládají zcela odlišně. Úsměvy, dárky a doteky, které žena obvykle chápe tak, že muž, který ji zajímá, o ni skutečně stojí, mohou znamenat něco jiného. Žel často jsou tyto události věcmi, které je muž ochoten udělat, aby získal to, co chce. To se samozřejmě může stát i naopak a v každém vztahu v našem světě existuje potenciální manipulace.

Takové věci se často stávají, když se s nějakým člověkem sblížíte rychleji, než máte čas rozeznat jeho charakter.

Při čtení oněch příběhů jsem narazil na jiný příběh, který vypovídá o některých výzvách, kterým náš Otec v nebi čelí při jednání s lidmi:

Policistovi, který mě odvezl do nemocnice.

Bála jsem se, že na mě budete křičet, nadávat mi, říkat mi, jak je sobecké a zbabělé pokusit se o sebevraždu. Místo toho jste mě nechal sedět na předním sedadle, když jste řídil, a zeptal jste se mě, jestli se mi líbí hudba, která hrála v rádiu. Dělal jste, že nevidíte, jak brečím.

Když policista k této ženě přistupoval, ona si představovala, že ji soudí a že ji za její jednání potrestá. V tomto příběhu se ona vzdala svého původního vnímání policisty a začala si jeho jednání vykládat jako starostlivé a laskavé.

Tento příběh mohl mít jiný konec. Kdyby ji policista vyzval, aby nastoupila do auta, mohla si představit, že ji chce potrestat a pranýřovat za to, co udělala. Mohla na policistu křičet a říkat mu, aby ji nechal na pokoji. Všechny její činy by vycházely z toho, jak vnímala policisty, a její vnímání by mělo zásadní vliv na to, co se skutečně stalo.

Co kdyby tato paní šla domů a vyprávěla své dceři o tomhle "hrozném policistovi", který se jí pokusil ublížit, a předala své dceři představu o tom, jaká policie je? Toto vnímání se potom stává zděděným a přenáší se na další generace a ona mylná představa se udržuje.

Když Adam jedl ovoce ze stromu, učinil tak v mylné představě, že Bůh zabije jeho ženu za její přestoupení. Slova Boha, že – budete-li jíst ze *stromu poznání dobrého a zlého*, zemřete - pochopil tak, že je zabije Bůh (Gn 2:17).

Skutečný význam hebrejských slov je *umírajíce, zemřeš*. Když ta Boží slova Eva citovala hadovi, tak jen nepatrně obměnila význam, kdy řekla, že pokud pojíme to ovoce, *musíme* zemřít (Gn 3:3). Právě toto vnímání vedlo Adama k závěru, že Bůh chce jeho ženu zabít. Proto si vzpurně vzal to ovoce a rozhodl se nést následky.

Eva byla podvedena, ale Adam nikoliv. Jeho jednání bylo přímým odporem vůči Bohu a vycházelo z nesprávné představy o Božím charakteru. Adam nečekal, až si s Bohem promluví a požádá Ho o vedení, co má dělat. Vzal věci do vlastních rukou a situaci posoudil. Usoudil, že je Bůh odsoudil, protože Adam ve skutečnosti odsoudil Boha. Adam projektoval (promítl) na Boha to, co sám vnímal. Jeho vnímání však nebylo skutečností.

Adam si představoval, že Bůh je bytost, jež soudila, odsoudila a trestala. Vnímal to tak proto, že tohle je to, co Adam ve své mysli vůči Bohu učinil.

1. Soudil Boha jako nespravedlivého.
2. Odsoudil Boha jako hodného smrti.

Představovat si tyto věci o Bohu jednoduše znamenalo, že když Adam Boha spatřil, tak to, co chtěl udělat Bohu, tak si představoval, že Bůh udělá jemu. To nás vede k důležité zásadě:

Falešné vnímání významných lidí v našem životě působí jako
jakési zrcadlo, když se ocitáme v jejich přítomnosti a
komunikujeme s nimi.

Adamova mylná představa o Božím charakteru zrodila v jeho mysli vzpouru, která přerostla v nepřehlédnutelnou touhu zabít Božího Syna. Proto když

Boží Syn přišel k Adamovi do zahrady, tak se Adam bál toho, co si představoval, že Božímu Synu udělá. Adam nenáviděl a odsoudil Syna Božího za situaci, v níž se nacházel, a chtěl Krista zabít, proto se Adam bál, že ho Syn Boží nenávidí, odsuzuje a chce zabít. Tuto myšlenku je životně důležité pochopit, chceme-li porozumět potřebě a smyslu soudu.

Tento princip vidíme u Kaina. Poté, co Kain svého bratra zabil, tak se bál, že ho budou chtít zabít i ostatní.

Hle, dnes jsi mne vyhnal z povrchu země a před tvou tváří se budu *mušet* ukrývat. Budu na zemi bezdomovcem a tulákem a **každý, kdo mě najde, mne bude moci zabít**. Genesis 4:14 (CSP)

Ve světě psychologie se tomuto procesu říká psychologická projekce:

(Psychologická) projekce je jev popsáný Sigmundem Freudem coby obranný mechanismus ega spočívající v popírání podvědomých (pozitivních i negativních) impulzů a charakteristik u sebe sama a naopak připsování jich jiným.²²

Když Boží Syn přichází k Adamovi do zahrady a Adamovo srdce je vůči němu plné soudu, odsouzení a smrti, Adam v sebeobraně projektuje své myšlení na Božího Syna, a tedy na samotného Boha. Adam si nebyl vědom podnětů, které v něm byly. Jejich existenci v sobě popíral a místo toho je přisuzoval Božímu Synu.

Jak by bylo možné Adama oslovit nebo k němu proniknout? Jak by mohl být přiveden k pochopení svých přirozených pocitů vůči Božímu Synovi, a tím i vůči svému Otcí?

Adam, lidský původce odsuzování druhých, tohle předal svým dětem a ty to zase předaly svým dětem. Tudíž odsuzující soud praktikují všichni lidé, neboť všichni v tomto bodě zhřešili. Toto odsuzování vede k nejrůznějšímu zlu, které na světě existuje.

²²

[https://cs.wikipedia.org/wiki/Projekce_\(psychologie\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Projekce_(psychologie))

Jaký proces by byl nutný, aby Adamovi odhalil jeho skutečný stav a zároveň mu zjevil milosrdenství a odpuštění Boha, který je plně připraven odpustit mu bez peněz a bez placení? (Izajáš 55:1). Jak by bylo možné vyléčit hluboce zakořeněnou mylnou představu člověka o Bohu?

6. Země je prokletá kvůli tobě

Drželi jste někdy v ruce různé druhy semen? Dokážete říct, co z každého semínka vyroste? Abyste dokázali určit, co přesně konkrétní semínko vyprodukuje, je potřeba vycvičené oko. Pokud nemáme žádné předchozí znalosti o tom, co se v semínku nachází, musíme ho zasadit, zalévat a sledovat, jak roste, abychom se dozvěděli, co se v semínku nachází. Až se objeví jeho květ nebo plod, pak můžeme zakusit jeho ovoce a ochutnat jeho účinek a poznat, zda je dobré, nebo špatné (Mt 7:16-20).

Zlé semeno, které bylo v Adamovi, potřebovalo růst a on potřeboval ochutnat jeho duchovní ovoce, aby mohl rozpoznat identitu/charakter semena a zjistit, zda je dobré, nebo zlé.

A Adamovi řekl: „Protože jsi uposlechl svou ženu a jedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal: Z toho nejez, **budiž kvůli tobě prokleta země**: S námahou z ní budeš jíst *po* všechny dny svého života. Bude ti vydávat trní a bodláčí a budeš jíst polní rostliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátiš.“ Genesis 3:17-19

To prokletí, které dopadlo na zemi, nepocházelo od Boha; to prokletí existovalo v Adamově srdci a vstoupilo do země skrze jeho roli vládce, jenž má nad zemí vládu. Adam však nevěděl, že jeho srdce je plné prokletí.

Když se satan přel s Bohem o Jóbovu povahu (charakter), byl si jistý, že z Joba může tuto kletbu vymáčknot. Toto jsou Satanova slova k Bohu:

Cožpak ty jsi neohradil jej [Joba], jeho dům a všechno, co má, ze všech stran? Nepožehnal jsi dílo jeho rukou a nerozhojnil se jeho statek na zemi? Avšak vztáhni nyní svou ruku a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit! Jób 1:10-11

Bůh Jobovi velmi požehnal. Satan doufal, že když nechá na Joba dopadnout neštěstí, může z něj vyloudit prokletí, které Job zdědil po Adamovi. Poté, co Job přišel o všechno, včetně svých dětí, ta kletba skutečně vyšla, ale ze rtů Jobovy ženy:

jeho žena mu řekla: Ty se stále držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři! Job 2:9

Když mluvíme o stavu lidstva, Pavel to říká jasně:

jak je psáno: »Není ani jednoho spravedlivého, není rozumného, není člověka, který by hledal Boha, Všichni se uchýlili, stejně se stali nepotřebnými; není člověka, který by činil dobře, není ani jediného. Otevřeným hrobem jest jejich hrdlo, svými jazyky klamou, hadí jed jest pod jejich rty; **jejich ústa jsou plna kletby a hořkosti**. Římanům 3:10-14. (Žilka)

Bůh věděl, že kletba a hořkost v Adamově srdci se projeví v semenech, která zasel; ať už to byla semena jeho slov, jeho sperma nebo semena botanického světa. To vše bude projevovat prokletí v jeho srdci vůči Bohu. Bůh Adamovi s láskou dopřál čas, aby viděl účinky semene, které v něm bylo. Aby mohl Adamovi tento čas poskytnout, musel Boží Duch přebývat s Adamem a snášet jeho každodenní kletby a hořkost, aby ho udržel naživu dostatečně dlouho na to, aby porozuměl tomu semenu, které v něm bylo.

Adam vložil semeno do své ženy, která byla stvořena z žebra jeho samého, který byl stvořen z prachu země. Z této "matky země" vzešel Kain k obrazu svého otce Adama a své matky Evy. Když se Adam bránil tím, že Bohu řekl, že problém způsobila žena, kterou stvořil Bůh, Adam proklel nebe i zemi. Země, z níž byla Eva stvořena, byla Adamem prokleta. Pozemská žena bude pěstovat Adamovo sémě a výsledky budou vidět.

Když Adam pohlédl na zkrvavené tělo svého syna Ábela, s hrůzou spatřil ovoce prokletí, které v něm bylo. V Kainovi vyrostlo sémě jeho otce, který soudil a odsoudil Boha a předvedl jej v tom, že soudil, odsoudil a zabil svého bratra Ábela. Nyní Adam mohl okusit ovoce svého vlastního zasetého semene.

Viděl by Adam v tomto činu zvětšené (rozšířené) ovoce svého vlastního zlého semene? Nebo by nechal toto zlo dál růst tím, že by Kaina za jeho špatnost soudil a odsuzoval?

Všechno živé v zahradě žilo pod Adamovým prokletím. V zahradě nebylo místo, kde by nebylo slyšet Adamův hlas. Jeho tón (zvuk) se rozléhal po celé zahradě a jeho slova až na její okraj. (srov. Žalm 19:3.4). Vlivem Adamova hlasu se zvukové vlny, které se od něj nesly, nabourávaly do jemného stvoření, jež bylo stvořeno k přijímání hlasu požehnání.

Hle, dostal jsem *příkaz* žehnat; on požehnal, *nemohu* to změnit.
Num 23:20

Dlouho předtím, než Kain odsoudil a zavraždil Ábela, zjevil Bůh Adamovi další odraz prokletí, které v Adamovi bylo. V symbolu prokletí fíkovníku učil Ježíš učedníky o sebe-určující kletbě, která spočívá na židovském národě a která povede k jeho záhubě, pokud nebude činit pokání. Podobně jako Kristus použil prokletí fíkovníku k poučení, tak Bůh použil symbol zabitého beránka, aby odhalil sebeurčující prokletí, které spočívalo na Adamovi a které povede k jeho zničení, pokud nebude činit pokání.

A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je. Genesis 3:21

Tyto suknice, které Adam a Eva dostali, byly získány na úkor života nevinného zvířete. Krátce po této události se dozvídáme, že Ábel přinesl ze svého stáda beránky, aby je obětoval Hospodinu. Ábel se o postupu obětování beránka dozvěděl od svého otce. Bůh Adamovi ukázal, co Adam dělá jeho Synu tím, že ho naučil zabíjet beránka.

Oběti a dary sis neoblíbil, ale uši jsi mi otevřel: Nechtěl jsi oběti za hřích ani zápaly! Žalm 40:7 (B21)

protože *já* jsem vašim otcům v den, *kdy* jsem je vyvedl z egyptské země, ohledně zápalné oběti a obětního hodu *nic* neřekl ani nepřikázal. Toto jsem jim však přikázal: Poslouchejte mě a budu vašim Bohem a vy budete mým lidem. Chodte jenom po té cestě, kterou vám přikáži, aby se vám vedlo dobře. Jeremiáš 7:22-23

Bůh nevyžadoval tuto oběť, aby ho uspokojila; Bůh se nad Adamem smiloval a ukázal mu, co je v jeho srdci.²³ To dalo Adamovi příležitost činit pokání. V zabitém beránkovi mohl Adam spatřit ovoce svého odsuzujícího soudu – to vedlo ke smrti, a co hůř, ke smrti Nevinného.

To semeno, které bylo v Adamově srdci, se projevilo smrtí beránka. Ve smrti beránka se zjevil Adamův skrytý motiv soudit, odsoudit a zabít Božího Syna.

²³ Více o tomto tématu najdete v brožuře *Kříž prozkoumaný a Kříž střetnutý*, která je k dispozici na webu maranathamedia.cz

7. Hle, člověk

Když se po bičování, posměchu, bití a urážkách objevila zkrvavená tvář Božího Syna před lidmi, Pilát zavolal nejen na ty, kteří se toho dne shromáždili v Jeruzalémě, ale na celé lidstvo: "*Ejhle, člověk!*". (Jan 19:5, COL).

Když vidíme vzácného Božího Syna, jak vznešeně stojí před svými žalobci, kteří křičeli, aby ho zabili, poznáváme pravou povahu našeho těla. V Ježíši Kristu, jeho soudním líčení, odsouzení a smrti vidíme, jak se naplno projevuje toto semeno zla, které do Adama zasel satan.

Kristus coby Adamův syn, narozený z ženy (Gal 4:4), učiněný ze země, byl proklet kvůli nám, abychom mohli poznat pravou podstatu zla uvnitř nás. Díky tomuto poznání si Bůh přeje, abychom činili pokání ze svých hříchů a nedůvěry k němu a naopak věřili, že Bůh s námi má dobré úmysly. Věděli bychom, za co se máme modlit, a věřili bychom, že Jeho milosrdenství bude vždy dáno těm, kdo Ho o ně požádají.

Neboť Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou (2 Kor 5:19). Stejně jako Bůh dovolil Adamovi zabít nevinného beránka jako varování před tím, co je v člověku, tak nám Bůh vydal svého Syna, abychom my poznali svůj skutečný stav a činili z něj pokání.

Když lidé ve svém padlém stavu přicházejí ke kříži, s uspokojením vidí to, co skrze temnotu vnímají jako Boží spravedlnost a odsouzení za svůj hřích.

Hospodin kraluje, raduj se, země, množství ostrovů ať zajásá!
Hustý mrak jej obklopuje, právo a spravedlnost jeho trůn podpírá.
Předchází jej prudký plamen, spaluje protivníky kolem dokola!
Žalm 97:1-3 (B21)

Kristus nás vykoupil z **prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím**, neboť je napsáno: „Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě. Galatským 3:13

Boží zákon je pramenem života pro moudré (Př 13:14), ale tentýž zákon přináší prokletí těm, kdo jsou plní zlořečení a hořkosti.

A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným. Římanům 7:12-13

Byl to Adam, kdo přijal zákon hříchu a smrti, jenž vyžadoval odsouzení a smrt za přestoupení. Adam ve svém sebeklamu tento zákon přenesl na Boha a považoval ho za Boží zákon.

Může být tvým spojencem trůn zhouby, který proti právu jen trápení plodí? Žalm 94:20 (CEP)

Tělesný člověk čte všechny věci Adamovou optikou odsouzení a smrti. Proto je Kristův kříž vnímán jako od Boha odsouzení a požadavek smrti, který Bůh vložil na svého Syna jako náhradu za naše provinění. Bůh se s námi chtěl setkat na místě našeho chápání, aby nás přesvědčil o svém věčném milosrdenství a odpuštění v naději, že vyjdeme z temnoty a uvidíme, že to nebyl on, kdo nás odsoudil, ale spíše že my jsme soudili a odsoudili jsme se jako hodni smrti za své hříchy. O tom svědčí realita našeho odsuzování a touha po potrestání druhých.

V soudu, odsouzení a smrti Ježíšově poznáváme pravou povahu našeho těla a ono prokletí, které přirozeně přebývá v našem pozemském těle. Takto lidé řeší své problémy - prostřednictvím soudu, odsouzení a trestu.

Kdyby si lidstvo skutečně vzalo ponaučení z kříže, který ukázal naši skutečnou lidskou mravní zkázu, mohli jsme v posledních 2000 letech prožít zcela jiné dějiny. Místo toho je to semeno pravdy, které Kristus zjevil před 2000 lety, určeno k tomu, aby opět čelilo soudu, odsouzení a smrti v rámci konečného odmítnutí Božího Syna u Jeho lidu a jeho poselství u drtivé většiny lidstva.

Budeme sledovat některé rozměry tohoto procesu souzení, jak jej vnímáme jako Boží soud nad námi, zatímco ve skutečnosti je to náš soud nad druhými, který se projektuje na Boha.

Stejně jako Bůh vydal svého Syna, aby nám v příběhu o kříži ukázal, jací jsme, tak je Bůh ochoten vydat svou pověst, aby byl falešně vnímán jako

odsuzující soudce, abychom snad v tomto procesu viděli sami sebe a činili pokání ze svých klamných myšlenek vůči Němu.

8. Soudit Otce

Řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který *na mne* připadá.‘ On jim rozdělil majetek. Po nemnoha dnech mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. Lukáš 15:11-13

To, co se stalo otci v podobenství o marnotratném synovi, je zkušeností mnoha rodičů. Díky interakcím se svými vrstevníky začínají děti vidět své rodiče jinou optikou. Oni si touhu zachránit své děti před mnoha nebezpečími vykládají jako despotické omezování a kontrolu. Je pravda, že mnozí rodiče své děti nadměrně kontrolují, ale v příběhu, který vyprávěl Ježíš, tomu tak nebylo.

To, že syn požádá o dědictví předem a chce odejít z otcovy přítomnosti, tak to odhaluje synovo odsouzení otce. Žádost o dědictví v podstatě říká: "Nemohu čekat, až zemřeš, dej mi to, co mi patří, hned."

V tom příběhu se otec synovi nemstí ani ho neodsuzuje. Říká se tam, že otec jim, svým dvěma synům, rozdělil své *živobyčí*. V řečtině je to slovo *bios*, což znamená *život*. Otcovo srdce bylo zlomeno smutnou skutečností, že ho mladší syn chtěl opustit. Otec své děti velmi miloval a strašně ho to bolelo, když věděl, že jeho syn chce odejít z domova, zvláště když věděl, že jeho syn je ještě nezralý a sám by se hodně trápil. Otec, za cenu velkých ztrát pro sebe, dává synovi to, po čem touží.

Syn za tento dar nijak nepoděkuje, a tak si neváží toho, co dostal. Peníze proto volně utrácí, protože si neváží jejich ceny. Otcovo srdce bylo zdrcené, že tento dar synovi dal, a přesto si ho syn vůbec nevážil.

Po nějaké době však syn promarní dědictví, které mu bylo svěřeno, a začne nést následky svých špatných rozhodnutí. Když už bylo opravdu zle, začal přemýšlet o domově.

Tu přišel k sobě a řekl: „Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já zde hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou.“

Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků.' Lukáš 15:17-19

Zde získáváme vhled do myšlení toho syna. Nemyslí si, že by se k otci mohl chovat jako syn, ale že se k němu musí chovat jako služebník nebo otrok. Když syn žil doma a pracoval pro otce, posuzoval (soudil) svého otce jako otrokáře. Měl pocit, že se ho otec snaží ovládat a omezovat jeho svobodu, a proto chtěl odejít.

Když se syn vrátí domů, projeví své smýšlení vůči otci. V jeho mysli není myšlenka na odpuštění. Představuje si pouze trest za svůj hřích. Je to on, kdo vynáší rozsudek, a tentokrát je namířen proti němu samému. Smiřuje se s tím, že bez otce nemůže žít, ale domnívá se, že nyní musí být potrestán podle svých špatných skutků. I když se jeho okolnosti změnily, jeho pohled na otce zůstává stejný jako dříve. Stále vidí ve svých očích otce jako otrokáře.

I vstal a přišel ke svému otci. Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a líbal ho. Lukáš 15:20

Synův úsudek (soud) o otci byl zcela falešný. Otec svého syna každý den vyhlížel a modlil se za něj. Toužil po jeho návratu. Neodsuzoval svého syna za to, co udělal. Klidně mu odpustil, protože své milované dítě hluboce miloval.

Dokážete si představit toho starého muže, jak běží ke svému synovi a po tváři mu stékají slzy radosti? Objímá a líbá svého milovaného syna. Není v tom žádný hněv, žádné souzení ani odsuzování, je v tom jen láska. Jak se syn s tímto otcovým jednáním vyrovnává?

Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. *Učiň mne jedním ze svých nádeníků.*‘ Lukáš 15:21

Pokud syn sám sobě dovolí plně se usadit v otcově náruči a přijmout jeho odpuštění, zhroutí se a rozpláče se jako otec a začne si uvědomovat, jak velkou bolest mu způsobil. Jeho pýcha mu zatím nedovoluje přijmout

otcovu jednání. Místo toho pronese řeč, kterou si předem nacvičil. Touží vstoupit do vztahu pána a služebníka. Touží ukonejšit svého otce tím, že odpracuje velký dluh, který nadělal, a že bude žít jako otrok. V této chvíli nepřijímá otcovu odpouštějící lásku.

Otec však řekl svým otrokům: „Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály. Přiveďte tučné tele, zabijte je, jezme a radujme se, protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.“ A začali se radovat. Lukáš 15:22-24

Otec nadále vylévá na syna svou lásku a náklonnost, zatímco syn se k otci chová tak, jak by se choval sám k sobě, kdyby byl na otcově místě. Jeho vlastní soudní systém se nyní snáší na něj samotného a ještě není schopen přijmout odpouštějící lásku svého otce.

Zde příběh mladšího syna končí. Vidíme ho sedět u otcova stolu oděného do krásného roucha, kde se koná velká oslava. Konečné rozhodnutí syna je ponecháno na vás, čtenářích. Přijmete otcovu láskyplné jednání vůči vám, nebo ve svém srdci tajně zůstanete otrokem? Náš nebeský Otec vás nikdy neodsoudil. Dal vám svůj život, abyste s ním mohl naložit, jak se vám zlíbí. Nikdy vás za to neodsoudil. Považujete Ho za pána otroků? Cítíte Jeho vřelé objetí, když se k Němu vracíte a uznáváte, že bez Něho nemůžete žít? Přijmete své synovství nebo dceřinství k Vašemu Otcovi?

Snažím se říci, že dokud je dědic nedospělý, ničím se neliší od otroka. Je sice pánem všeho, ale až do času určeného otcem zůstává pod poručníky a správci. Dokud jsme byli nedospělí, byli jsme i my takto zotročeni principy tohoto světa. Když se však čas naplnil, Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství. A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: "Abba, Otče!" A tak už díky Bohu nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také dědic. Galatským 4:1-7 (B21)

Zdá se, že ten starší syn má stejné problémy se soudem či úsudkem stejně jako mladší syn. Všimněte si, že stejný systém spravedlnosti je i ve starším

synovi, akorát se projevuje jiným způsobem a to kvůli odlišnému postavení, jež měl ve vztahu k otci.

Starší syn byl zatím na poli. Když se blížil domů, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se, co to má být. Ten mu řekl: ‚Přišel tvůj bratr. Tvůj otec porazil tučné tele, že ho má zpátky živého a zdravého.‘ Ale on se rozhněval a ani nechtěl jít dovnitř. Když za ním vyšel jeho otec a prosil ho, odpověděl mu: ‚Podívej se, kolik let ti sloužím! Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесelil s přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s děvkami, porazil jsi pro něj vykrmené tele!‘ ‚Synku,‘ řekl otec, ‚ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale oslavovat a radovat se bylo namístě, neboť tento tvůj bratr byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen.‘" (Lukáš 15:25-32, B21)

Starší syn také soudil otce jako přísného a nespravedlivého. Sloužil otci jako otrok, a ne jako syn. Jakmile však otec plýtl láskou k mladšímu synovi, starší syn otce soudil jako marnotratného a nerozumného. Ten starší syn představuje velkou část křesťanské církve, která slouží Bohu jako otrok v naději, že za své úsilí získá odměnu. Oni opovrhují těmi, kdo odcházejí do světa a ničí si život nevěstkami a hříšnostmi. Oni nacházejí útěchu v posuzování těch, kteří jsou ve světě; oni staví svůj dobrý život do protikladu k těm, kdo žijí venku, a oni je v lásce nepřijmou a neodpustí jim jejich světský život. Kdo byl ztracenější: ten mladší nebo ten starší syn? Mladší syn věděl, že je ztracený, ale starší syn ne.

V obou případech synové soudili (posuzovali) otce jako otrokáře. V obou případech synové neviděli místo pro milosrdenství. Otec apeloval na oba syny, aby přijali jeho lásku a byli v ní spokojeni. Oba synové potřebovali skutečné zjevení Otcova charakteru, aby zvrátili své postoje soudu a odsouzení, které obdrželi od Adama.

9. Zjevení Otce

Jak jsme již dříve uvedli, tak Římanům 5:16 nám říká, že ten soud, který vede k odsouzení, má původ u Adama. Vidíme tedy, že smrt přišla na svět skrze jednoho člověka.

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili. - Římanům 5:12 (CSP)

Hřích, kterého se Adam dopustil, spočíval v souzení či úsudku ale s odsouzením. To je v naprostém rozporu s Boží povahou neboli charakterem. Odsuzující soud vede lidi k vynášení rozsudku druhých k smrti. Tak přišla na svět smrt.

Bratři, nemluvte jeden proti druhému. Kdo mluví proti bratru nebo soudí svého bratra, mluví proti Zákonu a soudí Zákon. Jestliže však soudíš Zákon, nejsi činitelem Zákona, nýbrž soudcem. Jakub 4:11

V tomto padlém stavu myslí si lidé tyto vlastnosti projektují na Boha a vnímají Ho nesprávně.

Kdybych dál mlčel nad tím, co provádíš, **pomyslel by sis, že jsem ti podobný**. Proto tě nyní obviním, před tvýma očima tě napravím! Žalm 50:21, B21

Aby falešné představy lidí o Bohu napravil, tak náš nebeský Otec poslal na svět svého Syna, aby ten nám ukázal, jaký Otec skutečně je. Ježíš nám říká, co je cílem jeho poslání.

„Já jsem tebe oslavil na zemi, když jsem dovršil dílo, které jsi mi dal, abych činil. Jan 17:4 (Žilka)

Ježíš oslavil Otce, což znamená, že zjevil Jeho pravý charakter, když tu na zemi byl. S jedním ze svých učedníků mluvil takto:

... "Filipe," odvětil Ježíš, "tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? **Kdo viděl mne, viděl Otce.** Jak můžeš říkat: `Ukaž nám Otce`?
Jan 14:9, NBK

Ježíš prohlásil, že to, co na něm Filip viděl, je přesně to, jaký je Otec. Aby se lidé mohli smířit s Bohem, musí vědět, jaký Bůh je. Bez toho, aniž by to Ježíš světu odkryl, tak bychom Boha nikdy skutečně nepoznali a místo toho bychom si Ho představovali jako někoho, kdo soudí a odsuzuje jako my.

Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. **Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět,** ale aby spasen byl svět skrze něho. Jan 3:16-17 (BKR)

Bůh neposlal Ježíše na tento svět, aby svět odsoudil, protože Bůh nikoho neodsuzuje. On poslal svého Syna, aby nám ukázal, jaký je, a proto nás tímto poznáním zachránil od našich odsuzujících postojů.

Kdo v něho věří, není souzen, kdo však nevěří, již je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího. Jan 3:18

Důvodem, proč ti, kdo věří ve jméno - neboli charakter - Ježíše, nejsou odsouzeni, je to, že když poznáte Ježíše, který nikdy nikoho nesoudil ani neodsoudil, pak také víte, že ani Bůh nesoudí a neodsuzuje. Ti, kdo nevěří v Ježíše, tak nejsou schopni vidět pravdu, že Bůh nikoho neodsuzuje, a tudíž ono dědictví - jež všichni dostáváme od Adama - způsobuje, že ti, kdo nevěří, tak druhé lidi odsuzují a falešně věří, že Bůh odsuzuje hříšníky za jejich hříchy.

Abyste mohli věřit, že vás Bůh neodsuzuje, musíte věřit v Ježíšův charakter jako toho, který neodsuzuje. Pouze tato pravda nás může osvobodit od ducha odsouzení, který sužuje náš život.

Mnozí učí tomu, že Ježíš přišel, aby zemřel na kříži a ti, kdo ten kříž nepřijmou, tak že budou Bohem odsouzeni a zničeni v pekle. Pokud by to byla pravda, pak se musí říci, že Bůh ve skutečnosti poslal svého Syna na svět, aby svět odsoudil. Pakliže by Bůh měl odsoudit byt' jen jediného

člověka za odmítnutí Kříže, pak účinkem Kříže je způsobit odsouzení od Boha.

Já jsem oslavil už tebe: **na zemi jsem skončil dílo od tebe mi uložené.** Jan 17:4 (Kurz)

Jak je možné, že Ježíš mohl skončit dílo, které mu Bůh svěřil, a to již noc před svou smrtí na kříži?

Tehdy Ježíš řekl vrchním kněžím, velitelům stráže a starším, kteří na něj přišli: "Jsem snad zločinec, že jste se na mě vypravili s meči a holemi? Denně jsem s vámi býval v chrámu, a ani jste se mě nedotkli. **Ale toto je vaše chvíle - vláda temnoty.**" Lukáš 22:52-53 (B21)

Ukřižování Ježíše bylo dílem temnoty. To bylo ono naplnění satanova přání od počátku a zároveň to bylo projevem toho, co Adam cítil vůči Božímu Synu od stvoření světa.

Kristův kříž ukazuje lidskému pokolení, co je v našich srdcích; odhaluje naši přirozenou nevědomou nenávisť vůči Bohu (Římanům 8:7). Tím, že Bůh dovolil, aby lidé zavraždili jeho Syna, tak nás Bůh postavil tváří v tvář zlu, které v nás existuje kvůli našemu dědictví odsouzení od Adama.

Jak nepochopitelná je Boží láska, že dovolil, aby lidská rasa učinila něco takového jeho Synovi. Ještě úžasnější je, že i poté, co jsme to udělali, tak nás neodsoudil. V Ježíšových slovech na kříži jsou obsažena přání samotného Boha:

Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“..... Lukáš 23:34

... **Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou** a nepočítal lidem jejich provinění..... 2. Korintským 5:19

Kříž nám ukazuje, že Bůh nám byl ochoten odpustit i poté, co jsme zabili jeho Syna. Kristus celému vesmíru odhalil, že Bůh nás i doposud odmítl odsoudit, ale svobodně nám nabídnul milosrdenství.

"Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Budeš milovat svého bližního a nenávidět svého nepřítele.‘ Já vám však říkám: **Milujte své**

nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích. Vždyť on dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. Matouš 5:43-45 (NBK)

Náš Otec miluje ty, kdo Ho považují za nepřitele; žehná těm, kdo ho proklínají. Ježíš tohle jasně ukázal zde na zemi. Ježíš nesoudil, neodsuzoval a nezabíjel ty, kdo ho odmítali - naopak, byl souzen, odsouzen a zabit Adamovými dětmi.

Tím, že se Ježíš nechal soudit, odsoudit a zabit, tak odkryl, co je v našich srdcích, ne proto, aby nás odsoudil, ale aby v okamžiku, kdy si uvědomíme náš strašně špatný stav, tak aby nám nabídl milost a milosrdenství.

Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, *tam* se nadmíru rozhojnila milost. Římanům 5:20.

Všichni víme, že Ježíš byl nevinný, pokud jde o zločiny, z nichž byl obviněn. Byl zdrojem radosti a požehnání pro všechny lidi kolem sebe. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, žehnal dětem a všem vyprávěl o lásce svého Otce k nim.

Varoval lidi kolem sebe, kteří žili v hříchu, a vyzýval je, aby činili pokání. Své výtky vyslovoval s láskou a zármutkem nad těmi, kteří mu odmítali naslouchat.

Kristův dokonalý život je pro nás jediným skutečným měřítkem toho, jaký je Bůh. Je to Kristův charakter, který nám definuje pravdivé a falešné. Bez přijetí tohoto zjevení Otce budeme při čtení Písma zmateni kvůli zděděné tendenci projektovat provinění na Boha.

Vina, kterou Adam svalil na Boha, když byl tázán, proč jedl ovoce z toho stromu, se vynoří každému čtenáři Bible. To, jak čteme příběhy Starého zákona, je ovlivněno zejména naším přirozeným sklonem soudit a odsuzovat.

Jedině Ježíšův život zjevený na zemi nám může pomoci správně číst starozákonní příběhy. Pokud to neděláme a místo toho se rozhodneme

odmítnout slávu Božího charakteru zjeveného v jeho Synu, zakrýváme si při čtení Písma oči závojem.

Když tedy máme takovou naději, počínáme si zcela otevřeně. Ne jako Mojžíš, *který si dával na tvář závoj, aby synové Izraele nehleděli na konec toho, co pomíjí. Avšak jejich myšlení otupělo. Až do dnešního dne zůstává při čtení Staré smlouvy tentýž závoj neodkrytý, protože pomíjí jen v Kristu. Ale až dodnes, kdykoli se předčítá Mojžíš, leží závoj na jejich srdci. Kdykoli se však člověk obrátí k Pánu, je závoj odstraněn. Ten Pán je Duch. Kde je Duch Pánův, tam je svoboda. A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v tyž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha. 2 Korintským 3:12-18*

Kdykoli chcete vědět, jak by Bůh jednal, přečtěte si první čtyři knihy Nového zákona, které hovoří o evangeliu Ježíše Krista. Tyto jsou měřítkem Božího charakteru.

Ježíš nám v příběhu o dvou marnotratných synech ukazuje, jak Otec nesoudí. Jsou to právě synové, kdo soudí Otce. Ale co texty, jako je tento?

Slovo *na* závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se *týká* každého člověka. **Vždyť Bůh každé dílo přivede na soud** se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým. Kazatel 12:13-14

Pravím vám, že z každého neužitečného výroku, **který lidé promluví, vydají počet v den soudu.** Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“ Matouš 12:36-37

Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal *odplatu* za to, co vykonal v těle, ať už *to bylo* dobré nebo zlé. 2 Korintským 5:10

Bylo by lákavé číst tyto verše a dojít k závěru, že Bůh bude soudit vše, co děláme, ale jak takovou myšlenku sladit s tím, co Ježíš prokázal ve svém životě a co On sám nám řekl?

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechen soud svěřil Synu.
Jan 5:22.

Vy soudíte podle těla; já [Ježíš] nesoudím nikoho. Jan 8:15

Je jisté, že k nějakému soudu dojde. Je pravda, že budeme čelit všemu, co jsme kdy udělali. Otázkou je, kdo to souzení provede? Je možné, aby Bůh vše uvedl do procesu soudu, aniž by někoho soudil?

Ano, skutečně nastane nějaký soud a Ježíš přesně ukazuje, jak bude probíhat.

10. Ani já tě neodsuzuji

Zde je nejjednodušší rada, která vám umožní projít soudem bez obav.

Shromáždili se k němu farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. A uviděli některé z jeho učedníků, že jedí chleby nečistýma, to jest neomytýma rukama. Matouš 7:1-2

Předtím jsem tento verš četl skrze své chápání Santy. „Raději si dávejte bacha, protože Bůh si dělá seznam všech vašich skutků a přijde vám to oplácet“. Skrze optiku odsuzování, kterou jsem zdědil po Adamovi, jsem tento verš vnímal tak, že Bůh bude soudit a odsoudí ty, kteří soudí a odsuzují. Už jen při psaní těchto slov mě nechává v úžasu, že jsem nedokázal vidět nekonzistentnost tohoto typu myšlení.

Jak je tedy možné, že Bůh se zúčastní jakéhosi soudu, aniž by někoho odsoudil? Podívejme se na následující příběh:

Ježíš však odešel na Olivovou horu. A časně ráno přišel opět do chrámu a všechen lid přicházel k němu; posadil se a začal je vyučovat. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: „Učiteli, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Jan 8:1-5

Někteří židovští představitelé přivedli k Ježíši jistou chudou ženu, aby soudil její případ. Jejich slova naznačovala, že ji již soudili a odsoudili za cizoložství. To, že ji přistihli přímo při činu, naznačuje, že tito muži měli s tímto činem a s tím, kdy k němu došlo, něco společného. Přesto se dopustila cizoložství a podle zákona to bylo špatné a z Mojžíšových spisů se zdá být jasné, že si zaslouží smrt.

Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.“ Jan 8:6-7

Tito vychytralí muži se snažili Ježíše chytit do pastí mezi Mojžíšovými a císařovými zákony. V každém případě jim Ježíš neřekne ani slovo. Klidně

mohl odhalit jejich ďábelské spiknutí, odkrýt všechny jejich vlastní zlé skutky a odsoudit je k smrti za to, co udělali... ale Ježíš neříká nic. Místo toho píše po zemi. Muži na Ježíše naléhali, aby jim odpověděl, a on jim nakonec řekl, že ten, kdo je bez hříchu, tak může první hodit po té ženě kamenem.

Jakožto Boží Syn, plný božství svého Otce, On uměl číst tajemství života těchto lidí. Svou schopnost tohoto ukázal na jiném místě.

Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí řekl: „Dobře jsi řekla: ‚Nemám muže.‘ Vždyť jsi měla pět mužů, a *ten*, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Jan 4:16-18

Ježíš ji neodsoudil za to, že už měla pět manželů a se šestým žila mimo manželství. Pouze jí dal najevo, že ví o její životní historii. Podobným způsobem psal Ježíš na zemi; prozradil, že zná životní historii těchto mužů, ale opět je neodsoudil ani nezatratil. Stejně jako se Ježíš zeptal ženy, kde je její manžel, protože věděl, že není v manželském svazku, tak také věděl, že tito muži, kteří přivedli tuto ženu k soudu, nejsou bez hříchu. Nabízel jim možnost činit pokání, a přesto je odmítl odsoudit.

A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, **přemohlo je svědomí a jeden po druhém se začali vytrácet - od starších až po ty poslední.** Nakonec tam zůstal jen Ježíš a ta žena stojící uprostřed. Jan 8:8-9 (NBK)

To, co Ježíš psal do písku, tak to přineslo těmto mužům usvědčení. Nebyla to slova obvinění nebo odsouzení, ale upozornění na věci z minulosti, aby je uzdravily. Ježíš odhalil, že zná jejich věk podle toho, že odešli v pořadí podle věku. Tito muži byli přivedeni k soudu svou touhou soudit Ježíše i ženu. Je to připomínka toho, co se stalo na začátku v zahradě Eden. Eva dala své srdce Luciferovi a přijala jeho sémě, když přijala jeho lež, čímž se dopustila duchovního cizoložství. Adam prostřednictvím ženy soudil a odsoudil Božího Syna, aby ospravedlnil své vlastní chyby. Je to právě skrze své vlastní odsouzení, že na sebe Adam přivolal soud. Příběh v 8. kapitole Janova evangelia je alegorií toho, co se stalo na počátku.

Tihle muži, kteří ženu přivedli, určili čas soudu, protože s ní přišli k Ježíši a pohodili mu ji k nohám. Ježíš tyto muže nepředvolal, aby je odsoudil. To oni přišli k němu, aby odsoudili Jeho i ženu.

Takto Otec všechno přivádí k soudu; On nám dovoluje (umožňuje) nést důsledky našich vlastních rozhodnutí. Chceme-li soudit, okolnosti života nastanou tak, že budeme soudit sami sebe přesně stejným způsobem a se stejnou intenzitou, s jakou jsme soudili druhé.

Tito muži byli usvědčeni svým vlastním svědomím a sami nad sebou vynesli soud či rozsudek tím, že odešli od Ježíše. Nepožádali Krista o milost, protože žádnou neprojeví ani Jemu, ani ženě. Stejně jako soudili hříchy druhých, tak soudili i své vlastní hříchy a odešli od světla světa bez odpuštění.

Ježíš je nesoudil ani neodsuzoval. Tím, že vstoupili do přítomnosti Toho, který je svým Duchem provázel po celý život, se setkali tváří v tvář se svým životním záznamem. Když tento záznam spatřili ve světle Kristovy přítomnosti, odsoudili sami sebe a odešli z Jeho přítomnosti, aby zapomněli na to, co jim bylo připomenuto, a místo toho se rozhodli znovu se ponořit do temnoty.

Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nebyly prozkoumány. Jan 3:20 (Žilka)

Zatímco se tohle všechno odehrává, ta chudá bezmocná žena slyší slova, že ti, kdo jsou bez hříchu, ať po ní hodí kamenem. Ona byla v pokušení myslet si, že Ježíšova slova jsou rozsudkem smrti. Když si vzpomněla na všechny věci, které udělala, zdálo se, že nyní její život skončí.

Ježíš se zvedl, a když neviděl nikoho než tu ženu, zeptal se jí: "Kde jsou tvoji žalobci, ženo? Nikdo tě neodsoudil?" "Nikdo, Pane," odpověděla. "Ani já tě neodsuzuji," řekl jí Ježíš. "Jdi a už nehřeš." Jan 8:10-11 (NBK)

Tím, že se Ježíš ženy zeptal, kde jsou její žalobci, chtěl po ní, aby sama (po)soudila situaci. Vykřičí svůj hněv na muže, kteří ji chytili do pasti a použili ji jako prostředek k polapení Ježíše? Tím, že by odsoudila lidi kolem sebe, tak by odsoudila i sebe jako odsouzenou a bez naděje.

Když se rozhlédla kolem sebe a neviděla tam nikoho z vedoucích církve, a pak se podívala do Ježíšovy tváře, získala odvahu. Víra naplnila její duši, když pohlédla do krásné tváře svého Spasitele. Ten se jí zeptal: "Není tu nikdo, kdo by tě odsoudil?" Ta otázka míří k srdci; nyní musí sama (po)soudit svůj případ. Před očima se jí míhají výjevy z minulosti, temnota jejího života se jí snaží znovu strhnout do zármutku, ale láska v té tváři a něha Kristova úsměvu v ní vyvolávají soud nad sebou samou. "Nikdo, Pane."

Tak jako ona sama soudila svůj případ, tak jí byl dán soud i od Ježíše. On řekl: "Ani já tě neodsuzuji." Odrzil jí zpětně právě ten soud, který ona vynesla ohledně svého případu. Takto nás Bůh přivádí k soudu. Takto se budeme zodpovídat z každého slova, které jsme pronesli.

Důvodem, proč se musíme dostavit před Kristovu soudnou stolicí, je to, že Adam a jeho synové rozhodli, že takový soud musí být, když soudili a odsuzovali charakter Boha v rozporu s tím, jaký skutečně je. Kristus neodmítá účast na tomto soudu, ale On působí tak, že každý člověk rozhodne o svém případě sám.

Pohané nemají Zákon, ale když sami přirozeně dělají, co Zákon žádá, pak jsou Zákonem sami sobě. Nemají sice Zákon, ale prokazují působení Zákona zapsaného v jejich srdcích. **Dosvědčuje to i jejich svědomí: jejich vlastní myšlenky je někdy obviňují a jindy obhajují. Takto bude podle mého evangelia v onen den Bůh soudit lidská tajemství skrze Ježíše Krista.**
Římanům 2:14-16 (NBK)

Tohle je nesmírně dobrá zpráva, pokud věříme dvěma bodům.

1. Věříte, že Bůh vás miluje a odpouští vám.
2. Věříte, že Ježíš na zemi odkrývá celé zjevení Otcova charakteru.

Pokud se na texty o soudu v Bibli nedíváte skrze Ježíšův život, pak bude při čtení Písma jas Otcovy slávy zahalen závojem temnoty.

Z tohoto příběhu vyvstává otázka, jak Ježíš znal hříchy těch mužů, kteří přišli na soud? Nenaznačuje to snad, že si vede nějaký seznam? Nemluví snad Bible o knihách na soudu a o tom, že musíme skládat účty z každého slova,

které řekneme? Neznamená to tedy, že Bůh vše zaznamenal, aby to mohl použít při soudu?

11. Zákon je duchovní

Ve druhé kapitole této knihy jsme se zabývali důsledky používání sledování (policejního aj.) a hrozby síly k udržení zákona a pořádku ve společnosti. V takovém prostředí je zákon vnučován občanům. Tito dodržují zákon ne proto, že by byli přesvědčeni o jeho dobrotě, ale protože se obávají trestů, které by jim za jeho přestoupení uložil ozbrojený orgán.

Chtěl bych se vrátit k biblickému úryvku, který jsme si předtím představili, a pak projít procesem jeho sladění s Kristovými výroky.

Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a **usedl Věkovitý**. Roucho *měl* jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn -- plamen ohně, jeho kola -- oheň hořící. Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců *na* tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. **Soud zasedl a byly otevřeny knihy**. Daniel 7:9-10

Obrázek soudní scény s předloženými důkazními knihami je nám velmi dobře známý. Pokud tato nebeská soudní scéna skutečně představuje Věkovitého, tj. Boha Otce, který se probírá soudním procesem, v němž se rozhoduje o tom, kdo bude žít a kdo zemře v důsledku nedodržení Jeho zákona, pak je třeba následující Kristova slova považovat za nepravdivá.

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí... Jan 5:22

Zde ale musíme uvést důležitou ingredienci, která dosud v souvislosti se zákonem z nebeské perspektivy chyběla.

Neboť víme, že **Zákon je duchovní**, já však jsem tělesný, prodaný *do otroctví* hříchu. Římanům 7:14

Boží zákon je něco, co se týká (má vztah k) ducha člověka. Boží zákon má vztahovou povahu. Je to zákon, který vám říká, jaký vliv má Boží Duch, který ve vás žije, namísto aby vám říkal, co musíte dělat, abyste se Bohu líbili.

Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, *kdo* se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahoslavený ve svém jednání. Jakub 1:25

Zákon, který slouží k vynucování poslušnosti, není zákonem svobody, ale spíše zákonem omezení či restrikcí. Boží zákon je proroctvím o tom, co se stane těm, kdo milují Boha a jsou naplněni Jeho životem.

A tu smlouvu uzavřu s izraelským národem v budoucnosti: **svoje zákony jim vložím do mysli, do srdce jim je napíšu. Já budu jejich Bůh a oni budou můj lid.** Židům 8:10 (Petrů)

Jak můžete napsat zákon na/do srdce člověka? To lze pouze prostřednictvím osobního vztahu. Jak člověk poznává Boha, začne Ho milovat a prosit o Jeho Ducha, tento Duch začne měnit jeho srdce a Boží zákon v nás začne působit automaticky. To je jediný způsob, jak zákon může dát svobodu a volnost.

Proč tedy lidé chápou zákon jako uložený/zavedený a proč nás Bůh potrestá, když ho porušíme?

Neboť hřích využil příležitosti, *které se mu skrze přikázání dostalo,* oklamal mě a skrze ně *mě zabil.* Římanům 7:11

Jak nás hřích oklamal skrze zákon? Hřích sám o sobě není osobou, která by nás oklamala, hřích spíše pochází od Satana a skrze hřích Satan změnil způsob, jakým lidstvo pohlíží na zákon. Jak to nepřítel udělal?

Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevřou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Genesis 3:4-5

Satan přesvědčil Adama a Evu, že jejich život nezávisí na Bohu. Přesvědčil je, že jejich život je vrozený a že jsou nesmrtelní. Dokud budou jíst z tohoto stromu, nikdy nezemřou. Pokud by to, co Satan říkal, byla pravda, pak by se všechny příkazy vydané Bohem jevily jako svévolné a panovačné. Pokud bychom jako lidé skutečně mohli existovat, aniž bychom museli být závislí

na Bohu, pak by jakýkoli pohyb z jeho strany, který by nás vedl nebo řídil, mohl být považován za použití síly.²⁴

Díky této lži, kterou Satan vyslovil, se mu podařilo změnit naše vnímání Božího zákona ze zákona požehnání a svobody na zákon kontroly a tyranie. Jako lidstvo jsme začali vnímat zákon jako nějaký seznam, jenž nám Bůh uložil a podle kterého nás pak poměruje, aby určil, zda nás ponechá naživu, nebo ne.

Právě tento nesprávný pohled na zákon okamžitě vyvolává potřebu sledování (policejní apod.) neboli dohledu, soudu a trestu. Připomínáme si, že Pavel nám říká, že tento druh odsuzujícího soudu přišel od Adama, a ne od Krista nebo jeho Otce (Římanům 5:16).

Základem Satanova království je tedy ona lež, že člověk je nesmrtelný, nebo lépe řečeno, že jeho duše je nesmrtelná. To činí z Božího slova - tedy že můžeme zemřít, pokud se od Boha neposlušností odpojíme – lež. Ta nás nutí do situace, kdy jediným způsobem, jak můžeme zemřít, je ten, že nás Bůh přímo popraví. To je klíčový princip, z něhož vychází dohled/sledování, soud a trest. Právě skrze tuto lež satan způsobil nepořádek/zlořád v Božím zákoně a ustanovil trůn nepravosti.

Což jsi spojencem soudu zkázy, jenž povyšuje nepořádek [zlořád - KJV] na zákon? Žalm 94:20 (JB)

Potom pokud je zákon duchovní a je projevem fungování živých vztahů, pak aby tyto vztahy mohly vzkvétat, musí existovat způsob zaznamenávání transakcí těchto vztahů, aby mohly růst a rozvíjet se, neboť vztahy se rozvíjejí na základě řady společných vzpomínek.

²⁴ Více o tomto tématu najdete v knize *Záležitosti života* která je k dispozici na adrese maranathamedia.cz.

12. Napsáno na deskách srdce

V předchozí kapitole jsme si řekli, že Bůh má schopnost vepsat Svůj zákon do našich srdcí a vložit Své zásady lásky do samotné naší mysli, protože zákon je duchovní povahy a hovoří o záležitostech duše.

Bůh stvořil náš svět tak, aby byly zaznamenány vzpomínky na všechny naše vzájemné interakce. Naše oči, uši a další smysly jsou duchovní záznamová zařízení, která ukládají vzpomínky do našich srdcí. Každý člověk má ve svém srdci zapsanou celou svou životní historii. Právě z tohoto záznamu můžeme rozpoznat, zda je nám tvář nebo hlas povědomý, či nikoli. Apoštol Pavel na to naráží následujícím způsobem.

Vy jste naším dopisem, který je napsán v našich srdcích a který znají a čtou všichni lidé. Je *přece* zjevné, že jste dopisem Kristovým, vypůsobeným naší službou *a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem živého Boha*, ne na kamenných deskách, nýbrž na deskách lidských srdcí. 2 Korintským 3:2-3

Když Pavel zvěstoval evangelium ostatním a oni ho přijali, Boží Duch jim začal psát do srdce radost ze spravedlnosti z víry. Lidé se začali měnit a záznam o této změně jim do srdce vepsal Boží Duch.

Ježíš označuje Ducha Božího za Boží prst. Všimněte si této paralely:

Jestliže však já vyháním demony **v moci Ducha Božího**, pak už k vám přišlo Boží království. Matouš 12:28

Jestliže však vyháním demony **prstem Božím**, pak už k vám přišlo Boží království. Lukáš 11:20

Ježíš zaznamenává svým prstem na desky našich srdcí záznamy našich životů. Prostřednictvím smyslů, které nám Bůh dal, se tento záznam zapisuje do naší psychiky neboli duše. Ten záznam je ve své přesnosti neomylný. Naše oči nemohou ne-vidět věci, které jsme viděli a udělali, a naše uši nemohou ne-slyšet věci, které jsme v průběhu života slyšeli. Můžeme se snažit zapomenout na věci, které jsme udělali, ale ten záznam zůstane vždy zapsán v našem srdci. Tento záznam samozřejmě

spoluvytváříme my sami, protože jsme to my, kdo rozhoduje o činech, které podnikneme a vykonáme.

Když prožíváme požehnané zážitky, jsou vzpomínky na ně sladké, ale když děláme věci, které porušují posvátné vztahy, jež máme s Bohem a mezi sebou navzájem, jsou tyto věci zaznamenány železným perem.

Judův hřích je zapsán **železným rydlem, diamantovým hrotem; je vyryt na tabulku jejich srdcí** a na rohy vašich oltářů. Jeremiáš 17:1.

To slovo pro diamant ve skutečnosti znamená bodavý trn, jako je bodnutí našeho svědomí. Proč je psáno železným perem? Když je naše svědomí probodeno myšlenkou, že děláme něco špatného, pokud v tom pokračujeme, naše činy se nám zaryjí do srdce s pocitem viny. Jizva po hříchu zároveň zatvrzuje naše srdce a my se stáváme méně vnímaví vůči hříchu. Čím více hřešíme, tím tvrdší je naše srdce, až se naše srdce stane úplně jako ze železa.

Pamatujeme si, že tyto věci jsou do našich srdcí vepsány Božím prstem. My jsme ti, kdo konají skutky, ale Duch Boží vytvořil jakýsi systém, že vše je vepsáno do nás. Bůh tento systém navrhl, aby nám žehnal, a to proto, aby nás vždy provázely sladké vzpomínky na dobro. Nenavrhl nás proto, abychom si nosili vzpomínky na smutek a vinu. Když však hřešíme, prosby Božího Ducha, které jsou odmítány, jsou zapsány do našich vzpomínek. Čím více se bráníme prosbám Ducha, tím tvrdší je naše srdce, až se můžeme stát jako faraon, jehož srdce bylo zcela zatvrzelé, což znamená, že bylo naprosto nevnímavé vůči Božímu Duchu.

Právě takovým to způsobem lze pochopit, že Bůh může hříšníka rozbít na padrť.

Roztlučeš je železnou holí a jako hliněnou nádobu je roztříštíš.
Žalm 2:9

Ta železná hůl je úder železného pera, když odoláváme prosbám Ducha a děláme si, co chceme, ve vzpouře proti Bohu. Neustálá vzpoura a odpor proti Bohu činí srdce tak neskutečně tvrdým, že ten člověk si pro sebe

připravil zkázu. Je rozmetán na kusy holí nebo perem ze železa, které do duše zapsalo tolik viny a zla, že to zcela zarmoutí Božího Ducha a žhavým železem ožehne (vypálí, poškodí) svědomí.

Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odstoupí od víry, přidružující se bludných duchů a učení démonů, *těch, kteří* v pokrytectví mluví lež a **mají vypálené znamení na vlastním svědomí**. 1 Tim 4:1-2.

Vzpomínám si na některé události ve svém životě, kdy jsem byl v pokušení jít proti svému svědomí a hřešit, a ten pocit ve mně byl velmi horký. Odolat prosbám Ducha, to vyžaduje úsilí. Musíte kopat proti bodcům svědomí, abyste to dokázali. Pokud to však děláte znovu a znovu, nakonec srdce ztvdne natolik, že se stane křehkým a pak se roztrhne na kusy.

Vidíme tedy, že každý člověk má ve svém srdci záznam. Je to záznam, který nikdo nemůže zpochybnit, protože ho každý z nás zapsal pomocí své svobodné vůle. Tento záznam je duchovní záznam. Není zaznamenán perem ani inkoustem, ani na žádné věci vytvořené člověkem. Zároveň však existuje jistý záznam o tom, co jsme vykonali v nebi, ale ten není zaznamenán ve fyzické knize, nýbrž je vyryt do samotných rukou Boha.

Hle, vyryl jsem si tě do dlaní: tvé hradby *jsou* ustavičně přede mnou. Izajáš 49:16

Je to proto, že náš Otec v nebi je prostřednictvím svého Ducha svědkem každé události našeho života. Věci, které děláme, On vidí a cítí. Ony jsou zaznamenány v Jeho srdci stejným způsobem, jakým jsou zaznamenány v našem srdci. Pomyslete na to, jak rodiče nosí ve svém srdci posvátnou vzpomínku na každé ze svých dětí. Záznam, který si o nás uchovává Bůh, je pro Boha nekonečně cennější. Hospodin má spočteny i vlasy na našich hlavách.

Což se neprodává pět vrabců za dva haléře? A *ani* jeden z nich není zapomenut před Bohem. **Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se! Jste cennější než mnoho vrabců.** Lukáš 12:6-7

Náš Otec a náš Spasitel nezaznamenávají věci proto, aby nás potrestali; oni je zaznamenávají proto, aby s námi zůstali v důvěrném spojení. Naše životy jsou neustále v jejich rukou, a proto uchovávají ve svých srdcích dokonalý otisk našeho života, aby jej uchovali. To je také důvod, proč můžeme za ty, kdo tomu věří, říci, že Bůh:

... spolu s *ním nás probudil k životu* a spolu posadil na nebeských *místech* v Kristu Ježíši Ef 2:6

Záznam o našem životě, který je uložen v Kristově srdci, je také naším dílem. Ježíš nám dovoluje, abychom tento záznam zapsali do Jeho srdce, a takto jsme zapsáni na dlaních Jeho rukou. Je tedy pravda, že Bůh má dokonalý záznam o našich životech, ale není zaznamenán pro účely, o kterých uvažujeme v souvislosti s dohledem, soudem a trestem. Je zaznamenán proto, že když někdo miluje druhého člověka, neustále ho sleduje, stará se o něj a myslí na něj.

Hospodine, můj Bože, ty jsi s námi učinil mnoho svých divů a úmyslů; **nikdo se s tebou nemůže měřit. Chci je oznamovat a hovořit o nich -- je jich víc, než se dá vypovědět.** Žalm 40:6 (5)

To je ten důvod, proč Kristus dokázal číst v srdcích mužů, kteří přišli do jeho přítomnosti se ženou přistiženou při cizoložství. Mohl si přečíst záznam v jejich srdcích a také jim ho dát na vědomí, a když přišli do Jeho přítomnosti, tak tento záznam nemohli skrýt nebo vymazat ze své paměti. To, co Kristus napsal na zem, bylo jen opakováním toho, co jim již dříve vepsal do srdce Božím prstem a co oni sami již svým souhlasem spolupodepsali.

Proto když Bůh otevírá knihy v nebi, on se tím dostává do lidských srdcí. Hospodin nepotřebuje fyzické knihy, jaké používáme dnes, protože jeho zákon není fyzický, ale duchovní; zabývá se záležitostmi srdce a myslí, které se projevují v těle.

Bůh nás nemonitoruje proto, aby nás soudil a odsuzoval; s láskou nad námi bdí, každý den na nás myslí a touží nám požehnat. Takto je v jeho srdci uložen onen záznam. Když hřešíme proti Bohu, bereme tamto železné pero, probodáváme Kristův bok a znovu ho křížujeme.

a odpadli, je nemožné znovu obnovovat ku pokání, **neboť si opět křížují Syna Božího** a vystavují *ho* veřejnému posměchu.
Židům 6:6

Kristovo srdce se nikdy nezmění v železo, takže pokaždé, když na sebe napíšeme své hříšné skutky a On je nucen být jejich svědkem, probodne ho to silnou bolestí. Je to pokaždé stejné, protože Ježíš se nikdy vůči hříchu nezatvrdí. Až se nakonec setkáme s Kristem tváří v tvář, setkáme se se záznamem, který jsme na něj vepsali - se vším -, a pak se sami rozhodneme, zda nám bude odpuštěno, nebo ne. On se nás zeptá: "Není tu nikdo, kdo by tě odsoudil?". Jaká bude vaše odpověď? Jak se budete soudit, až před ním budete stát a každé slovo, které jste vyřkli, a každá tajná myšlenka, o které jste přemýšleli, bude před vámi zapsána v osobě Krista? Jak budete soudit? Všechno naše zlo, které jsme potlačovali a skrývali, až s ním budeme konfrontováni, přemůže nás? Ježíš nechce, abychom byli v onen poslední den zaskočeni a pohlceni hanbou a vinou; chce, abychom se dnes zbavili úzkosti své duše a nechali se jím uzdravit.

V tomto kontextu náš Stvořitel, který říká, že je láska (1 Jan 4:8), nevede záznamy o našich zlých skutcích, aby nás potrestal.

Láska je trpělivá, dobrotivá je láska, nezávidí, láska se neholedbá, nenadýmá se, nejedná nevhodně, nehledá svého prospěchu, neroztrpčuje se, **nepřipočítává [záznam o] zlo.**

1. Korintským 13:4-5 (SKR)

Jaký je rozdíl mezi vzpomínkami na náš život zapsanými na Ježíšově srdci a záznamem zaznamenaných křivd neboli zla? Záznam, který Ježíš uchovává, je v něm sám; je jeho součástí, protože v Kristu drží pohromadě celé stvoření. (Koloským 1:17). Záznam křivd je něco vnějšího z nás, co necítí bolest, smutek ani ztrátu. Je bezcitný, a proto může tvořit základ bezcitného trestu zahrnujícího smrt. Náš Otec a jeho Syn nevedou žádný bezcitný záznam o našich křivdách, ale naopak, Kristovo srdce má tento záznam vepsaný do Jeho samotné bytosti.

Tento princip je popsán ve vidění v 5. kapitole knihy Zjevení o svitku, který nikdo nedokázal otevřít.

A zpívají novou píseň: „**Jsi hoden vzít ten svitek** a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu *lidi* z každého kmene, jazyka, lidu a národu, a učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi.“ Zjevení 5:9-10

Kristus je hoden otevřít svitek našich lidských dějin, protože byl za nás zabit a kráčet s námi v našem trpícím lidství.

Ti, kdo uctívají boha, který si tvoří seznamy a dvakrát kontroluje, zda jsme zlobili, nebo byli hodní, uctívají boha sledování (např. policejního), soudu a smrti. To není ten Bůh Ježíše Krista, který si proti nám nic takového nevede. Až se setkáme se svým Stvořitelem a přijdeme do přítomnosti Toho, který nosí ve svém srdci všechny vzpomínky na náš život, budeme tázáni: "Není tu nikdo, kdo by tě za tohle odsoudil?" Jak odpovíte a co budete soudit?

13. Moje myšlení není vaše myšlení

V 11. kapitole jsme se zabývali tím, jak ona satanova lež, že máme život odděleně od Boha, změnila celé naše chápání zákona. Ve 2. kapitole jsme začali zkoumat možnost, že Boží spravedlnost je jiná než naše chápání spravedlnosti. Než přejdeme k podrobnějšímu zkoumání soudu, jak o něm učí Písmo, zamysleme se ještě trochu nad důsledky satanovy lži o nesmrtelnosti a jejím dopadem na naše vnímání soudu.

1. Satan tvrdil, že určitě nezemřeme a tím, že sníme ovoce ze zakázaného stromu, tak budeme jako Bůh. Gn 3:5
2. Tohle změnilo lidské vnímání zákona/práva. Pokud nejsme životem závislí na Bohu, pak je nám jeho zákon vnucován bezdůvodně.
3. Tělesná mysl proto bojuje proti Božímu zákonu a odmítá se mu podřídít. Římanům 8:7
4. Odloučení lidstva od Boha povede k jeho zániku, neboť pouze Bůh má život. Satan však vyzývá lidstvo, aby příčinu smrti projektovalo (přeneslo) na Boha. Jestliže člověk vnímá Boží zákon jako svévolné uvalení (na někoho), pak je logické, že i porušování tohoto zákona vnímá jako vnucování. Tohle vidíme, jak se to projevuje v Kainově životě. Bůh sděluje Kainovi přirozené důsledky jeho jednání a Kain projektuje vinu za svou novou skutečnost na Boha. Genesis 4:11-14
5. Satan pak jako trest za porušení Božího zákona přikládá smrt. Představuje Boha jako agresora, který tento trest uděluje. Tohle víme proto, jelikož smrt je představena jako nepřítel Boha a člověka a jako něco, co je v satanově moci. Židům 2:14; 1. Korintským 15:26.
6. Satan předkládá člověku smrt jako Boží spravedlnost za lidské provinění, on projektuje satanovu nadvládu na Boha a činí z Boha původce smrti. Žalmy 50:21; Žalmy 94:20
7. Jak jsme uvedli ve 3. kapitole, milosrdenství je pak chápáno jako peněžní cena zaplacená za oddálení nebo odstranění trestu. V satanově systému milosrdenství nikdy neznamena odpustit někomu dobrovolně, bez peněz nebo bez úhrady (Iz 55:1). Tento systém vyžaduje, aby "Boží spravedlnost" byla ukojena obětí; vyžaduje nějakou platbu.

8. Zavedení smrti do lidstva jakožto Božího trestu činí z komodity času něco nesmírně cenného. Jakási zkušební doba (doba milosti) je nám dána k tomu, abychom si vybrali, zda uvěříme, že Bůh je dobrý, opustíme své odcizení od Něj a dovolíme Hospodinu, aby nám ukázal naše hříchy, abychom mohli být uzdraveni. V našem vlastním systému spravedlnosti však tuto zkušební dobu (milosti) chápeme tak, že je nám dána proto, abychom Boha ukonejšili dobrými skutky nebo důkazem lítosti skrze přijetí kříže před konečným soudem. To znamená, že neustále utíkáme před diagnózou a nabízeným uzdravením, a proto se náš život stává tikajícím časem, v němž nemáme pokoj a klid. Máme neustálý pocit, že nám dochází čas, a pocit zmaru, protože se řítíme k soudu, jenž nyní znamená potrestání zlých a ospravedlnění dobrých.
9. Celý tento proces je cizí Božím myšlenkám. Hospodinovy zásady milosrdenství, spravedlnosti a trestu jsou zcela odlišné od našich. Tyto vznešené pojmy se v naší mysli zkazily onou lží o vrozeném životě, která v nás vyvolává podvědomý pocit, že Boha nepotřebujeme a že je to panovačný kontrolující fanatik.

Dopad této lži o přirozeném životě dobře vysvětluje příběh o tom, jak se zdá, že v noci proti sobě plují dvě lodě. Jedna loď vysílačkou informuje druhou, aby odklonila svůj kurz od směru, kterým pluje jejich loď. Z vysílačky se ozve hlas, že ne, že naopak vy byste měli změnit kurz, abyste se vyhnuli srážce. Kapitán lodi vyhrožuje osobě na druhém konci linky, aby změnila kurz, jinak bude čelit následkům. Hlas odpoví: "Tady je pobřežní maják, je to vaše rozhodnutí."

Když lidstvo přijalo onu lež, že můžeme vlastnit nesmrtelnost a být jako Bůh, změnilo jsme svůj vztah k Bohu a představovali jsme si, že Hospodin je jako my. To blikající světlo z majáku, které bylo vysláno s láskou, aby nás chránilo před zkázou, jsme si vyložili jako nepřátelský záměr a lidská rasa se připravila na válku proti majáku. Když si loď uvědomila pravou identitu druhého zdroje světla, celé paradigma se změnilo a světlo bylo okamžitě pochopeno ve správném kontextu.

V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je *po* všechny dávné dny. Ale oni byli vzpurní a zarmucovali jeho svatého Ducha. Tedy se jim změnil v nepřítele a sám proti nim bojoval. Izajáš 63:9-10

Tak je to i se soudem. Představujeme si, že Bůh je jako my. Představujeme si ho jako toho, kdo soudí, odsuzuje a trestá jako my. Jeho myšlení však není naše myšlení.

Abychom však pochopili a viděli svůj skutečný stav, Bůh nám umožňuje/dovoluje čelit soudu, o němž si myslíme, že jej Hospodin vykonává. Kdyby Bůh neměl soud, jak ho chápeme my, pak bychom jej totiž nepovažovali za spravedlivého Boha.

Kvůli oné satanově lži o životě jsme zdědili způsob myšlení o životě, smrti a trestu, takže Bůh nám nyní potřebuje ukázat, že On takto neuvažuje, ale zároveň nás ve stejném okamžiku musí přitahovat k sobě. Bůh se k nám musí přiblížit tím, že Sama sebe nechá být viděn, že je jako my, a to proto, abychom od něj neodešli v domnění, že Hospodin v našich očích není spravedlivý a poctivý.

Boží soud má přinést uzdravení a obnovu, nikoli odsouzení a smrt.

Tedy Ježíš řekl: "**Přišel jsem na tento svět kvůli soudu**: aby slepí viděli a vidoucí oslepli." Jan 9:39 (B21)

Výsledkem tohoto Ježíšova soudu je, že slepí začínají vidět. Tohle je uzdravující forma soudu. Zároveň Ježíš říká, že jeho soud způsobí, že ti, kdo si myslí, že vidí, tak oslepnou, což znamená, že si uvědomí, že doposud byli slepí (Zj 3:17). Proč však Ježíš chce, aby si přiznali, že jsou slepí? Je to proto, aby mohli být uzdraveni. Ježíš popsal hlavní část svého poslání jako (vyhlásit) *slepým nabytí zraku*.

,Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne **vyhlásit** zajatcům propuštění a **slepým nabytí zraku**, propustit zlomené na svobodu, Lukáš 4:18.

Uzdravení mohou být pouze ti, kdo rozpoznají svou slepotu. Tento princip obnovy je ve Starém zákoně představen v různých příbězích.

A když Hospodin **dával kvůli nim povstat soudcům, byl Hospodin s tím soudcem a zachraňoval je z ruky jejich nepřátel** po všechny dny toho soudce, neboť Hospodin se slitovával kvůli jejich sténání před jejich utiskovateli a poháněči. Soudců 2:18

I když byla práce těchto soudců nedokonalá, stále vidíme, že jejich cílem bylo vysvobození z útlatu. Toto téma vysvobození prostřednictvím soudu vyjadřuje také kniha Izajáš.

A obnovím tvé soudce jako na počátku a tvé rádce jako zprvu. Potom tě budou nazývat městem spravedlnosti, městem věrným. Soudem bude vykoupen Sijón a ti, kdo se v něm obrátí, *budou vykoupeni* spravedlností. Iz 1:26-27

Má spravedlnost je blízko, má záchrana vzejde a mé paže budou soudit národy. Na mne očekávají ostrovy a v mou paži skládají naději. Izaiáš 51:5

Bible odhaluje, že Boží myšlenky o soudu slouží k vysvobození, uzdravení a obnově, nikoli k odsouzení, jež vede k smrti. K tomu však může dojít pouze tehdy, pokud přijmeme Boží diagnózu našeho problému, a ne svou vlastní diagnózu. Pak můžeme prosit o uzdravení a věřit, že se změníme.

Abychom si vysvětlili, jak nás Bůh uzdravuje při soudu, musíme se zabývat tématem svatyně, protože to je názorný příklad, který podrobně popisuje proces, jímž nás Bůh zachraňuje.

14. Tvá cesta, Bože, je ve svatyni

Body, o nichž jsme hovořili v předchozí kapitole, postavily mezi Boha a člověka velkou propast. Vlivem Satana se lidský rod vydal na bezútešnou, temnou cestu. Jak by nás mohl Bůh znovu získat a přenastavit naše falešné myšlení? Jak by se naše myšlení mohlo opět stát Božím myšlením, abychom mohli skutečně porozumět Jeho charakteru?

Ježíš mu řekl: „**Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.** Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. "Jan 14:6

Ježíš je ta cesta k Otci, pravda Otce a život Otce. Skrze Krista se můžeme vrátit k Bohu. To slovo pro *cestu* v řečtině ve výše uvedeném verši je G3598 *hodos*, což znamená pěšina, stezka. Stejně slovo je použito v řeckém Starém zákoně v tomto verši:

Tvá cesta, ó Bože, je ve svatyni, kdo je tak velký Bůh jako náš Bůh?
Žalm 77:13 (český překlad KJV)

Aby se nám Bůh mohl přiblížit a přebývat s námi, nechal postavit svatyni.

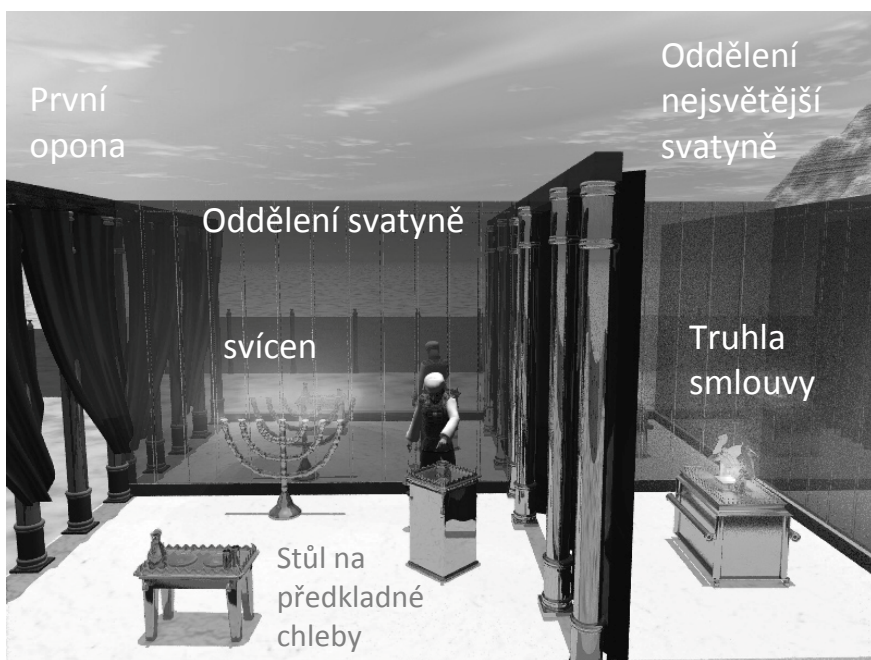
A ať mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich.
Exodus 25:8

Cílem chůze po této stezce svatyně je, aby naše kamenná srdce znovu změkla a stala se srdci masitými.

Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra.
Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité.
Ezechiel 36:26

Symbolika svatyně nám ukazuje kroky, kterými se máme řídit, abychom se mohli plně vrátit k Bohu a smířit se s ním.

Podívejme se na rozvržení tohoto systému svatyně.

Hříšník vstupuje do svatyně dveřmi na nádvoří. Místnost zvaná svatyně svatých (Nejsvětější svatyně) je oddělením, kde ve svatyněovém systému přebývala Boží přítomnost.

Existuje mnoho aspektů svatyně a jejích služeb, kterými bychom se mohli zabývat,²⁵ , ale chceme se zaměřit pouze na několik bodů při přechodu z nádvoří do Nejsvětější svatyně.

Nejprve si všimneme, že veškeré vybavení na nádvoří je potaženo mosazí nebo bronzem. Nábytek v oddělení svatyně je buď ze zlata, nebo je zlatem překryt.²⁶ Změna kovů prozrazuje změnu kvality. Tohle představuje změnu charakteru, k níž dochází v člověku, když postupuje v poznání Boha. Prvek mosaz je zajímavý tím, že je to slitina dvou kovů, mědi a cínu. Je to kov, který je vyroben člověkem. Aneb nebyl stvořen Bohem.

A Sila, ta také porodila: Túbal-kaina, kováře všech bronzových a železných nástrojů. Túbal-kainova sestra *byla* Naama.
Genesis 4:22

O mosazi/bronzu Bůh mluví v negativním smyslu jako o něčem, co je třeba očistit jako strusku.

Lidský synu, dům izraelský se pro mě stal struskou. Stali se všichni **mědí a cínem, železem a olovem** uprostřed pece, struskou ze stříbra. Ezechiel 22:18

Obětní oltář je místo, kde se přinášely zvířecí oběti. Ten představuje Kristovu smrt na kříži za naše hříchy. Skutečnost, že symbol Kristovy oběti je na *bronzovém* oltáři, naznačuje, že Bůh vychází vstříc *lidskému myšlení* o tom, co je zapotřebí, aby došlo ke smíření.

Když člověk přehodil příčinu své vlastní smrti zpět na Boha jako Boží trest za lidský hřích, musel Bůh pro člověka poskytnout náhradu/náhradníka; bylo třeba zaplatit, než člověk přijal Boží milosrdenství a uvěřil, že Bůh je spokojen, že jeho čest zůstala zachována. Poskytnutím této oběti Bůh

²⁵ Více informací o této problematice najdete v kapitole 15 *Záležitosti života*. K dispozici na maranathamedia.cz

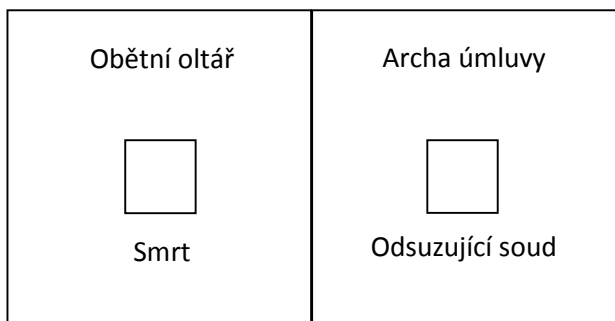
²⁶ Více o tom najdete v 8. kapitole knihy *Kříž prozkoumaný a kříž střetnutý*, která je k dispozici na maranathamedia.cz.

zjevuje, co si člověk myslí a co člověk potřebuje, aby uvěřil, že je k němu Bůh milostivý. Toto uvažování ze strany člověka může být vědomé, podvědomé, nebo dokonce nevědomé, ale nachází se tam; je to dědictví naší padlé mysli. Každá část svatyně je oslovením člověka, aby k němu promlouvala tam, kde je jeho smýšlení, a smířila ho s nebeským Otcem.

Dvěma klíčovými principy, s nimiž se člověk potřeboval smířit, byl odsuzující soud a smrt.

A ne tak jest to s darem, jako (se stalo) skrze jednoho prohřešivšího se; soud totiž (byl) z jednoho ~~provinění~~ k odsouzení, milodar však jest z mnoha provinění k ospravedlnění. Neboť jestli proviněním jednoho smrt kralovala skrze toho jednoho, mnohem spíše ti, kteří dostávají hojnost milosti a daru ospravedlnění, budou kralovati v životě věčném skrze jednoho, Ježíše Krista. Římanům 5:16-17 (Sýkora)

Ten jeden, kdo soudí k odsouzení a jehož provinění způsobilo vládu smrti, je Adam. Adam si myslel, že ho Bůh odsoudil a zároveň ho chce usmrtit. To proto jsou dvě oblasti či oddělení svatyně, které se musí u lidí projevit. Svatyně je obdélník, který prostorově vytváří dva čtverce. Uprostřed prvního čtverce je obětní oltář. Ve středu druhého čtverce je schrána smlouvy.

Na obětním oltáři se každý den přinášely oběti. Soud v den smíření se konal pouze jednou ročně.

"Desátého *dne* toho sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít svaté shromáždění; budete pokořovat své duše a přinesete Hospodinu ohnivě oběti. Právě tohoto dne nebudete dělat žádnou práci, neboť je *to* den smíření, aby za vás byl vykonán obřad smíření před Hospodinem, vaším Bohem. Neboť kdokoliv by se nepokořil právě toho dne, bude vyhlazen ze svého lidu. Kdokoliv by dělal jakoukoliv práci právě v ten den, toho odstraním zprostřed jeho lidu. Leviticus 23:27-30

Tento popis uvedený ve třetí knize Mojžíšově je odrazem toho, jak lidé chápou, že Bůh musí účinkovat při soudu. Adam je tím, kdo přinesl na svět soud, odsouzení a smrt. Cesta svatyní nám slouží k odhalení, jaké je naše skutečné myšlení, a pak porovnat to, co si myslíme, s Ježíšovým životem a uvědomit si, že naše myšlení je špatné. Takhle dochází ke smíření. Je to proces, který má odhalit, že náš zděděný hříšný systém morálky je špatný, z čehož pak činíme pokání a je nám odpuštěno. Tím je proces smíření dokončen.

Většina náboženství věří, že jelikož Bůh nařizuje oběti a v Den smíření se zjevuje jako soudce ve svatyni svatých, tak že tohle je to, jaký právě Bůh je. To však není pravda. Bůh je jako Ježíš a tyto věci zapsané v Zákoně jsou odrazem toho, jací jsme my. Bůh nám je ukazuje, abychom z nich mohli činit pokání a odvrátit se od nich.

Bůh se s námi setkává u měděného oltáře, oltáře vyrobeného ze slitiny, kterou vytvořil Kainův syn. Náš Otec si nikdy nepřál oběti, ale dal nám je, aby nám ukázal, jací jsme ve své podstatě či přirozenosti. Věřili jsme, že Bůh potřebuje ukonejšení, než nám odpustí, a nevěřili jsme, že nám bylo odpuštěno, dokud nebyla prolita krev. To je děsivá, pohanská představa; my jsme si ji však neuvědomovali. Hospodin v těchto obětech zveličil naši hříšnost a ve stejný okamžik nás prostřednictvím této mosazné, člověkem vytvořené myšlenky přesvědčoval, že nám může být odpuštěno.

Bůh nikoho nesoudí ani neodsuzuje (Jan 5:22; 8:15), ale dovoluje nám, abychom ho takto chápali, a to proto, aby nám ukázal, co si ve skutečnosti myslíme, že Bůh musí udělat, aby tento spor ukončil. Přirozeně si myslíme,

že Bůh nám musí dát čas na pokání, a pak konečně všechny odsoudit a usmrtit ty, kdo neposlouchají, a odměnit ty, kdo poslouchají.

Pokud dokážeme mít na paměti, že svatyně je cestou, jak přivést lidi k Bohu, pak přijmeme, že způsob/cesta tohoto procesu nepředstavuje to, kdo je Bůh, ale spíše to, co je Bůh ochoten udělat, aby nás oslovil tam, kde se mentálně nacházíme.

Svatyně má měděné nádvoří, oddělení Svatyně a Nejsvětější svatyně. Nádvoří nepředstavuje Boha, ale lidi. To dokazuje skutečnost, že Bůh v určitém okamžiku tohoto procesu říká svému lidu, aby při vyměrování - neboli studování - tohoto systému vynechal nádvoří.

Byla mi dána třtina podobná holi se slovy: „Vstaň a změř Boží svatyni i oltář a ty, kteří se v ní klanějí. **Ale vnější nádvoří svatyně vynech a neměř je, protože bylo dáno pohanům, kteří budou šlapat po svatém městě dva a čtyřicet měsíců.** Zjevení 11:1-2

První oddělení Svatyně nepředstavuje plně to, kým je Bůh, protože Bůh je vždycky nejsvatější. Jak může být Bůh na jednom místě Svatý a na jiném místě Nejsvatější? První část Svatyně zjevuje vývoj lidské mysli směrem k pravdě. Ona není úplným zjevením toho, jaký je přesně Boží charakter. Ani druhé oddělení Svatyně není dokonalým obrazem Božího charakteru, protože Bůh nikdy nechtěl oběti a nikdy nevyžadoval zápalné oběti (Žalm 40:6; Ozeáš 6:6). To vše jsou adaptace tomu, kde se lidé nacházejí ve svých myšlenkách. Je to proces, který nám ukazuje, jací jsme, a pak nás vyzývá, abychom to porovnali s tím, jaký je Kristus, a činili pokání, až uvidíme rozdíl.

Když jsem byl mladý muž na sklonku dospívání, dělal jsem věci, které ve mně vyvolávaly obrovské pocity viny, a do jisté míry jsem si uvědomoval, že jsem nemocný hříchem, a chtěl jsem pomoc. Teprve Ježíšova smrt na kříži způsobila, že jsem uvěřil, že mi Bůh odpustil mé hříchy. To je pro spasení zásadní. Jakmile jsem uvěřil, že mi byly hříchy odpuštěny, a začal jsem díky čestbě o Ježíši více poznávat, jaký je Bůh, začalo se v mém životě mnoho věcí měnit.

Několik let poté, co jsem začal růst ve svém chápání, jsem začal soudit a odsuzovat druhé za to, že nenásledují to, co je správné. Dělal jsem to tajně

mnohem častěji než otevřeně. Soudil jsem lidi, protože jsem viděl, že Bůh soudí lidi za to, že dělají špatné věci. Hospodin svolil, abych Ho takto viděl, aby se odhalil můj duch odsuzování. Dovolil mi, abych Ho skrze Den smíření viděl jako strašlivého a svatého Soudce, který je ochoten zničit hříšníky, kteří se nepodrobí a nepodřídí.

V pravou chvíli mi pak Bůh ukázal, co o Něm řekl Jeho Syn v Janovi 5:22 a jak jednal sám Ježíš v Janovi 8:15. Když jsem si tyto texty četl a porovnával je se sebou samým, několik dní jsem plakal. Činil jsem pokání a prosil Boha, aby mi odpustil. Najednou jsem viděl, že jsem velmi odsuzující, a právě to jsem potřeboval. *Zjevení soudu je přesně to, co lidstvo potřebuje, aby si uvědomilo, jak jsme od přirozenosti úsudkoví a odsuzující.*

Takto Bůh jednal s učedníky v Matoušově evangeliu 15:22-28. Jednal způsobem, který umožnil odhalit jejich předsudky vůči oné kananejské ženě. Když Ježíš nakonec uzdravil dceru té ženy, měli učedníci na výběr. Buď se museli vidět jako fanatici a činit pokání, nebo přestat věřit v Ježíše.

Proto mnoho lidí nechce přijmout pravého Boha a jeho Syna. Nevzdají se touhy soudit a odsuzovat a budou citovat spoustu textů z Písma, aby dokázali, že Bůh soudí a odsuzuje. Všechny tyto texty jsou tam proto, aby nás zkoušely a odhalily, co je v nás. Fungují stejným způsobem, jako když to zdánlivě vypadá, že Ježíš nazval kananejskou ženu psem. Tyto pasáže musíme zkoumat pozorněji.

Dále se zamysleme nad kolektivním chápáním soudu a otevřením nebeských knih v souvislosti se dnem smíření, o kterém jsme hovořili dříve.

15. Knihy byly otevřeny a soud byl vynesen

Sled dějin popsany v Danielovi 7 a 8 nám dává zcela konkrétní čas, kdy se ty události soudu odehrají. Apoštol Pavel hovořil s Felixem o budoucnosti nadcházející doby soudu za jeho dnů:

Když však mluvil o spravedlnosti, sebeovládání a **budoucím soudu**, Félix se ulekl a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, *až* budu mít čas, zavolám si tě.“ Skutky 24:25

Události uvedené v Danielovi 7 nám pomáhají určit, kdy k tomuto soudu dojde. Daniel vidí ve vidění čtyři šelmy (zvířata), jak vystupují z moře. První je podobná lvu, druhá je medvěd, třetí je levhart a čtvrtá je šelma beze jména. Po vystoupení těchto čtyř šelem se odehraje scéna soudu a poté přijde Kristovo království a tohoto království se chopí Boží lid.

Ty veliké šelmy, které jsou čtyři, *to* ze země povstanou čtyři králové. Daniel 7:17

Tyto čtyři šelmy představují čtyři krále, nebo jak je vysvětleno o něco níže, čtyři království.

Takto pravil: Ta čtvrtá šelma **bude čtvrté království na zemi**, které se bude ode všech těch království odlišovat, požere celou zemi, podupe ji a bude ji drtit. Daniel 7:23

Z tohoto čtvrtého království vzniká 10 království a po tomto vzniká další království, které se svou povahou liší od ostatních, a aby toto království mohlo vzniknout, tak jsou podrobena tři království.

A těch deset rohů, *to* deset králů povstane z toho království a po nich povstane jiný, **jenž se od předešlých bude lišit a tři krále pokoří**. Daniel 7:24

Tento malinkatý roh mluví velká slova proti Nejvyššímu, mění zvláštní Boží časy a Jeho zákon a pronásleduje Boží svaté po dobu tří a půl času.

Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změní doby a právo, a budou mu do ruky vydány až do času a časů a půl času. Daniel 7:25

Jak jsme již naznačili, odehraje se jistá scéna soudu a poté přijde Kristovo království, jež bude trvat navždy.

Zasedne však soud a vládu mu odejmou. Bude zničen a úplně zahluzen, zatímco království a vláda i velikost všech království pod nebesy bude dána lidu svatých Nejvyššího. Jeho království je království věčné a všechny vlády jej budou uctívat a poslouchat. Daniel 7:26-27

Podíváme-li se na sled dějin od Danielovy doby až po současnost, zjistíme, že skutečně existovaly čtyři světové říše, po nichž následovalo rozdělení na deset evropských mocností a po nich přišlo papežství, které dominovalo světovým záležitostem po více než 1000 let.

Ty čtyři světové říše představují Babylon, Médo-Persie, Řecko a Řím.

1. Babylon	606 př. n. l.-536 př. n. l.
2. Medo-Persie	536 př. n. l. - 331 př. n. l.
3. Řecko	331 př. n. l. - 168 př. n. l.
4. Řím	168 př. n. l. - 476 n. l.

Tato sekvence čtyř království, po níž následuje rozšíření na 10 království, je paralelní s viděním v Danielovi 2. Daniel řekl babylonskému králi, že král je tou zlatou hlavou a že po jeho království budou následovat tři světové říše. Informace o malém rohu v Danielovi 7 můžeme shrnout následovně:

1. Vzešel ze čtvrté šelmy - Dan 7:7.8	1. Papežové nastoupili po císařích
2. Mezi 10 rohy	2. Papežství se stalo mocným mezi evropskými národy.
3. Odlišnost od ostatních rohů Dan 7:24	3. Papežství je náboženskou i politickou mocí
4. Vypadají mohutněji než ostatní rohy Dan 7:20	4. Měl by větší moc než králové

5. Vyvrátil 3 království Dan 7:8, 20, 24	5. Odstranění Herulů, Vandalů a Ostrogótů
6. Mluvil velká slova proti Nejvyššímu Dan 7:24	6. Tvrdilo, že je Bohem na zemi a má moc odpouštět hříchy.
7. Utlačuje svaté Nejvyššího Dan 7:25	7. 50 až 150 milionů lidí zabitých papežstvím
8. Pokusí se změnit časy a zákony Dan 7:25	8. Změna soboty na neděli, odstranění druhého přikázání.
9. Vládl po čas, časy a půl času Dan 7:25	9. Papežská nadvláda trvala od roku 538 n. l. do roku 1798 n. l.

Ztotožnění malého rohu s papežstvím, které vzniklo po čtyřech světových říších, potvrdilo v průběhu staletí mnoho biblických učenců.

Název	Datum	Malý roh	Člověk hřícha	Žena ze Zj 17	Antikrist
Valdenští	12 ^{té} stol.		Papežství	Římskokatolická církev	
Eberhard II (Salcburk)	d. 1246	Papežství			
John Milicz	c. 1367		Papežství	Papežství	Papežství
John Wycliff	c. 1379	Papežové	Papežství	Papežství	Papežové
John Huss	c. 1412		Papežství	Papežství	Papež
Girolamo Savonarola	c. 1497		Papežství	Papežství	
Martin Luther	1522	Papežství	Papežství	Papežství	Papežství
Philipp Melanchthon	1543	Papežství			Papežství
John Knox	1547	Papežství	Papežství	Papežství	Papežství
William Tyndale	1550		Papežství	Papežství	Papežství
Nicholas Ridley	1554			Papežství	Papežství
John Hooper	1550		Papežství	Papežství	Papežství
Thomas Cranmer	1582	Papežství	Papežství	Papežství	Papežství
Jakub I. Anglický	1600	Papežství	Papežství	Papežství	Papežství
Sir Isaac Newton	1727	Papežství	Papežství	Papežství	Papežství
John Wesley	1764		Papežství	Papežství	Papežství

Účelem této identifikace není odsoudit jakoukoli skupinu nebo organizaci; vzestup této moci je odrazem lidské povahy a ukazuje, jací jsme my všichni. Odsoudit vůdce papežství znamená dokázat sama sobě, že jsem stejného

smýšlení a ducha. Naším cílem je identifikovat prorocká hnutí v lidských dějinách, abychom se z nich poučili.

Daniel 7:25 nám říká, že malý roh bude vládnout po čas, časy a půl času. Stejná zmínka o čase ve Zjevení 12 je paralelní s 1260 dny.

Ale té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby mohla letět do pustiny na své místo, kde skryta před hadem bude živena **čas a časy a půl času**. Zjevení 12:14

A žena utekla do pustiny, kde měla od Boha připravené místo, aby ji tam živil **tisíc dvě stě šedesát dní**. Zjevení 12:6

Toto období 1260 dnů dává smysl pouze tehdy, když se použije hebrejský princip jeden den za jeden rok.

Podle počtu dnů, v nichž jste prozkoumali zemi, **čtyřicet dnů**, za každý den jeden rok **po čtyřicet let** poneseš své viny a poznáte mou nelibost. Numeri 14:34

Až tyto *dny* dovršíš, ulehneš podruhé, a to na pravý bok, a poneseš zvrácenost domu judského čtyřicet dnů: **Jeden den za každý rok**; vložil jsem ji na tebe. Ezechiel 4:6

Doba papežské nadvlády trvala od roku 538 n. l. do roku 1798 n. l., kdy Francouzi zajali papeže a ukončili tak jeho světskou moc. Krátce po této době měl začít soud. Abychom získali konkrétnější časový rámec, přejdeme k 8. kapitole Daniela a porovnáme tamní sled dějin s dějinami ve 2. i 7. kapitole Daniela.

Vidění v Danielovi 8 nám ukazuje střet mezi beranem a kozlem. Kozel s pozoruhodným rohem rozbíjí berana a nahrazuje ho v moci. Původní kozlí roh se zlomí a na jeho místo nastoupí čtyři rohy, z jednoho ze čtyř rohů pak vyrůstá jakýsi malinkatý roh.

O tom, kdo jsou beran a kozel, nemáme pochybnosti, protože anděl Gabriel to Danielovi říká:

Ten beran, kterého jsi viděl, vybavený dvěma rohy, jsou králové médští a perští. A ten chlupatý kozel je král řecký a ten velký roh mezi jeho očima je ten první král [jímž je Alexandr Veliký]. Daniel 8:20-21

Po smrti Alexandra Velikého bylo Řecko rozděleno na čtyři národy, kterým vládli jeho čtyři generálové (rohy symbolizují vládce nebo mocnosti). Víme, že ten malý roh, jenž vyrostl na místě jednoho z kozlích rohů, se stal větším než samotné Řecko, které bylo silnější než Médie a Persie, protože se píše:

Beran	Skvělé	Dan. 8:4
Kozel	Velmi skvělé	Dan 8:8
Malinkatý roh	Nadmíru skvělé	Dan 8:9

Po Řecku následovala pouze jedna mocnost, která byla větší než Řecko - Řím. Řím vznikl jako jeden ze čtyř národů, které následovaly po Řecku, protože nejprve dobyl Makedonii a odtud expandoval.

Tento Malinkatý roh se vyvyšoval proti Knížeti zástupů, jímž je Mesiáš Ježíš Kristus. Řím ukřižoval Krista a naplnil toto proctví. Tento roh svrhl pravdu na zem a udělal mnoho otřesných věcí. Daniel žasne nad tím, co tento malý roh říká. Daniel pak vyslechne rozhovor dvou svatých bytostí o tom, jak dlouho bude tento proces pošlapávání Božího lidu a svatyně trvat. Odpověď, která zazněla, byla následující:

A řekl mi: Až do večera i jitra dvoutisícího třístého, a napravena bude svatyně. Daniel 8:14

Když porovnáme Daniela 7 a Daniela 8, najdeme velmi zajímavou souvislost mezi soudem, který se odehrává v Danielovi 7, a očištěním svatyně v Danielovi 8.

Daniel 7	Událost	Daniel 8
Lev	Babylon	-
Medvěd	Medo-Persie	Beran
Leopard	Řecko	Kozel
šelma	Řím	Malinkatý roh
Soudní scéna	Soud	Očištění svatyně
Kristovo království	Druhý příchod	Rozbito bez lidské ruky

Jaká je paralela mezi očištěním svatyně a Soudem? K očišťování židovské svatyně docházelo každoročně během svátku Dne smíření.

A toto bude pro vás věčné ustanovení: sedmého měsíce, desátého dne toho měsíce budete pokořovat své duše a nebudete konat žádnou práci -- ani domorodec ani příchozí, který pobývá uprostřed vás. Protože tohoto dne za vás vykoná obřad smíření, aby vás očistil od všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čisti. Leviticus 16:29, 30

Desátého dne toho sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít svaté shromáždění; budete pokořovat své duše a přinesete Hospodinu ohnivě oběti. Leviticus 23:27

Lidem bylo přikázáno, aby "pokořovali své duše" (tj. aby se důkladně sebezpytovali, zda v nich není nějaký nevyznaný hřích nebo něco, co by je oddělovalo od Boha). Den smíření byl pro lid také dnem soudu. Nebyla to jen bohoslužba za jednotlivce (o to se staraly každodenní oběti během roku), ale šlo o konečné odstranění hříchu na konci roku. Skrze krev získal člověk odpuštění z obětí během roku a jeho vina byla obrazně řečeno přenesena z něj samotného na svatyni. V Den smíření došlo k vypořádání se všemi hříchy, jež byly ve svatyni. Jakýkoli nevyznaný hřích v Den smíření činil hříšníka vinným a on sám nesl trest za svůj hřích. Hříšník byl po celý rok denně očišťován, ale svatyně stále obrazně nesla hříchy lidu. Nyní, v Den smíření, měla být očištěna samotná svatyně.

Mohli bychom uvést mnoho dalších podrobností, ale hlavní je, že očištění svatyně je dílem soudu, k němuž došlo 10^{tého} dne sedmého židovského měsíce zvaného Den smíření neboli Jom kipur.

Na základě tohoto můžeme začít určovat, kdy začne doba soudu, protože ten rozhovor mezi oběma svatými bytostmi naznačil, že to bude trvat 2300 dní. Než Gabriel mohl Danielovi vysvětlit, kdy nastane konec oněch 2300 dní, tak Daniel omdlívá poté, co se dozvídá, že vidění bude trvat tak mnoho dní. Danielova reakce na toto prohlášení naznačuje, že pochopil, že se jedná o delší dobu než doslovných 2300 dní, což by bylo pouhých 6,3 roku, a to je poměrně krátká doba, z níž by měl Daniel radost. Konec 8. kapitoly Daniela končí tím, že Daniel nechápe o prorocství 2300 let, což je nepředstavitelně dlouhá doba, která Daniela zanechala " nemocného po mnoho dní".

V následující kapitole se Daniel začíná vroucně modlit. Tato modlitba se odehrává několik let po vidění v Danielovi 8. Daniel se modlí překrásnou modlitbu a prosí Hospodina, aby jemu i jeho lidu odpustil. Poté k Danielovi přichází Gabriel, aby mu dal pochopit vidění, které předtím viděl, ale nepochopil.

ještě jsem hovořil a modlil se, a *vtom* ten muž, Gabriel, jehož jsem spatřil ve vidění na počátku, se mne vyčerpaného únavou dotkl v čase večerní přídavné oběti. Aby mne poučil, promluvil a řekl: Danieli, **vyšel jsem teď, abych ti dal porozumět smyslu.** Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšlo slovo a já jsem přišel, abych *ho* oznámil, neboť jsi převzácný. **Pochop tedy to slovo a rozuměj *tomu* vidění.** Daniel 9:21-23

Gabriel představuje Danielovi nové časové prorocství o 70 týdnech rozdělených do tří částí. 7 týdnů k dokončení chrámu. Dalších 62 týdnů do příchodu Mesiáše a pak 1 poslední týden. Na těchto 70 týdnů se opět uplatňuje princip den za rok. Klíčem k tomuto časovému prorocství však je, že ono má počáteční datum.

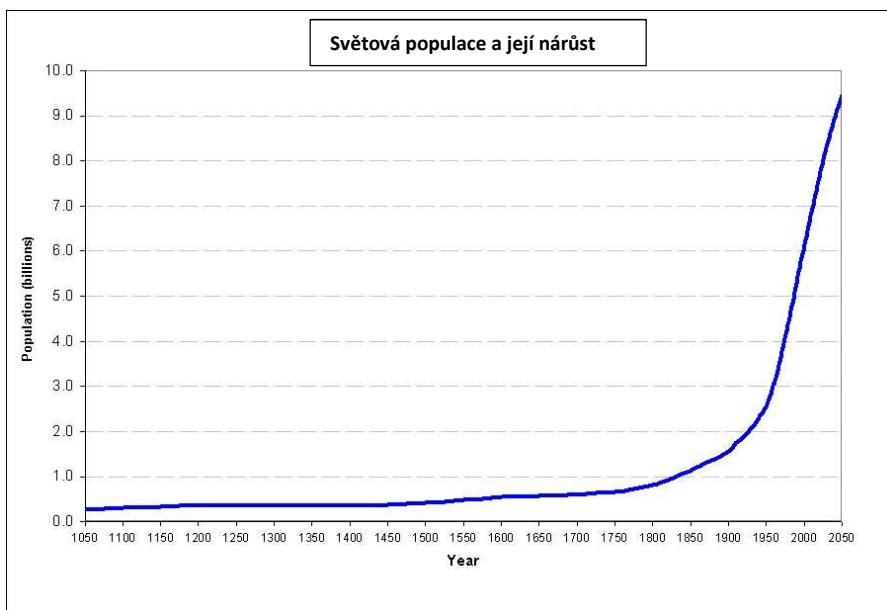
Věz tedy a rozuměj: **Od vyjití slova k návratu a k budování Jeruzaléma až k Pomazanému vůdci bude sedm sedmiletí a šedesát dva sedmiletí.** Znovu se vybuduje náměstí a příkop, v tísní oněch časů. Daniel 9:25

Ten příkaz k obnově a znovuvybudování Jeruzaléma přišel ve třech nařízeních od tří perských králů a je to zaznamenáno v knize Ezdráš.

Judští starší stavěli a dařilo se jim za prorokování proroka Agea a Zacharjáše, syna Idova. Pak dostavěli a dokončili z nařízení Boha Izraele a z **nařízení Kýra i Dareia i Artaxerxa, krále perského.**
Ezdráš 6:14

První dva dekrety se týkaly pouze stavby chrámu, ale Artaxerxův dekret se týkal obnovení celého Jeruzaléma a poskytnutí úplné autonomie, aby si mohli vládnout podle Božího zákona. Tento dekret vyšel v roce 457 př. n. l. Když dáme všechny tyto informace dohromady, můžeme je znázornit tak, jak je uvedeno na poslední straně této kapitoly.

Tyto informace jsou poněkud technické, ale cílem tohoto postupu je ukázat na základě Danielových proroctví, že před příchodem Krista je stanoven čas pro proces soudu. Ta scéna soudu z Daniela 7, pokud je spojena s proroctvími Daniela 8 a 9, začíná v roce 1844. Tehdy se otevírají knihy a nastává soud. Rokem 1844 začíná to, co by se dalo považovat za skutečnou dobu konce, kdy už neexistují žádná časová proroctví - věci se uzavírají. Je zajímavé, že v této době začíná průmyslová revoluce, a můžeme tak vidět, že za posledních 150 let se toho změnilo více než za 1800 let před rokem 1844. Nikdy předtím neměl člověk možnost zcela zničit svět, na kterém žije.

Právě o tomto čase po roce 1844 se zde Daniel zmiňuje:

Ale ty, Danieli, ta slova uzavři a tu knihu zapečeť až do času konce.
Mnozí budou prohledávat a poznání se rozmnoží. Daniel 12:4

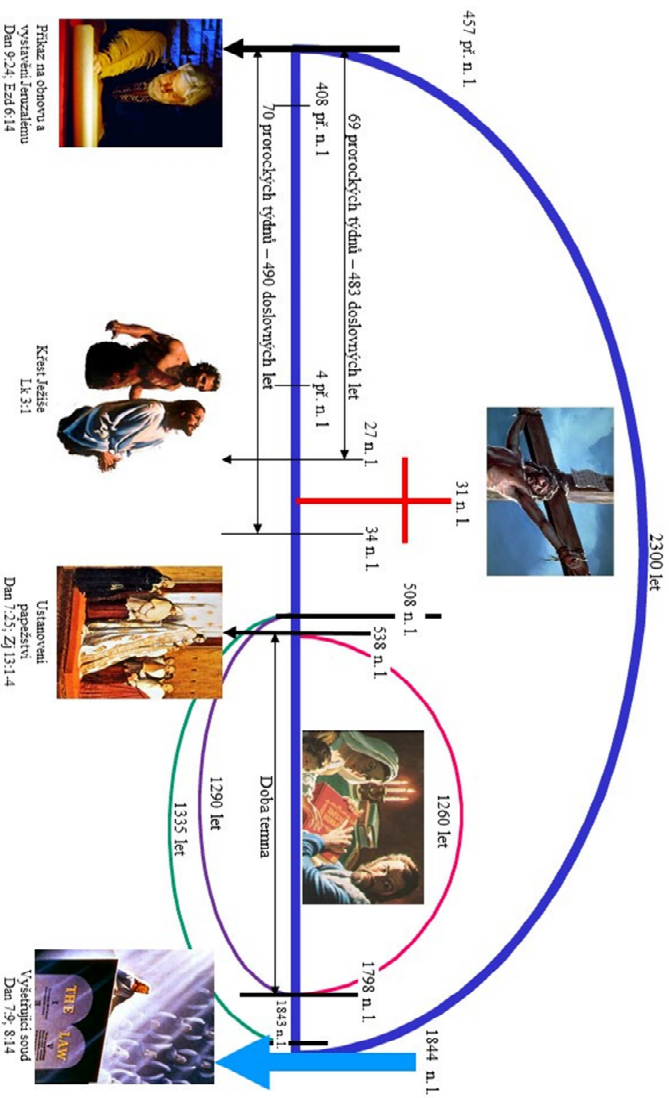
Tuto dobu ohlašuje také poselství prvního anděla ve Zjevení 14.

Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěštoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „**Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu;** pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Zjevení 14:6-7

Ta velká otázka, kterou je třeba v reakci na to všechno vznést, zní: proč je Bůh zobrazován jako ten, kdo vede soudní scénu s knihami a vynáší nad lidmi soudy, když Ježíš říká, že ani jeho Otec, ani on sám nikoho nesoudí? Ježíš nám klade otázku:

On mu řekl: „Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Lukáš 12:14

Datum pro soud

16. Opustil jsi svou první lásku

V onu noc než Ježíš zemřel, tak se mezi učedníky odehrává zajímavý rozhovor.

Vznikl mezi nimi také spor, kdo z nich je asi největší. On jim řekl: „Králové národů panují nad nimi a ti, kteří **nad nimi mají pravomoc, jsou nazýváni dobrodinci.** Avšak ne tak vy; kdo je mezi vámi největší, buď jako ten nejmenší, a kdo je vedoucí, *buď* jako ten, který slouží“. Lukáš 22:24-26

Představte si Kristův zármutek, když poslouchal, jak se jeho učedníci přou o to, kdo z nich má být považován za největšího. Tohle naznačuje, že si všichni učedníci navzájem vynášeli soudy o tom, kdo by měl zastávat nejvyšší funkce. Jsou zcela zaslepeni utrpením, které Ježíš již začíná pociťovat, a záměrně nevědí, co se mělo odehrát.

Když se Ježíš pozdě v tu noc snaží Petra probudit, aby si uvědomil své nebezpečí, Petr se opět porovnává s ostatními a tudíž na ně vynáší soudy.

Petr mu na to řekl: »Jestliže všichni od tebe odpadnou, já nikdy neodpadnu!« Matouš 26:33 (Petrů)

Jestliže nejbližší Ježíšovi následovníci byli stále naplněni tímto duchem, který je nutil soudit druhé jako méněcenné, než jsou oni sami, je zřejmé, že tento problém posuzování druhých je hluboce zakořeněn v lidském srdci.

Po ukřižování a vzkříšení Krista se učedníci zcela proměnili. Pokořili se před Bohem i před sebou navzájem a o Letnicích přijali vylítí Ducha.

Když nastal den Letnic, **byli všichni spolu na jednom místě.** Náhle se ozval zvuk z nebe, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. Skutky 2:1-2

Po této době čteme Petrova slova.

Paste Boží stádo, *kteřé je* u vás; dohlížejte *na ně* ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha, ne z nízké zjištnosti, ale ochotně, ne

jako páni nad *svým* podílem, ale *jako ti*, kteří se *svému* stádu stávají vzorem. 1 Petrův 5:2-3

Snadno nás může přepadnout pokušení uplatňovat autoritu nad druhými v procesu posuzování, zejména když je církev napadána falešným učením. Církev v Efezu čelila velké výzvě v otázce učení a my si všímáme Ježíšových slov o této situaci.

Znám tvé skutky, *tvou* námahu i *tvou* vytrvalost; *vím*, že nemůžeš snést zlé *lidi* a **vyzkoušel jsi ty, kteří se nazývají apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři.** Zjevení 2:2 (CSP)

Slovo *vyzkoušet* znamená *prověřovat a podrobně prozkoumat*. Vedoucí efezské církve reagovali na ty, kdo učili bludům, s duchem zkoumání a soudu. Vedoucím se sice podařilo odrazit herezi, která se snažila proniknout do církve, ale stálo je to mnoho sil.

Ale *to* mám proti tobě, že **jsi opustil svou první lásku**. Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a začni jednat jako dřív! Ne-li, přijdu k tobě *brzy* a pohnu tvým svícem z jeho místa; jestliže neučiníš pokání. Zjevení 2:4-5

Ve snaze očistit církev od bludů ztratili tito vedoucí svou první lásku. Jak snadné je začít varovat před lidmi, kteří zastávají myšlenky, o nichž víme, že jsou falešné. Je sice pravda, že musíme mluvit pravdu a stavět ji do kontrastu s omyly, ale když začneme lidi izolovat, můžeme k nim začít ztrácet lásku. Od prvotní lásky ke zvěstování evangelia se přesuneme k neustálé obraně proti herezi. Tento trend vidíme v rané církvi v množství knih nazvaných "Proti _____". Jako příklad lze uvést knihy *Proti pohanům, Proti manichejcům, Proti Marcionovi, Proti sabellianům, Proti Aunomiovi, Proti Vigilantiovi* atd.

Ztráta agapé lásky ve sboru v Efezu byla pro církev hroznou ranou. Poselství sedmi církvím nebyla napsána pouze těmto místním církvím v té době, ale byla také proroctvím o církvi v následujících časových obdobích od dob apoštolů až po současnost. Víme to proto, že v Asii bylo více než sedm církví. Frygie, Pamfýlie, Galácie, Pontus a Kapadocie byly také církve v Asii. Těchto

sedm církví bylo vybráno proto, že ony reprezentovaly křesťanskou církev ve všech dobách od dob Krista.

Blahoslavený, kdo předčítá, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm zapsáno, neboť ten čas *je* blízko.
Zjevení 1:3

Jan označuje celou knihu jako proroctví, a ne jen od sedmi pečetí. Samotné slovo *sedm* je v Bibli symbolem úplnosti nebo dokonalosti. Zde je jeden příklad

Sedmého dne Bůh dokončil (dovršil/byl hotov) své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal.
Genesis 2:2

Těchto sedm církví tedy představuje kompletní nebo dokončené dějiny církve na zemi od doby, kdy Kristus přišel poprvé, až do doby, kdy přijde podruhé. K tomu se přidává sedm pečetí, které představují kompletní proces zapečetění Boží církve během stejného časového období. Zamyslete se nad následujícím vývojem myšlenek v církvích.

Církev	Význam	Vývoj soudu
1. Efez (31-100 n. l.)	Žádoucí	vyzkoušel jsi ty, kteří se nazývají apoštoly , ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři; Zj 2:2
2. Smyrna (100-313)	Sladce voní při rozdrčení	Zj 2:10 Neboj se <i>toho</i> , co máš trpět. Hle, Ďábel se chystá některé z vás dávat do vězení, abyste byli vyzkoušeni
3. Pergamos (313-538)	Skutečné manželství	Zj 2:13 Víím, kde bydlíš: tam, kde je trůn Satanův :
4. Thyatira (538-1519)	Opotřebovat	Kdo vítězí a zachovává moje skutky až do konce, tomu dám vládu nad národy; bude je pást železnou berlou a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby . Zjevení 2:26-27
5. Sardy (1519-1798)	Zbývající věci	Zj 3:5 Kdo vítězí, takto se bude oblékat do bílých šatů a jeho jméno nevymažu z knihy života , nýbrž vyznám je před svým Otcem a před jeho anděly.
6. Filadelfie (1798-1844)	Bratrská láska	Hle, dávám <i>ti</i> ze synagogy Satanovy ty, kdo o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a pokloní se před tvýma nohama ; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Zjevení 3:9
7. Laodicea (1844- současnost)	Souzení lidí (lidu)	Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý. Zj 3:17.

Je velmi zajímavé, že v církvi v Efezu vedoucí zkoumali a soudili ostatní a tento duch se pak odrážel zpět do církve v následujícím období, kdy byla církev zkoušena a souzena světem. V souvislosti s oběma těmito církvemi je použito stejné řecké slovo. Vytvořil snad duch posuzování druhých v církvi jakousi trhlinu, která jim pak zapříčinila, aby čelili tomu, co začali dělat druhým? (Viz Matouš 7:1)

Kvůli pronásledování církve v době Smyrny byla církev ochotna přistoupit na kompromis a získat místo u římského stolu. Pergamos znamená skutečné manželství a v této době se církev a stát spojily dohromady a začaly sedět na Satanově soudném stolci. Tím se Satanovi otevřela cesta k tomu, aby ve třetí éře dějin křesťanské církve zřídil svůj stolec soudu v církvi.

Po zřízení Satanova soudního stolce si církev v temných dobách osvojila ducha soudu natolik, že k ní Kristus mluví jako ten, jemuž byla dána vláda nad národy, aby jim vládl železem a rozbíjel ty, kdo se vzpírají svým autoritám. Mnoho pravých Božích lidí bylo v této době souzeno a odsouzeno k smrti. Duch souzení, odsuzování a usmrcování v této době zcela ovládl křesťanskou církev.

To je kontext Daniela 7 a pyšných slov, která pronáší Malinkatý roh.

Když jsem ty rohy pozoroval, hle, začal mezi nimi růst jiný, malý roh a tři z těch dřívějších rohů byly vyvráceny, aby mu udělaly místo. Na tom rohu jsem spatřil jakoby lidské oči a ústa, jež vedla pyšné řeči. Daniel 7:8 (B21)

Díval jsem se tedy dál a viděl jsem, jak ten roh **vede válku proti svatým a přemáhá je. Vtom ale přišel ten Odvěký a rozhodl ve prospěch svatých Nejvyššího**. Tehdy nastal čas, aby se svatí ujali království Dan 7:21-22 (B21)

Kontext soudu od roku 1844 je odpovědí na obvinění vznesená proti Božímu lidu mocností malého rohu, která vládla ze Satanovy stolice. Boží soud je vlastně ospravedlněním (rehabilitací) Božího lidu proti obviněním vzneseným satanem prostřednictvím církevních vůdců. Židovští vůdci odsoudili ženu přistiženou při cizoložství a přivedli ji k Ježíši, aby případ prozkoumal, a Ježíš místo toho obrátil rozsudek zpět na ně. Podobně poté, co církev odsoudila tolik lidí k smrti, obrací Starý dnů rozsudek zpět na církev. Kdo před dvěma tisíci lety spatřil v Ježíšově přítomnosti milosrdenství a kdo odešel v domnění, že je odsouzen? Kdo vidí milosrdenství v soudu Starého dnů na konci času a kdo se vidí odsouzený?

Pro ty, kdo mají Ježíšovu víru, aby viděli Otcovu dobrotu očima jeho Syna, není Boží soud o tom, že Bůh stíhá Boží lid, ale spíše o tom, že ho brání před

obviněními, která proti němu vznesl satan prostřednictvím církevních vůdců. Bůh dovoluje, aby se tento soud konal, protože odhaluje, co se skrývá v srdcích Božího lidu, když je satan prostřednictvím svých prostředníků staví před soud. Důvěřuje Bohu Boží lid v tomto procesu soudu, nebo se vzdává důvěry v Boha, že ho tou ohnivou zkouškou provede?

Po mnoha staletích pronásledování volá Boží lid po pomstě na svých nepřátelích za to, co mu bylo způsobeno. To je zmíněno v 5. pečeti, která je paralelou k 5. církvi z oněch sedmi církví.

A když otevřel pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem duše zabitých pro Boží slovo ... A ti zvolali mocným hlasem: „Jak dlouho ještě, Panovníku, svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat za naši krev ty, kdo bydlí na zemi? Zj 6:9-10

Církev strašlivě trpěla a miliony lidí umírali. Přesto v Božím lidu přetrvával duch pomsty a touha, aby Bůh zničil jeho nepřátele. Když se ohlédneme za touto historií, mnohem lépe si uvědomíme povahu lidského srdce. První zastánci použití síly k ovládnutí lidského myšlení v církvi, podobně jako Augustin, si jistě nedokázali představit, jak temný a strašlivý proces zažehnou. Potřebovali jsme tuto historii, abychom se z ní poučili a viděli, jak se projevuje naše brutální a nemilosrdná tělesná přirozenost.

Bůh nám nemohl jen tak říct, že takoví jsme, protože bychom mu nevěřili a nerozuměli bychom mu, jako například dítě, které nevěří rodičům a ve skutečnosti ono se musí dotknout něčeho horkého, než bude akceptovat, že ho to spálí. Proto Bůh dovolil vyrůst tomuto semenu hříchu: aby celý vesmír viděl jeho vývoj a pochopil jeho plody a poznal, že na hříchu není nic pozitivního a satanovy nároky na Boží zákon a vládu nejsou oprávněné. Tak Bůh „udělá rázný konec, protivník už se nezvedne!“ (Nahum 1:9, B21)

Filadelfská církev byla nazývána církví bratrské lásky. Byla to malá a neprůbojná církev, která se řídila pravdou, ale bylo v ní mnoho lásky. Ježíšova slova, která k nim pronesl – „způsobím, že přijdou a pokloní se před tvými nohama“ -, hovoří k jejich touze být uznáváni a oceňováni. Když jste malí, slabí a utlačováni, pokušení po uznání roste. Ježíš povzbuzuje ty ve

Filadelfii jazykem, kterému rozumějí. Jejich nepřátelé se před nimi skloní a křivdy, které utrpěli, budou napraveny. Je to jazyk soudu.

Lidé v době filadelfské církve, která sahala až do roku 1844, nechápali, co je v jejich srdcích. Očištění svatyně k tomuto datu chápali tak, že se Ježíš vrátí a bude soudit svět - Bůh je konečně pomstí jako ty správné a zlé jako ty nesprávné a ti, kdo je pronásledovali a odmítali, tak ti budou potrestáni. Když se tak v Den smíření roku 1844 nestalo, byla tato velká skupina lidí, nazývaná adventisté, strašně zklamaná; tato událost se stala známou jako tzv. „Velké zklamání“. Podle toho, jak vnímali, že Bůh tehdy v roce 1844 bude jednat, tak Bůh chtěl, aby se zamysleli nad svým vlastním odsuzujícím charakterem, ale žel většina z nich opustila víru a stále si uchovávala tuto povahovou vadu, jež byla hluboko v srdci člověka a zůstala neuzdravená. To bylo ponecháno pro poslední církev, aby se toto sémě v lidstvu plně projevilo a vyřešilo.

Poslední církví je Laodicea, což znamená *soud lidu* - je to církev soudu. V této církvi kulminuje a vrcholí lidské dědictví souzení a odsuzování. Bůh v této době vysílá do světa poselství, v němž oznamuje, že soud začal. Bůh je představen jako ten, kdo vystupuje na onu soudnou stolicí, aby získal přístup k životním záznamům všech, kdo vyznávají víru v Krista.

Jak tento soud vnímá Boží lid? To záleží na tom, jak chápou charakter Boha. Pokud vidí Boha jako žalobce, jenž prochází záznamy, aby vymazal ty, kteří neuspějí, pak budou přirozeně nabývat (převezmou na sebe) takovýto charakter i při jednání s jejich bližními. Tato církev se hodnotí jako „bohatá, a že zbohatla“ a považuje se za nadřazenou ostatním.

Kvůli tomuto duchu soudu nám Pán musí odkrýt, co je v našich srdcích tím, že nám dovolí, abychom si na Hospodina projektovali charakter jakéhosi Soudce, který odsoudí a zničí ty, jež odmítají pravdu, jak ji tito věřící chápou. Zároveň ti, kdo znají pravý Boží charakter, uvěří, že Bůh je jejich obhájcem proti satanovým obviněním. Tato obvinění jsou buď vznášena přímo proti nim, tím, že jim je říkáno, že jsou beznadějní hříšníci a že nikdy nezvítězí, nebo jsou ta obvinění vznášena prostřednictvím těch v církvi, kteří nové světlo o Božím charakteru vnímají jako nějakou hrozbu.

Scény soudu z roku 1844 slouží Božím svatým k tomu, aby viděli sami sebe a to, co je skutečně v jejich srdci. To odhaluje, že po tom přirozeně toužíme a že je to proces, o kterém si myslíme, že je nutný k ukončení velkého sporu.

Skutečnost je taková, že od roku 1844 je posuzován (souzen) konkrétně a především charakter Boha. Ta slova ve Zjevení 14:7 lze číst dvěma způsoby:

Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, **neboť přišla hodina jeho soudu**; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Zj 14:7

Přišla hodina Jeho soudu! Kdo bude činit to souzení? Bůh nebo my? Ježíš nám říká, že Bůh nikoho nesoudí, takže jsme to my, kdo soudí, a jak soudíme Boha, tak budeme vnímat jeho soud vůči sobě.

Co tedy, když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne! Ale ať je Bůh pravdivý a každý člověk lhář, jak je napsáno: ‚Abys byl shledán spravedlivým ve svých slovech a zvítězil, když tě soudí.‘ Římanům 3:3-4 (CSP)

Jak Boha soudíte, že je? Soudí Bůh lidi, odsuzuje je a usmrcuje? Nebo je jako Ježíš, který je milosrdný, milostivý, miluje své nepřátele a činí dobro těm, kdo ho nenávidí? Jak soudíte...

17. Zářivá řeka nebo ohnivý plamen?

Daniel 7 hraje velmi důležitou roli v našem pohledu na Boha jako na soudce, který odsuzuje a ničí ty, kdo páchají zlo. Vidění v této kapitole popisuje posloupnost království, která ovládají svět a vítězí nad svými soupeři. Poté je nám představena mocnost malého rohu, která se vynořuje z Říma a kterou jsme popsali o dvě kapitoly zpět.

Sledoval jsem ty rohy a hle, mezi nimi vyrostl další roh, nepatrný, ale tři z dřívějších rohů byly před ním vykořeněny. A hle, na tomto rohu *byly* oči jako oči lidské a **ústa mluvící velké věci**. Daniel 7:8

Jaké byly některé z velkých věcí, o kterých ten Malý roh mluvil?

Papež má tak velkou důstojnost a je tak vznešený, že není pouhým člověkem, ale jakoby Bohem a Božím náměstkem. ... (přeloženo z Lucius Ferraris, "Papa II", *Prompta Bibliotheca*, díl VI, str. 25-29).

Petr a jeho nástupci mají moc vydávat zákony, a to jak nařizovací, tak i zakazovací, stejně tak mají moc udělovat výjimky z těchto zákonů a v případě potřeby je rušit. **Patří jim soudit přestupky proti zákonům, ukládat a promíjet tresty. Tato soudní moc bude zahrnovat i pravomoc odpouštět hříchy.** Hříchy je totiž porušením zákonů nadpřirozeného království a spadá pod pravomoc království ustanovených soudců. Katolická encyklopedie, svazek XII, článek "Papež", strana 265.

Papežové se prohlašovali za Boha na zemi a nárokovali si moc soudit a odsuzovat ty, kdo porušují jejich zákony. V období temného středověku papežství prostřednictvím svých inkvizičních pravomocí provádělo dohled a soud, což vedlo k na smrt odsouzení milionů lidí v mnoha zemích, kterým vládlo.

Římská církev vnímala Boha jako boha soudu nad těmi, kdo se neřídí krédem (věroučným vyznáním), jak jej církev nadefinovala. Na konci tohoto období její nadvlády, kdy "pronásledovala svaté Nejvyššího" (Daniel 7:25), se vidění mění na scénu v nebi.

Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho *měl* jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn -- plamen ohně, jeho kola -- oheň hořící. Proudí a od něho vychází **ohnivá řeka**. Tisíců *na* tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. Daniel 7:9-10

Vidíme vyobrazenou scénu ze soudní síně, kde se otevírají knihy záznamů ke zkoumání a kde jsou shromážděni všichni nebeští andělé, aby byli svědky této události. Ve vidění není zaznamenáno jediné slovo Věkovitého. Scéna vidění jednoduše přechází k další události.

Přihlížel jsem poté, co zazněla ta veliká slova, jaká promlouval onen roh, a hleděl jsem, dokud nebyla ta šelma zabita, její tělo

zahubeno a *ona* dána ohni ke spálení. I zbylým šelmám odňali jejich vládu, ale prodloužení života jim bylo dáno až *do jisté* doby a času. Daniel 7:11-12

Zní to, jako by Bůh odsoudil a zavrhl činy malinkého rohu a pak ho zničil a spálil ohněm.

Protože Otec nic neříká, jsme vyzváni, abychom zde rozpoznali/rozlišovali Otcův charakter. Je to podobné tomu, jak Ježíš jednal se svými učedníky.

A hle, z těch končin vyšla *nějaká* kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Mou dceru zle trápí démon.“
Ale on jí neodpověděl ani slovo. I přistoupili *k němu* jeho učedníci a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí!“. Matouš 15:22-23

Když Ježíš v odpovědi vůči kananejské ženě mlčel, učedníci si toto mlčení vyložili jako soud proti této ženě. Tato událost byla předpovězena těmito slovy:

Posadíš se, mluvíš proti svému bratru, haniš syna své matky.
Takto jsi jednal a ***já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty.***
Kárám tě a předložím ti *to* před oči. Žalm 50:20-21

Ježíš zůstal potichu, aby se ukázal pravý charakter učedníků. Právě to se děje v Danielovi 7. Otec je zticha a pak se odehrává řada událostí. Všimneme si, že právě kvůli slovům malého rohu je šelma nakonec zajata a zničena.

Přihlížel jsem poté, ***co zazněla ta veliká slova, jaká promlouval onen roh,*** a hleděl jsem, dokud nebyla ta šelma zabita, její tělo zahubeno a *ona* dána ohni ke spálení. Daniel 7:11

Tento malý roh ze 7. kapitoly knihy Daniel je symbolizován ženou, která si osedlala šelmu v 17. kapitole Zjevení. Žena představuje církev (Jr 6:2) a šelma, na které jede, představuje státní moc světa. Deset rohů představuje deset králů, kteří budou vládnout na konci pozemských dějin. Jak je ta žena zničena a kdo ji zahubí?

Těch deset rohů, které jsi viděl, i ta šelma budou nenávidět smilnici a učiní ji zpustlou a nahou, budou jíst její maso a spálí ji v ohni. Zjevení 17:16

Vidíme, že malý roh i žena sedící na šelmě jsou spáleni ohněm. Ženu zničí králové země, kteří představují stejnou moc jako malý roh. To znamená, že Bůh malý roh nezničí. Malý roh zničí sám sebe svými vlastními nabubřelými slovy.

Hospodin vešel v známost, vykonal soud, zlovolný se zapletl v činnost svých dlaní. Higgájón, seláh. Žalm 9:16 (MPCZ)

Vylil jsem tedy na ně své rozhořčení, **skoncoval jsem s nimi ohněm své zuřivosti, uvalil jsem jejich cestu na jejich hlavu, je** výrok Panovníka Hospodina. Ezechiel 22:31

Bůh nám říká, jak jeho rozhořčení funguje. Samotná rozhodnutí, která jednotlivci, církve a národy přijímají, jsou dopuštěny (dovoleny) aby se vrátili zpět na ty, kteří tato rozhodnutí činí v dobrém i zlém. Bůh nezasahuje, aby použil sílu, ale spíše nechává událostem přirozený průběh, dokud to, co člověk zaseje, nesklidí ve své vlastní žni.

Nemylte se, Bohu se *nikdo* nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný. Galatským 6:7-8

Stejně jako když farizeové přivedli ženu ke Kristu, aby ji soudil, a On neřekl nic, jen psal na zem, tak ani Věkovitý při soudu neřekne nic, jen tiše píše do prachu lidských srdcí pravdu o tom, co dělají, aby mohli učinit pokání nebo nakonec revoltovat až do bodu vlastní záhuby.

Když se díváme na onu scénu v sále, kde je trůn, představujeme si Boha, jak stojí před soudem nad těmi, kdo páchají zlo. Oheň, který z něj vychází, proto vnímáme jako ohnivý plamen vyslaný jako varování pro pachatele zla, že každou chvíli za své zločiny zaplatí brutální silou z Božího trůnu.

Ohnivá a dravá řeka vytékala z něho. Daniel 7:10 (Hejčl)

Slova "ohnivá a dravá řeka " lze také přeložit jako zářící řeka. Tato myšlenka nás spojuje s dalšími výjevy z trůnního sálu.

A před trůnem *bylo něco jako skelné moře, podobné křišťálu*.
Zjevení 4:6

I ukázal mi **řeku vody života, čirou jako křišťál**, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Zjevení 22:1

Ta řeka, která vytéká od Božího trůnu, je zářivou řekou života. Kdekoli tato řeka teče, tam je život.

Kamkoli ta řeka přiteče, všechno se tam v její vodě uzdraví a ožije.
Ezechiel 47:9 (B21)

Mlčení Otce v této scéně v trůnním sále nás vybízí, abychom (po)soudili, jak On tu situaci řeší. Když se na tuto scénu díváme, "přišla hodina Jeho soudu". (Zj 14:7), my jsme ti, kdo v té chvíli rozhodují o Jeho charakteru. Díváme se na Otce skrze slova jeho Syna (Jan 5:22), nebo se na Otce díváme skrze přirozenost, kterou jsme dostali od Adama; přirozenost, která soudí a odsuzuje k smrti? (Řím 5:16).

Pamatujeme si, jak jsme uvedli v minulé kapitole, že do církve krátce po Kristově misii na této zemi přišel jakýsi duch soudu. Satan nakonec v církvi zřídil své sídlo/trůn soudu a začal soudit a odsuzovat věřící.

Činnost Nejvyššího při soudu má bránit Boží lid proti obviněním, která proti němu vznesl malý roh.

Díval jsem se tedy dál a viděl jsem, jak ten roh vede válku proti svatým a přemáhá je. **Vtom ale přišel ten Odvěký a rozhodl ve prospěch svatých Nejvyššího**. Tehdy nastal čas, aby se svatí ujali království. Daniel 7:21-22

Tento soud zkouší srdce Božího lidu. Představa Boha jako soudce může způsobit, že přirozená touha lidí soudit a odsuzovat se při soudu promítne na Boha. My chceme odsoudit a zničit své nepřátele, a tak si projektujeme, že Bůh chce odsoudit a zničit své nepřátele. Bůh však takový není. Bůh

žádného člověka nestíhá, ale pouze brání své věrné děti proti satanovým žalobním obviněním.

To Satan je obviňuje dnem i nocí. Šeptá jim do mysli svá obvinění. Svatí volají k Bohu, aby je od těchto obvinění osvobodil. Boží lid buď volá k Bohu, aby mu dal milost a sílu, nebo začne soudit a odsuzovat druhé, jak si představuje, že to Bůh udělá za ně. Jak se při tomto soudu zachováte vy?

Protože malý roh soudil a odsuzoval ostatní, jeho vlastní slova a činy vedly k tomu, že byl sám souzen a odsouzen a nakonec zničen. Bůh nebude posmíván. Pokud lidé zasévají semínka soudu a odsouzení, čeká je právě toto. Řiďte se Ježíšovými slovy a nikoho nesuďte. Pak nebudeme souzeni my (Mt 7:1). Volba je na nás, jakou roli v tomto soudu sehraje.

Podle toho, jak soudíte...

18. Jazyk zlé síly/ Síla jazyku zla

Těsně před smrtí Ježíš pronesl tato srdcervoucí slova:

„Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: ‚Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?‘ Mt 27:46 (CSP)

Slova, která Ježíš pronesl, nebyla hebrejská, ale aramejská. To vedlo mnohé k přesvědčení, že Ježíš mluvil převážně aramejsky. Tohle bylo výrazným rysem filmu *Umučení Krista* režiséra Mela Gibsona.

Existuje mnoho důkazů, které potvrzují, že hebrejšтина byla v době Krista velmi rozšířená. Vidíme to rovněž na nápisu, který byl připevněn nad Ježíšovou hlavou při jeho ukřižování, a také i na tom, jak Pavel oslovoval některé své posluchače.

Ten nápis četlo mnoho Židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; **nápis byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky.** Jan 19,20

... Pavel, který stál na schodišti, pokynul rukou lidu. Nastalo veliké ticho a **Pavel promluvil hebrejským jazykem...** Skutky 21:40

Když s Pavlem na cestě do Damašku mluvil Ježíš, tak k němu hovořil hebrejsky:

A když jsme všichni padli na zem, **uslyšel jsem hlas, který ke mně mluvil hebrejským jazykem:** ‚Saule, Saule, proč mne pronásleduješ? Bolestivé je pro tebe kopat proti bodcům.‘ Skutky 26:14

Popisy míst jako Gabata a Golgota jsou také "v hebrejštině" (Jan 5:2; 19:13, 17; Zj 9:11; 16:16).

Pro zajímavost: některé moderní překlady změnilly řecké slovo na hebrejské a vykládají je jako aramejské.

Všichni jsme padli na zem a já jsem uslyšel hlas, který mi aramejsky říkal: ‚Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Je ti těžko kopat proti bodcům. Skutky 26:14 (NIV - CZ)

Znalci biblického jazyka tuto změnu slova zdůvodňují tím, že zjistili, že hebrejšťina již byla pro obecné použití vyřazena a termín hebrejšťina jednoduše znamená obecný jazyk, kterým byla aramejšťina. To však mění význam samotného slova a popírá zjevné odkazy na hebrejšťinu v textu. Hebrejšťina a aramejšťina byly odlišné a samostatné jazyky a citace Písma se musely provádět v hebrejšťině, protože aramejšťká Tóra neexistovala.

Tato situace je ještě zajímavější, když se podíváme na to, jak Židé uvažovali o aramejšťině.

Mezi samotnými Židy se jasně rozlišovalo mezi hebrejšťinou a aramejšťinou. Hebrejšťina se používala nejen ve vzdělání a literatuře, ale byla také normativním jazykem každodenního života. "V zemi izraelské," říká Mišna, "proč aramejšťký jazyk? Tak buď svatý jazyk (hebrejšťina, sic), nebo řecký jazyk". Aramejšťina neměla "prestiž" a "nevyvolávala lojalitu", jak poznamenávají Safrai a Stern, zatímco hebrejšťina měla obojí. Dokonce i v pozdějších dobách Talmudu bylo o šabatu zakázáno vyzvednout hořící aramejšťký rukopis z ohně, zatímco u srovnatelného hebrejšťkého textu to bylo dovoleno. Odcházet ze synagogální bohoslužby během hebrejšťkého čtení Bible bylo zakázáno, ale ne při aramejšťkém čtení. Dokonce ani učení se Písma nazpaměť v aramejšťtině nestačilo, zatímco pouhý poslech v hebrejšťtině, aniž by člověk rozuměl jedinému slovu, znamenalo "splnění [své] povinnosti"!

Pro židovský národ byla hebrejšťina "svatým jazykem", zatímco aramejšťina byla považována za "jazyk zlé síly" [ze Zoharu]. Ne že by byla aramejšťina zcela zavrhována, ale byla po hebrejšťtině - skutečném "jazyku otců" a prostředku běžné řeči považována za jazyk hrající druhé housle. Jeruzalémský Talmud proto prohlašuje, že:

"Čtyři jazyky mají hodnotu: Řečtina pro zpěv, latina pro válku, aramejšťina pro žalozpěvy a hebrejšťina pro mluvení."

To bylo místo pro aramejšťtinu - ve „zpěvech či žalozpěvech“. Hebrejšťtině však patřila výsostná pozice v každodenní řeči ("k

mluvení") a v bohoslužbě. Proto když židovský otec nemluvil se svým synem "hebrejsky", a to už od synova batolecího věku, a neučil ho Zákonu, bylo to, „jako by ho pohřbil“. Pokud jde o aramejštinu, rabíni naopak varovali:

"Kdo vysloví osobní prosby [v modlitbě] v aramejštině, tomu andělé nevěnují pozornost, protože andělé nerozumějí aramejštině."

To samozřejmě není kanonické stanovisko, ale pouze to odráží hloubku pocitů proti aramejštině mezi židovskými učenici. Talmud totiž vypráví o dřívější příhodě, kdy Gamaliel - tentýž Gamaliel, u kterého studoval Pavel (Sk 22:3) a jehož duchaplné slovo o křesťanech je zaznamenáno ve Sk 5:34-40 - seděl na ještě nedokončených chrámových schodech. Někdo mu ukázal výtisk aramejského překladu knihy Jób, prvního a v té době jediného "targumu". Byl jím tak znechucen, že řekl staviteli, aby svitek "pohřbil pod sutiny". Taková byla úcta k průkopnickému pokusu o aramejskou část Písma v Judeji za Jehošuovy [Ježíšovy] doby!²⁷

Jestliže Židé používali aramejštinu k vyjádření žalozpěvu nebo nářku za mrtvé a jestliže se mělo za to, že aramejštinu je "jazykem zlé síly", pak vidíme, že její používání může znamenat vliv nežádoucí přítomnosti.

Když Ježíš umíral na kříži, nesl tíhu hříchů celého světa. Byl obklopen zlými lidmi, kteří se Mu posmívali, a po celou dobu Mu satan vnucoval myšlenku, že Ho Jeho Otec opustil. Samotná Ježíšova slova v aramejštině vyjadřují, že je v temnotě utlačován cizím vlivem, který je jazykem nářku a smrti.

V tomto kontextu je velmi významné, že Daniel 7 je napsán v aramejštině na rozdíl od hebrejského textu Daniela 8.

V Danielovi 7 je Bůh vnímán optikou cizího vlivu. Jazyk odsouzení a smrti je používán jako optika, kterou je nahlíženo na působení Boha při soudu.

²⁷ <http://danielbenyaacovysrael.blogspot.com/2013/06/did-yehoshua-spoke-hebrew-or-aramaic.html>

Když je v Danielovi 8 popisován soud, není zde žádná scéna ze soudní síně. Je tam prostě řečeno:

Odpověděl mu tedy: „Až do večera a jitra, dvou tisíc tří set dnů; a očištěna bude svatyně.“ Daniel 8:14 (Hejčl)

A on mi řekl: "Až do večera, do rána, do dvou tisíc tří set, **pak bude svaté místo prohlášeno za pravé.** Daniel 8:14 (YLT-cz)

Druhý odpověděl: "Bude to trvat 2300 večerů a rán, **pak bude Chrám opět opraven.**" Daniel 8:14 (NLT-cz)

Uvnitř systému svatyně svatých nejsou žádné knihy záznamů kromě deseti příkázání a knihy Zákona. V tomto prostoru nejsou žádné symboly soudní síně. Kniha Daniel 2-7 je napsána v aramejštině, protože tyto kapitoly se skládají z proroctví, která se týkají především politických záležitostí, a proto jsou považovány za zajímavé pro pohany (aramejšтина byla v té době jazykem lingua franca). V Danielovi 7 je tento pohled na Boha jakožto na nějakého soudce v soudní síni podle lidského pohledu na Něj podán v aramejštině, aby se zdůraznilo, že jde o perspektivu cizí vůči nebi, danou pro ty, kdo mají na srdci závoj (2 Kor 3:15), neboť Otec nesoudí a neodsuzuje žádného člověka.

Aramejšтина je kombinací chaldejštiny a hebrejštiny. Kombinuje jazyk Jeruzaléma s jazykem Babylonu, což je velmi významné. Ve scéně soudu v Danielovi 7 se mísí Boží soud dohromady s babylonským soudem.

V hebrejském jazyce Daniela 8 je popsáno prosté obnovení věcí, které nebyly v pořádku. Když Adam soudil a odsuzoval Boha v domnění, že Bůh chce zabít jeho ženu, uvedl chrám své mysli do nepořádku. Nebyl ve správném stavu.

Stejně jako Ježíšova smrt otevřela lidstvu víru, že Bůh může odpustit naše hříchy prostřednictvím obětního procesu, který nepředstavuje Boží charakter, tak i prostřednictvím procesu vnímaného odsuzujícího soudu lidstvo pochopí, že hřích bude správně řešen a vyřešen. V této víře je pak člověk vyzván, aby své představy o soudu postavil do kontrastu s Ježíšovými slovy, která nám říkají, že Bůh nikoho nesoudí.

Boží mlčení v Danielovi 7 v kombinaci s aramejským jazykem zahaluje Otce do temnoty, jakou si Adam představoval, že Bůh je. Dalším důkazem toho je, že když je Ježíš na kříži, když dochází k úplnému odloučení s Otcem, protože nese plnou tíhu hříchu, volá spíše "můj Bože" než "můj Otče". Neříká "Otče můj, Otče můj, proč jsi mě opustil?". V celých čtyřech evangeliích Ježíš neustále mluví o Bohu jako o svém Otcí. Toto je jediné místo, kde o něm Ježíš mluví jako o mém Bohu, s výjimkou chvíle, kdy chce, aby Marie pochopila, že jeho Otec je jeho Bohem, který je jejím Otcem a jejím Bohem (Jan 20:17). Člověk s Ježíšovou vírou vidí Boha jako svého Otce, ale člověk, který se nezbaví své potřeby odsuzovat druhé, nebude v onen poslední den vidět Boha jako svého Otce, ale spatří Ho jako svého soudce.

Když se v této kapitole díváme na scénu soudu, vidíme zjeveno, jak bychom my jednali se zlými lidmi. Představujeme si, že Otec je jako my, protože mlčí před našimi falešnými představami. Ve světle života svého Syna na zemi nás Bůh však kárá do tváře. Každý něžný zázrak, který Ježíš učinil, je pro nás výtkou. Každý políček do tváře, který trpělivě snášel, na nás volá, že náš Otec nemyslí jako my a neodsuzuje jako my.

Byl Ježíšův jazyk a formulace významné, když měl zemřít? Zdůraznil Kristus přítomnost nějakého cizího prvku?

Jak soudíte...

19. Předadventní soud v souvislostech

Jak jsme již dříve probírali, tak před druhým příchodem Krista nastane jisté období soudu. Sled událostí v Danielovi 7 to jasně ukazuje. Otázka, na kterou je třeba odpovědět, zní: Jaká je povaha tohoto soudu, když víme, že Bůh nesoudí a neodsuzuje?

Pán neotálí s *naplněním svého* zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je k vám shovívavý, nechťěje, aby někdo zahynul, ale *chce*, aby všichni dospěli k pokání. 2 Petrův 3:9

Náš Otec nechce, aby některé z jeho dětí bylo ztraceno. Chce, aby byly všechny zachráněny. Když se podíváme do knihy Daniel 7, vidíme, že právě díky procesu soudu je Kristus schopen převzít své království.

V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle -- s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému a před něj *směl* předstoupit. Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno. Daniel 7:13-14

Království, které Kristus obdrží, je království, v němž mu budou šťastně sloužit všichni lidé, národy a jazyky. Kristovo panství je hluboká láska a náklonnost jeho lidu k němu. Jeho vláda není vládou síly, ale vláda svobodné a otevřené lásky.

Satan si nárokuje vlastnictví každého člověka na této planetě. Každého člověka, který hřeší, si nárokuje jako svého. Těsně předtím, než se Kristus vrátí, aby si nárokoval své děti, tak je tu hned žalobce Satan, aby protestoval proti vzkříšení a vykopení důvěřujících Božích dětí.

A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen **žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem** dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt. Zjevení 12:10-11

Bible nám poskytuje vzor toho, jak probíhá soud nad mrtvými. Tato šablona se nachází v Mojžíšově životě.

Vždyť *ani* archanděl Michael, když se s Ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, si nedovolil vynést potupný soud, nýbrž řekl: **„Kéž tě napomene Pán.“** Juda 1:9

Někdy poté, co Mojžíš zemřel, tak byl vzat do nebe. Jednalo se o první známé vzkříšení z mrtvých. Bible učí, že když člověk zemře, vrátí se do země a v hrobě čeká až do konečného vzkříšení.

právě tak člověk lehne a nevstane; dokud trvá nebe, neprobudí se, nic nepřeruší jeho sen. Kéž bys mě jen schoval v hrobě, kéž bys mě ukryl, než pomine tvůj hněv, a určil chvíli, kdy na mě vzpomeneš! Když člověk zemře, copak ožije? Po všechny dny své

těžké roboty čekal bych na chvíli té úlevy! Zavolal bys a já se ti ohlásil, po díle svých rukou by ses roztoužil. Jób 14:12-15 (B21)

Navzdory tomu, čemu většina lidí věří, duše není nesmrtelná.

Což může být smrtelný člověk před Bohem spravedlivý? *Může snad být muž čistý před svým Tvůrcem?* Jób 4:17

Pokud člověk již nesmrtelný byl, proč nám Bible říká, abychom usilovali o nesmrtelnost?

těm, kdo vytrvale konají dobro a **hledají slávu, čest a nesmrtelnost**, věčným životem; Římanům 2:7 (B21)

Bůh je jediný, kdo má nesmrtelnost.

keré svým časem ukáže blahoslavený a jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících. **On jediný má nesmrtelnost** a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespapřil a nemůže spatřit. Jemu *bud'* čest a věčná moc. Amen. 1 Timoteovi 6:15-16

Rádi bychom se o tomto tématu podělili ještě o mnoho dalších věcí, ale důležité je, že do dnešních dnů bylo vzkříšeno z mrtvých a odešlo do nebe jen malé množství lidí. Zbytek vykoupených Božích dětí bude vzkříšen při druhém příchodu.

Nechceme vás, bratři, nechávat v nevědomosti **o těch, kdo zesnuli**, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději. Jestliže však věříme, že Ježíš zemřel a vstal z *mrtvých*, tak Bůh také ty, kdo zemřeli skrze Ježíše, přivede s ním. Neboť toto vám říkáme slovem Pánovým: My živí, kteří jsme *tu* ponecháni do příchodu Pána, jistě nepředejdeme ty, kteří zesnuli, **protože za zvuku přikazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem.** A tak *už navždy* budeme s Pánem. 1 Tesalonickým 4:13-17

Mojžíš byl výjimečný případ, který byl vzat do nebe. Henoah a Eliáš byli také vzati do nebe, ale nezemřeli jako Mojžíš.²⁸ Když Kristus sestoupil z nebe, aby Mojžíše vzkřísil z mrtvých, přišel satan, aby se s Kristem přel o to, zda je správné, aby byl vzkříšen.

Jak jsme si řekli ve 12. kapitole, záznam Mojžíšova života byl vepsán do jeho srdce stejně jako do srdce Kristova. Andělé, kteří jsou určeni k tomu, aby nás chránili, také zaznamenávají události našeho života, protože nás v průběhu života sledují a jsou svědky všech věcí, které děláme.

Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí,
a zastává jich. Žalm 34:8 (BKR)

Když se satan snaží zpochybnit Kristův nárok na Mojžíšův život, za Mojžíše v tomto sporném okamžiku soudu mluví právě záznam Mojžíšova života. Kristus znal každý detail Mojžíšova života, protože prostřednictvím Božího Ducha byl svědkem každé jeho události.

Hospodine, tys mě vyzpytoval a znáš mě. Ty víš, kdy si sedám a kdy vstávám -- už dávno znáš mé úmysly. Rozebrals mé putování i mé uléhání a dobře znáš všechny mé cesty. Ještě nemám slovo na jazyku -- hle, Hospodine, ty už všechno víš. Žalm 139:1-4

Mojžíšův záznam jasně odhalil jeho důvěru ve Spasitele. Prozrazuje, že důvěřoval pouze Kristovým zásluhám. Mojžíš to sám posoudil před svou smrtí a bylo to zapsáno do jeho srdce a zapsáno do srdce Kristova jako trvalý záznam.

... a k církvi prvorozených, **kteří jsou zapsáni v nebesích**, a k Bohu, soudci všech, a k duchům spravedlivých, **kteří** jsou učiněni dokonalými, Židům 12:23.

Kristus umlčel satanova obvinění proti Mojžíšovi a řekl: "Potresciž tě Hospodin." Vše, co Kristus musel udělat bylo odhalit záznam Mojžíšova života. Mojžíš svůj případ sám (po)soudil a svěřil jej do rukou svého

28

Viz Genesis 5:23, 24; 2 Královská 2:11.

Spasitele, takže když si Satan přišel na Mojžíše činit nárok, Kristus se postavil na jeho obranu, a měl tedy moc Mojžíše probudit ze spánku smrti.

Tohle je vzorec pro všechny, kteří budou vzkříšeni k životu při prvním vzkříšení spravedlivých. Než Kristus přijde vzkřísit své spící děti z mrtvých, tak přijde satan, aby zpochybnil Kristovo právo vzkřísit je. Záznam o spících svatých zapsaný v Kristově srdci je otevřený a tento záznam dokazuje, zda se (po)soudili jako hodni věčného života, či nikoli.

„Nesudte, abyste nebyli souzeni. **Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni**, a jakou měrou měříte, *takovou* vám bude naměřeno. Matouš 7:1-2

Ale Pavel a Barnabáš směle prohlásili: „Vám židům mělo být slovo Boží zvěstováno nejprve. Protože je odmítáte, a tak **sami sebe odsuzujete k ztrátě věčného života**, obracíme se k pohanům.. Skutky 13:46, CEP

Ti, kdo vědí, že jsou hříšníci, a mají důvěru v zásluhy Boží milosti, ti přestanou soudit druhé a jednoduše spočinou v Boží milosti a slitování. Až přijdou na konec svého pozemského života a přezkoumají své životní záznamy, uvidí svá mnohá selhání a slabosti. Jsou v pokušení pochybovat, zda je v jejich životě něco dobrého. Opouštějí jakoukoli možnou víru, že jsou hodni věčného života na základě svých zásluh, a spoléhají se pouze na Boží milosrdenství a milost. To je zaprotokolováno do jejich životního záznamu a tento záznam se předloží, když satan zpochybní Kristovo právo vzkřísit je, protože jsou zapsáni do Kristových dlaní.

Proto od roku 1844 Kristus připravuje seznam těch, kteří budou vzkříšeni při druhém příchodu. Satan zpochybňuje každý z nároků, které Kristus vznáší na duše lidí. Existují lidé, které chce Kristus zachránit, ale když satan tento nárok zpochybní, zanechaný záznam prozradí, že se nedrželi své víry v Krista. Takovým jsou nároky satana zachovány a je mu umožněno zabránit tomu, aby tato duše byla při druhém příchodu vzkříšena. Pro Krista je srdcervoucí přijmout satanův nárok na nějakého člověka, protože jeho životní záznam prozrazuje, že se vzdal své víry.

Jak jsme vysledovali v příběhu o marnotratném synovi i v soudu z Daniele 7, Bůh při soudním přelíčení nepromluví proti nikomu ani slovo. Ten záznam zanechala každá osoba sama a tyto záznamy mluví samy za sebe. Kristus si každý případ připomíná, neboť každého člověka důvěrně zná a ví o jeho historii vše, a proto se může postavit na obranu Božích dětí, když satan jejich případ zpochybňuje. Satan je žalobce a Kristus je obhájce. Bůh a jeho Syn zvrátí satanovo rozhodnutí proti Božímu lidu a soud je vynesen v jejich prospěch.

Pozoroval jsem ten [satan skrze] roh, jenž vedl válku se svatými a vítězil nad nimi až do příchodu Starce, **kteřý vynesl rozsudek ve prospěch svatých Nejvyššího**, a nadešel čas a svatým náleželo království. Daniel 7:21-22 (JB)

Na tomto soudu se ocitají pouze ti, kteří se prohlásili za Kristovy následovníky. Ti, kdo nevyznávají Krista nebo neprojevují důkazy o působení Ducha Kristova ve svém životě, prohlašují, že nechtějí nebeské tělo naplněné a žijící skrze Ducha Kristova; jejich duch se odmítá podřídit společenskému řádu nebe, jehož klíčovým principem je láska bez odsuzování/souzení. Satan se domáhá jejich ovládnutí, které Kristus přijímá podle zásad svobodné vůle, ačkoli je to v rozporu s Kristovým přáním vzkřísit všechny.

Kdo v něho věří, není souzen, **kdo však nevěří, již je odsouzen**, protože neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího. Jan 3:18

Ti, kdo nevěří v Božího Syna, nemají možnost uniknout svému vlastnímu duchu odsouzení. Když jsou konfrontováni se svými hříchy, odsuzují sami sebe a touží zemřít.

Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní, každý otrok i svobodný, se ukryli do jeskyň a do horských skal a říkali těm horám a skalám: „**Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!** Neboť přišel veliký den jejich hněvu; kdo bude moci obstát?“ Zjevení 6:15-17

Až se Kristus vrátí a hlasem Archanděla zvolá: "Vyjděte!", ušima spících svatých pronikne vítězný zvuk a oni se probudí z hrobů a vyjdou do věčného života.

Bezbožní mrtví, kteří neuvěřili, mají uši zacpané, takže nemůžou slyšet. Po celý svůj život hřešili proti prosbám Božího Ducha, a tak je jim Kristův hlas cizí. Neodpovídají na volání, přestože to volání bylo určeno všem, aby vyšli.

... kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a **ti, kdo uslyší, budou žít.**

Jan 5:25

Bezbožní mrtví se tomuto volání brání, a proto zůstávají v prachu země do uplynutí 1000 let, až teprve pak budou vzkříšeni.

Při druhém příchodu se Kristus nedotkne země ve své plně oslavené božské podobě (formě). Kdyby tak totiž učinil, pak by ze země vyšli všichni, jak to dokazuje vzkříšení bezbožných po uplynutí 1000 let, kdy se Kristus země *skutečně* dotkne. Kristus povolává své spící svaté ze vzduchu, takže z něj vyjdou pouze ti, kteří zemřeli ve víře.

Potom my, kteří do té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni do oblaků, **abychom se ve vzduchu setkali s Pánem.** A pak už budeme s Pánem navždycky. 1 Tesalonickým 4:17 (Petrů)

A pošle své anděly s mohutným *zvukem* polnice a **ti shromáždí jeho vyvolené ze čtyř větrů, od jednoho nejzazšího konce nebes až k jejich druhému nejzazšímu konci.**“ Matouš 24:31

Na konci těch 1000 let, kdy se Kristus vrátí na zem s nebeským městem, budou vzkříšeni ti, kteří odmítli Kristovu milost.

Hle, přichází Hospodinův den! Tvůj majetek padne za kořist přímo ve tvých zdech. **Shromáždím totiž všechny národy, aby napadly Jeruzalém.** Město bude dobyto, domy vypleněny, ženy znásilněny. Polovina města půjde do vyhnanství, **zbytek lidu ale zůstane ve městě.** Tehdy Hospodin vytáhne a bude bojovat s těmi národy - tak, jak on bojuje v den bitvy! **V onen den stanou jeho nohy na Olivetské hoře, ležící východně před Jeruzalémem.**

Olivetská hora se tehdy rozdělí vedví, takže od východu na západ vznikne širé údolí; polovina hory ustoupí na sever a polovina na jih. Zachariáš 14:1-4 (B21)

A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není. **A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže.** Zjevení 21:1-2

Bez Kristova Ducha, který promlouvá k jejich svědomí, odhalují bezbožní své skutečné pocity vůči Bohu a spravedlivým a touží zničit ty, kteří jsou v tom městě.

Až se těch tisíc let dovrší, bude Satan propuštěn ze svého vězení a vyjde, aby svedl národy, které *jsou* ve všech čtyřech úhlech země, Góga i Magóga, a shromáždil je k boji; *a bude* jich jako písku v moři. **Vystoupili na šíři země a obklíčili ležení svatých a milované město.** Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. Zjevení 20:7-9

Podrobnou studii o tom, jak oheň sestupuje od Boha a ničí bezbožné, najdete v brožuře *Stravující oheň (angl. Consuming Fire)*, která je k dispozici na [webu fatheroflove.info](http://webu.fatheroflove.info).

Stručně řečeno, je to tíha viny, kterou hříšník nese, a která ho nakonec zničí. V přítomnosti Boha a Beránka, kde je postaven před celý svůj životní záznam, tak se zcela odsoudí a je zdrcen vlastní vinou. Tato duchovní agonie mysli a psyché je mnohem bolestivější než fyzické utrpení.

Otěhotníte suchou trávou, porodíte strniště. **Váš dech vás stráví jako oheň.** Národy budou *jako* vypalování vápna, vzplanou ohněm *jako* posekané trní. Izaiáš 33:11-12

V souhrnu se dozvídáme, co znamená soud popsáný v Danielovi 7. Ta scéna v soudní síni je vytvořena proto, že Satan nechce ztratit nikoho z těch, kteří přešli do hrobu. Podobně jako římská stráž, která byla vyslána střežit Ježíšův hrob, aby marně zabránila jakémukoli pomýšlení na to, že by Kristus mohl být vzkříšen, tak i satan obklopuje hroby spravedlivých mrtvých a snaží se zabránit jejich úniku ze smrti.

Kristus satana kárá, protože záznam jasně odhaluje víru křesťana, kterého si chce satan zabrat do svého vlastnictví.

Ti, kdo s vírou hledí do tváře našeho nebeského Otce skrze optiku Ježíšova charakteru, vidí, že Bůh nikoho nesoudí ani neodsuzuje. Satan je tím žalobcem a tím, kdo usiluje o naše odsouzení. Satan se snaží Bohu podsouvat své vlastní vlastnosti, aby v nás vyvolal dojem, že to Bůh nás soudí a odsuzuje. Bůh poslal svého Syna, aby zjevil Svůj charakter, ne aby odsoudil svět, (Jan 3:17). Bůh při tom soudu mlčí a nechává nás posoudit/soudit, jak si my myslíme, že Bůh situaci vyřeší. Vidíme tedy naprostou pravdivost Kristových slov:

Neboť jakým soudem soudíte, *takovým* budete souzeni. Matouš
7:2

20. Čas Jákobova soužení

V předchozí kapitole jsme popsali proces soudu těch, kteří spočinou v hrobu ještě před Kristovým příchodem a budou tudíž vzkříšeni z mrtvých, aby se s Kristem setkali v povětrí. Co se stane s těmi věrnými Kristovými následovníky, "živými, kteří tu budou ponecháni" v době Kristova příchodu? Jak s nimi soud naloží? My všichni se přece musíme objevit před Kristovou soudnou stolicí.

Tyto všechny věci se jim staly jako příklady *pro nás* a bylo to zapsáno k napomenutí nám, které zastihlo dokonání věků.

1. Korintským 10:11

Biblické příběhy nám, kteří žijeme v posledních dnech, pomohou pochopit, co se stane s Božím lidem, když bude čelit procesu soudu, jak je popsán v Danielovi 7, před příchodem Krista.

V 10. kapitole knihy jsme se zabývali příběhem ženy přistižené při cizoložství a procesem soudu, kterým prošla ještě za svého života. Ke Kristu ji přivedli ti, kteří o sobě tvrdili, že jsou Božími následovníky. Stejně jako židovští vůdci, i ve světě je spousta křesťanů, kteří lidem říkají, že za jejich hříchy je Bůh spálí v pekle. Jejich slova a činy mají moc předhodit ty, které obviňují, k nohám Krista. Přestože mnozí reagují na obviňování hněvem a násilím, někteří si berou k srdci obvinění, která jsou proti nim vznášena, a usilují o odpuštění svých hříchů.

Proto křesťanské církve v těchto posledních dnech hrají svou roli při konfrontaci světa s jeho hříchy a při informování lidí o soudu, který je čeká. I když tyto církve mají zcela nesprávný pohled na Boha, přesto hrají svou roli tím, že vyburcují usvědčení z hříchu.

Jak se blížíme k posledním dnům, Bible nám říká, že nastane velká doba soužení, jaká nikdy nebyla. Nedávné události spojené s COVID-19 a rasovými nepokoji spolu s důsledky zvýšeného ničení životního prostředí mohou dokonce naznačovat, že se nacházíme na okraji tohoto času soužení.

A právě v onom čase povstane Michael, ten velký velitel, jenž zastává tvůj lid, a nastane čas soužení, k jakému nedošlo, co jsou

národem, až do onoho času. A právě v onom čase unikne tvůj lid, každý, kdo se nachází zapsán v knize. Daniel 12:1

Až lidé začnou vidět, že se svět rozpadá a že zemi a národy světa skutečně postihují katastrofy, mnozí se začnou ptát, zda to nejsou jejich vlastní hříchy, které tyto věci na zemi způsobily. Až tyto problémy začnou, objeví se dvě třídy věřících lidí.

Jeden z pověšených zločinců ho urážel slovy: „Což ty nejsi Kristus? Zachraň sám sebe i nás!“ Ale druhý ho napomínal: „To se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi stejně odsouzený. A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zaslужujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal.“ A říkal: „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.“ Lukáš 23:39-42

Oba tito muži byli ukřižováni spolu s Ježíšem. Jeden z nich se smířil s tím, že na něj dopadá neštěstí kvůli svému vlastnímu hříchu. Druhý Ježíše hněvivě odmítl a požadoval, že pokud je Kristus tím, za koho se vydává, pak by je měl všechny zachránit. Jeden činil pokání v zármutku a naději, druhý zůstal rozhněvaný, vzdorovitý a odmítal učinit pokání.

Pavel říká, že poslední dny se budou podobat zkušenosti ženy, která má porodit.

Vždyť sami přesně víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. Když lidé budou říkat: ‚Pokoj a bezpečí‘, tehdy na ně náhle přijde zkáza **jako porodní bolesti na těhotnou ženu**, a jistě neuniknou. 1 Tesalonickým 5:2-3

Jeremiáš napsal tato slova a použil podobnou analogii:

Ano, toto praví Hospodin: Slyšeli jsme křik hrůzy. *Všude je jen strach, a ne pokoj. Jen se ptejte a dívejte, jestli rodí muž!* Proč vidím, že **všichni muži mají ruce na bedrech jako rodička** a zbledly všechny tváře? Běda, neboť veliký je tento den, není žádný jako on; **pro Jákoba je to čas soužení**, ale bude z něho zachráněn. Jeremiáš 30:5-7

Nahromaděná frustrace lidstva nakonec vyvrhne ve strašlivou zkázu. Mnoho lidí v tomto období strašlivých nepokojů přijde o život.

Nebudeš se bát nočního děsu, ani *toho*, že ve dne přiletí šíp, ani moru, obcházejícího po setmění, ani zhouby, jež ničí za poledne. **Po tvém boku padne tisíc, deset tisíc po tvé pravici**, k tobě se to nepřiblíží. Žalm 91:5-7

Když se svět začne hroutit, lidé budou hledat něco nebo někoho, na koho by svedli všechno to zlo, které se děje. Náboženští vůdci světa vydají nařazení týkající se uctívání.

Potom jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země: měla dva rohy jako Beránek, ale mluvila jako drak. Ta vykonává všechnu moc té první šelmy před její tváří a působí, že se země i její obyvatelé budou klanět té první šelmě, jejíž smrtelná rána se uzdravila. Dělá veliké divy, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem. Těmi divy, které jí bylo dáno konat před tváří šelmy, svádí ty, kdo bydlí na zemi. Říká obyvatelům země, aby vytvořili obraz té šelmy, která měla ránu od meče, ale ožila. Bylo jí dáno, aby obrazu té šelmy vdechla život, takže obraz šelmy začal mluvit a nechal zabít všechny, kdo se mu neklaněli. Všem malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení - jméno šelmy nebo číslo jejího jména. Zjevení 13:11-17 (B21)

Podrobněji se tímto proroctvím zabývat není v možnostech této knihy. Detailní rozbor najdete v knize *Velký spor*, která je k dispozici na adrese <https://www.velkyspor.cz/objednat-zdarma/>.

Klíčovým bodem, o kterém zde chceme uvažovat, je to, že na celý svět bude vyvíjen tlak, aby vyznával jednu formu náboženství. Těm, kteří se nepodřídí tomuto znamení autority, bude vyhrožováno smrtí za to, že se odmítnou podřídít.

V této době čelí Boží lid strašnému soužení. Podobně jako žena přistižená při cizoložství budou mnozí popotahováni před soudy, protože se odmítnou podřídit přijatým náboženským zákonům.

Bible toto období označuje jako Jákobovo soužení. Tam je zmíněn příběh, kdy Jákob odešel se svými ženami a dětmi od svého tchána, jenž ho podvedl. Jákob se vracel domů do země své rodiny. Problém spočíval v tom, že se s ním chystal setkat jeho bratr, aby si s ním vyřídil staré účty z doby, kdy Jákob podvedl svého otce, aby bratrovi ukradl prvorozenství. Prvorozenství je duchovní dědictví udělené k požehnání rodině v duchovním i hmotném bohatství. Jákobův bratr Ezau chtěl hmotné bohatství, ale o ten duchovní prvek se příliš nestaral. Jákobovi nyní hrozila od jeho bratra smrt. Když prchl před svým tchánem, blížil se k domovu a čekalo ho setkání tváří v tvář se svým rozhněvaným bratrem, dostal zprávu.

Poslové se vrátili k Jákobovi se slovy: Přišli jsme **k tvému bratru Ezauovi, a již ti jde naproti se čtyřmi sty mužů**. Jákob dostal velký strach a bylo mu úzko. I rozdělil lid, který *byl* s ním, i brav, skot a velbloudy do dvou táborů... Genesis 32:7-8

Jákob dělá vše, co je v lidských silách, aby se na krizi připravil, a pak se jde modlit k Bohu, aby Mu v této hrozné situaci pomohl.

Pak Jákob řekl: Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine, který jsi mi řekl: Navrať se do své země, do svého rodiště a prokáži ti dobro. Nejsem hoden všeho milosrdenství a veškeré věrnosti, jež jsi svému otroku prokázal. Vždyť s holí jsem přešel tento Jordán a teď mám dva tábory. Vysvobod' mě prosím z ruky mého bratra, z ruky Ezaua, neboť se ho bojím, aby nepřišel a nezabil mne, matku nad syny. " Genesis 32:10-12

Jákob se v zármutku a slzách modlí k Bohu o pomoc. Když se modlí, náhle ho přepadne někdo, kdo vypadá jako útočník.

Pak Jákob zůstal sám a zápasil s ním *nějaký* muž až do východu jitřenky. Genesis 32:25

Celou noc zápasí s touto záhadnou osobou. Nakonec, když se rozednívá, se útočník dotkl jeho kyčle a Jákobův kyčelní kloub se vymkl. Okamžitě poznal, že nezápasí s člověkem, ale s božskou bytostí.

Když viděl, že ho nepřemůže, udeřil ho do kyčelního kloubu, takže se Jákobovi při tom zápasu vymkl kyčel. Tehdy řekl: "Pust' mě, začíná svítat!" "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!" odpověděl Jákob. "Jak se jmenuješ?" zeptal se ho. "Jákob," odpověděl. Na to mu řekl: "Tvé jméno už nebude znít Jákob, ale Izrael, Boží bojovník, neboť jsi zápasil s Bohem i s lidmi a zvítězil jsi!" Jákob ho žádal: "Pověz mi prosím své jméno." On však odpověděl: "Proč se mě ptáš na jméno?" A požehnal mu tam. Jákob pak to místo nazval Penuel, Boží tvář, neboť řekl: "Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl jsem zachráněn!" Genesis 32:26-31

Tato podivná zkušenost je popsána v Jeremiášovi 30:7, jak se děje Božímu lidu znovu těsně před druhým příchodem Krista.

Když Jákob přemýšlí o svém životě, vzpomíná na všechny špatné věci, které udělal. Začíná mít pocit, že se do této situace dostal kvůli mnoha svým selháním. Je v pokušení mít pocit, že ho Bůh opustí.

Boží Syn mu přichází na pomoc, ale Jákob se jako Adamův syn obává, že mu chce ublížit. Zápasí s tímto zvláštním Andělem o svůj život, aniž by si uvědomil, že tento Anděl mu nepřišel ublížit, ale zachránit ho. Boží Syn dovoluje tomuto zápasu pokračovat, aby se určilo, zda se Jákob zcela odevzdá Bohu a bude důvěřovat v jeho odpuštění, nebo se v zoufalství vzdá.

Během této doby Satan pokouší Jákoba, že jeho hříchy jsou příliš velké na to, aby je Bůh odpustil. Satan proti Jákobovi vede svůj spor a naplňuje ho pochybnostmi. Jákob má pocit, že je pro něj příliš pozdě. On však se svými pochybnostmi zápasí stejně jako s tím útočníkem. Jeden zápas je symbolizován druhým. Tentýž příběh je vyprávěn jiným způsobem v životě velekněze Jošuy.

Potom mi ukázal velekněze Jóšuu stojícího před **Hospodinovým andělem** a **Satan** stál po jeho pravici, aby ho obžaloval. Hospodin řekl Satanovi: **Ať tě napomene Hospodin, Satane! Ať tě**

napomene Hospodin, který vyvolil Jeruzalém. Což to není poleno zachráněné z ohně? Jóšua byl oblečen *do špinavých šatů*, když stál před andělem. Ten promluvil a řekl těm, kteří stáli před ním: Sundejte z něj ty špinavé šaty. A jemu řekl: Pohleď, odňal jsem od tebe tvou vinu a obléknou tě *do slavnostních šatů*. Zachariáš 3:1-4

Vidíme zde podobný sled událostí, jako když se Satan přel s Kristem o Mojžíšovo tělo, jenže tentokrát je dotýčný naživu. Nejedná se o soud nad mrtvými, ale nad živými. Hospodinův anděl kárá Satana jménem Jošua stejně jako v případě Mojžíše.

Vždyť *ani archanděl Michael*, když se s **Ďáblem** přel o Mojžíšovo tělo, si nedovolil vynést potupný soud, nýbrž řekl: **‘Kéž tě napomene Pán.’** Juda 1:9

To, co se stalo Mojžíšovi po jeho smrti, se stalo Jákobovi, Jošuaovi veleknězi a ženě přistižené při cizoložství ještě za jejich života. Satan se snaží přivést hříšníka k zoufalství kvůli jeho hříchům. Pronikavá obvinění ďábla působí, jako by hříšníka odsuzoval sám Bůh. Jemný hlas Boha, který hříšníkovi nabízí naději, jako by byl přehlušen hlasem žalobce. Stejně jako u Ježíše na kříži, tak se zdá, že hlas Boha na krátký okamžik utichl.

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? *Jsi daleko od mé spásy, od slov mého naříkání. Bože můj, volám ve dne -- ty neodpovídáš, volám v noci -- není pro mě utišení.* Žalm 22:2-3

Právě ve chvíli, kdy se hříšník cítí zcela zdrčen, tak si vzpomene na pravdu, která říká:

Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, *tam* se nadmíru rozhojnila milost... Ř 5:20

Boží lid vítězí nad Satanem a jeho obviněními. Rozhodli se věřit, že Bůh je zcela jako Ježíš. Věří, že On by je nikdy neopustil a nevyobcoval pro jejich hříchy. Chápu zaslíbení věčného života navzdory pravdě, že celý jejich život je ničen hříchem a vlastním já. Jejich jméno se mění z Jákoba, což znamená *uchvatitel*, na Izrael, což znamená - *vítězí Bůh*.

Satan se nás snaží přesvědčit, že na konci nás Bůh opustí. Naše víra bude stát pevně, přestože se budeme cítit zcela zdrceni satanovými obviněními proti nám. On nám vymaluje naši minulost těmi nejtemnějšími barvami a my jsme v pokušení vzdát se. Celý záznam našeho života je nám předložen a my se cítíme bezmocní. V té chvíli se obrátíme ke Kristu, přidržíme se Ho a řekneme: „Věřím, že mě neopustíš. Prosím o tvé požehnání a věřím, že mi ho dáš.“ Tohle je vítězství víry, které měl Kristus na Golgotě, a On toto vítězství dává i nám, onu víru Ježíšovu (Zj 14:12).

Tento proces soudu je pro Boží lid těžkou zkouškou. Když o tom uvažujeme, jsme v pokušení pociťovat velký strach nebo přemýšlet, zda k tomu skutečně dojde. Otázka, kterou je třeba si položit, zní: „Proč musí Boží lid projít tímto velkým procesem zkoušky?“. Copak neexistuje jednodušší cesta než tato?

21. Z provinění jednoho člověka vzešel soud

Ve 4. kapitole jsme hovořili o původu odsuzujícího soudu v lidském rodu. Důvodem, proč Adam a Eva v zahradě utekli z Boží přítomnosti, je Adamův odsuzující soud vůči Bohu.

Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru, **a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha** uprostřed stromové zahrady. Genesis 3:8

... a osvobodil ty, kteří byli **strachem ze smrti** drženi po celý život v otroctví. Židům 2:15

Strach ze smrti měl původ u Adama, protože ten si namlouval, že Bůh chce jeho ženu Evu potrestat smrtí. Ve vzpouře a hněvu si vzal to ovoce a rozhodl se, že její osud ponese spolu s ní. V Adamově srdci byl soud a odsouzení vůči Bohu a jeho Synu. Falešná představa, že je Bůh chce zabít, se proměnila v hrůzu, když se k němu nyní přiblížil Ten, jehož se Adam bál a kterého nenáviděl (Mal 3:5).

Ve skutečnosti Boží Syn přicházel k Adamovi s láskou, zájmem a milosrdenstvím. Adam si představoval, že přichází se soudem a odsouzením, aby ho zabil. Aby se Boží Syn mohl k Adamovi přiblížit, musel zahalit své plné božství. Když se plná milující Boží přítomnost setká s hříšníkem, který se cítí provinile a který Boha nenávidí, ta hrůza je ohromující a hříšník umírá.

Následující verš popisuje, jak hříšník prožívá příchod do Boží přítomnosti se strachem a odsouzením Boha ve svém srdci.

v plameni ohnivém, aby potrestal ty, kteří neznají Boha a kteří neposlouchají evangelia Pána našeho Ježíše Krista; **a ti budou potrestáni záhubou věčnou (odloučení) od tváře Páně a od slávy moci jeho** 2 Tesalonickým 1:8-9 (Sýkora).

Takto to vypadá z Boží perspektivy:

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, **kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti,**

tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste. Hle, váš dům se vám zanechává pustý. Matouš 23:37-38

Je znepokojující vědět, že naše lidská přirozenost, kterou jsme obdrželi od Adama, má sklon Boha nenávidět a neustále se domnívá, že nás Bůh chce zabít za naše hříchy nebo nás opustit, protože nejsme dost dobří.

Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: **Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině?** Vždyť *tu* není chléb ani voda. Znechutili jsme si tuto mizernou stravu. Numeri 21:5 (ČSP)

Myšlení těla *je* totiž **v nepřátelství vůči Bohu**, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Římanům 8:7 (CSP)

A tak tedy: jako skrze provinění jednoho *člověka* [Adama] *přišlo* na všechny lidi odsouzení... Římanům 5:18 (CSP).

Adamův přestupek spočíval v tom, že uvěřil něčemu falešnému o Božím charakteru. Mylně se domníval, že Bůh chce zabít jeho ženu. Mylně si namlouval, že Bůh požaduje smrt za přestoupení. Skrze tento přestupek přišel duch soudu a odsouzení vůči Bohu a jeho Synu. Toto nepřátelství vůči Bohu, které se projevuje vůči Kristu, jeho Synu, jsme zdědili i my. Tuto v nás hluboce zakořeněnou nenávist nám Bůh odhalil, když dal Božího Syna, aby žil jako člověk mezi námi, ale my jsme Ho odmítli a zabili.

Jak jsme si řekli v páté kapitole, v sebeobraně Adam promítá na Boha svůj vlastní odsudek (soud) Boha jako toho, kdo požadoval smrt. Postup je následující:

1. Adam věří, že exekutivní/výkonná smrt (trest popravou) je důsledkem porušení zákona.
2. Adam přestupuje zákon.
3. Adam cítí vinu.
4. Adam cítí, že nyní musí zemřít.
5. Adam se snaží hodit na krk vinu - a tím i trest smrti - na Božího Syna.

Pokaždé, když Boží Syn vstoupí do naší přítomnosti, tato sekvence se aktivuje. Takto se provinění jednoho člověka přenáší na všechny lidi. Každý

člověk má v sobě přirozenost, která prahne po smrti Božího Syna. To, co se stalo před 2000 lety, nám ukazuje, co můžeme udělat, když nám je dána svoboda jednat s Božím Synem, jak si zachceme.

Aby Kristus odstranil tento dekret (výnos) smrti, který v nás spočívá od přirozenosti, musel tuto přirozenost vzít na sebe a pak ho odstranit svou smrtí a vzkříšením.

Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově. Neboť on je náš pokoj; on oboje učinil jedním a zbořil rozdělující hradbu, **ve svém těle zrušil nepřátelství -- zákon s jeho příkazy a ustanoveními**^{t15} [nařízení G1378] **aby v sobě z těch dvou stvořil jednoho nového člověka**, učinil pokoj a oba *dva* usmířil s Bohem v jednom těle skrze kříž, v němž zabil to nepřátelství.

Efezským 2:13-16; ^{t15} ř.: Zákon příkazů v ustanoveních

Neboli Adam postavil mezi sebe a Krista jakousi rozdělující hradbu a to skrze odsudek/soud, jenž učinil o Božím Synu. Kristus na sebe vzal Adamovu přirozenost a zbořil tuto zeď, která rozděluje a působí svár, aby mohl vstoupit do naší přítomnosti, aniž bychom se my sami zničili ve strachu z trestu, který na nás podle našich představ dopadne.

Většina komentátorů uvádí, že tento verš hovoří o zboření zdi mezi Židy a pohany, což opravdu je sekundární aplikace tohoto verše. Veškeré nepřátelství mezi lidmi je však pouze projevem nepřátelství, které lidé pociťují vůči Bohu.

Když vezmete slovo *ustanovení (předpisech, nařízení)* v řečtině a vyhledáte ho v řeckém Starém zákoně, kde je použito, zjistíte, že to nemá nic společného s Mojžíšovým zákonem, ale spíše s lidskými nařízeními, konkrétně s lidskými nařízeními o smrti. Níže jsou uvedeny jediné verše v řeckém Starém zákoně, kde je toto slovo [G1378] použito pro nařízení.

- Ezdráš 6:8 - Perské nařízení/příkaz/výnos o stavbě chrámu
- Eze 20:26 od v. 25 - Bůh je vydal ustanovením, která nebyla dobrá. Bůh je nechal zkazit v jejich vlastních nařízeních.

- Daniel 2:13 Vyhláška (nařízení, ortel) aby byli pozabíjeni mudrci.
- Daniel 3:10,29 Babylonský král vydal na planině Dura dekret/vyhlášku/nařízení o smrti.
- Daniel 4:3 (6) Nařízení (ustanovení, rozkaz) přivést všechny mudrce.
- Daniel 6:8,10,12,13,15,26 - Podepište dekret smrti a neuctívejte žádného Boha kromě krále.

Pokud k tomu přidáme použití stejného slova v Novém zákoně.

- Lukáš 2:1 - Císařovo nařízení/poručení
- Skutky 16:4 – ustanovení/nařízení apoštolů omezit vyučování z Mojžíšova zákona kvůli přemrštěnému postoji některých Židů v této otázce.
- Skutky 17:7 císařovo nařízení/dekret
- Ef 2:15 Kristus zrušil příkazy obsažené v (lidských) nařízeních.
- Kol 2:14 vymazal rukou psaný záznam, který *svými* ustanoveními *svědčil* proti nám.

Použití tohoto slova pro nařízení/ustanovení prozrazuje, že ono nemá nic společného se zákony, které Mojžíš sepsal ve Starém zákoně. Namísto toho hovoří o lidských nařízeních a požadavcích.

Prvním lidským dekretem bylo, že za události, které se odehrály v zahradě Eden, má zemřít Boží Syn. Adam tento soud/rozsudek předal na všechny své děti, a tak toto odsouzení dopadá na všechny lidi v jejich přirozeném stavu. Lidská přirozenost/povaha se snaží tuto nenávist skrývat a vyznává lásku k Bohu, podobně jako poddaní nějakého totalitního státu, kteří se bojí, že pokud nebudou ctít hlavu státu, tak budou zabiti (příklad: Severní Korea).

Ti, kdo jdou po cestě spasení a přijímají, že život, který zde na této zemi Ježíš před 2000 lety zjevil, je úplným zjevením Božího charakteru a že Bůh nám zdarma odpouští hříchy, se začínají proměňovat z ducha odsouzení v ducha lásky a odpuštění.

A dám jim jedno srdce a nového ducha vložím do vašeho nitra, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce masité,

aby žili podle mých ustanovení, zachovávali má nařízení a plnili je.
I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Ezechiel 11:19-20

Abychom byli plně osvobozeni od ducha odsouzení a dekretu smrti, který jsme zdědili po svém prvním otci, tak nám musí být ukázán náš pravý charakter. Když se přiblížíme k Božímu Synu, tak se nedokážeme vyhnout hlubokému pocitu odsouzení, který vychází z naší vlastní přirozenosti, ale můžeme si být vědomi toho, proč se tak děje, a dovolit Kristu, aby v nás působil, místo abychom ho odmítali a znovu křižovali...

Pokud se dokážeme držet Božích zaslíbení s pomocí jeho Ducha a odoláme svému odsouzení, které jsme na Krista uvalili a které se odráží zpět k nám - pak budeme zapečetěni Otcovým jménem.

A uviděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce *těch*, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce. Zjevení 14:1

Ježíš při svém vtělení nikdy neupadl do pokušení myslet si, že ho Otec odsuzuje, ani svého Otce neodsuzoval za těžkosti, v nichž se nacházel. Ježíš si je zcela vědom toho, jaká je naše přirozenost, a to způsobem, jakým my nikdy nemůžeme být. Leda, že bychom měli Kristovu rozlišovací schopnost. Pokud skutečně přijmeme, že jsme stejně jako Kain od přirozenosti nenávislní vrazi, zemřeme sami sobě a uvěříme v Jeho milost, plně přijmeme bezplatný dar Jeho života a On v nás zvítězí.

A [On] nepotřeboval, aby *mu* někdo vydal svědectví o člověku. Sám totiž věděl, co je v člověku. Jan 2:25

O moudrosti mluvíme mezi zralými, ne ovšem o moudrosti tohoto věku ani o *moudrosti* vládců tohoto věku, kteří zanikají, nýbrž o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. 1 Korintským 2:6-7

Brzy se na tomto světě naplno rozpoutají síly temnoty, ale zatím andělé zadržují vichry sváru, aby zcela nezničily zemi, aby Boží lid mohl být zapečetěn Otcovým charakterem (jménem).

Potom jsem uviděl čtyři anděly, kteří stáli ve čtyřech koutech země a drželi čtyři zemské větry, aby vítr nevál na zem ani na moře ani na žádný strom. Spatřil jsem také jiného anděla, který vystupoval od východu slunce a měl pečetidlo živého Boha. Ten zavolal mocným hlasem na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno, aby škodili zemi a moři: "Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!" Zjevení 7:1-3 (B21)

Zapečetění Božího lidu spočívá v odstranění přirozenosti dekretářské odsudečné smrti, kterou jsme zdědili po Adamovi. Boží lid bude zapečetěn do charakteru, který přestane soudit a odsuzovat jakéhokoli člověka, ale bude se zcela spoléhat na Boží dobrotu a milosrdenství.

Tohle je důvod, proč musí Boží lid projít obdobím Jákobova soužení. To smýšlení našeho těla o dekretu smrti je klíčovým důvodem, proč se zrození Krista v nás (nebo připodobnění se Kristu v charakteru) podobá velmi těžkým porodním bolestem.

Neboť jsem slyšel jakoby křik *ženy* svíjející se bolestí, jakoby úzkostné sténání prvorodičky, křik dcery sijónské, *kteřá* lapá po dechu, vztahuje dlaně *a volá*: Běda mi, protože má duše umdlela kvůli vrahům. Jeremiáš 4:31

Rámeček, do kterého jsme zasadili některé z těchto veršů, bude pro ty, kdo znají biblické učení o zapečetění a závěrečných událostech pozemských dějin, nový. Tento nový rámeček je potřebný kvůli Kristovým slovům, že ani On, ani jeho Otec žádného člověka neodsuzují.

Jak vy budete soudit?

22. Kristova soudní stolice

Na konci 3. kapitoly jsme si položili otázku, zda skutečně rozumíme tomu, co je Boží spravedlnost. Věnovali jsme se mnoha bodům, abychom ukázali, že Bůh žádného člověka nesoudí ani neodsuzuje. Připomínáme výrok, který jsme uvedli ve 3. kapitole.

Téměř všeobecně se věří, že svrchovanost Boha - a tedy i všichni vůdcové společenství, kteří vládou mezi lidmi - zakládají spravedlnost na moci vládnout mečem (tj. použití síly k donucení). Spravedlnost spočívá v posuzování činů buď jako dobrých nebo špatných a následně v odměňování těch dobrých a trestání těch špatných.

Tento pohled na Boha vidí, že milosrdenství působí jako protikladný princip vůči spravedlnosti. Naše lidské vnímání těchto dvou principů je takové, že nemohou fungovat (působit) oba současně. Pokud je dáno milosrdenství, pak spravedlnost musí svým požadavkům ustoupit. Je-li spravedlnost vykonána, pak bylo milosrdenství vyčerpáno.

Pokud z našeho vnímání Boží spravedlnosti odstraníme princip síly (ať už fyzické nebo psychické) a hrozbu smrti, potom se zcela změní vztah mezi milosrdenstvím a soudem.

Spravedlnost a právo jsou základ Tvého trůnu; Milosrdenství a pravda (věrnost) kráčejí před Tebou. Žalm 89:14 (NKJV/CSP)

Spravedlnost a soud jsou základem tvého trůnu: milosrdenství a pravda předcházejí tvou tvář. Žalm 89:14 (KJV/BKR)

Tento verš v Žalmech je velmi důležitý, protože hovoří o vztahu mezi spravedlností a milosrdenstvím. Citoval jsem dvě verze překladu, protože jedna z nich používá ke spojení obou vět středník, zatímco druhá dvojtečku. V čem je tedy rozdíl?

Středníky by měly uvádět důkaz nebo důvod předchozího tvrzení; například v této větě je středník použit vhodně. Naopak dvojtečka

by se měla používat pro silnější, přímější vztah. Měla by uvádět důraz, příklad nebo vysvětlení.²⁹

KJV uvádí silnější spojení mezi spravedlností a milosrdenstvím. V podstatě překlad říká, že Boží spravedlnost a soud se projevují jako milosrdenství a pravda. Použití středníku v NKJV naznačuje, že spravedlnost a milosrdenství spolu souvisejí. To také může podporovat stejnou myšlenku, ale spojení je o něco měkčí. Bez ohledu na tohle, ten základní princip hebrejského paralelismu naznačuje, že zde dochází k opakování stejné myšlenky, jen jiným způsobem.

Krásnou skutečností tohoto verše je, že Boží spravedlnost se projevuje jako milosrdenství. Spravedlnost znamená dělat to, co je správné. Podle Božího charakteru je správné konat/prokázat milosrdenství.

Bůh ve svém svatém příbytku *je otcem sirotkům a ochráncem*^{t12}
vdov. Žalm 68:5 (6)

^{t12} h.: soudcem (1S.24:16) [souvisí se slovesem „zjednat právo“ (Gn.30:6; Dt.32:36; Ž.54:3), tudíž také „obhájit“ (Za.3:7)]

Hospodine, touhu pokorných jsi vyslyšel. Upevníš jim srdce, popřeješ jim sluchu, **abys zjednal právo sirotkovi a utlačenému.** Člověk ze země *je* už nebude děsit. Žalm 10:17-18

Neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a ochotný odpouštět; *jsi* hojný v milosrdenství ke všem, kdo k tobě volají. Žalm 86:5

Je správné postarat se o sirotky a chudé. Je správné projevovat milosrdenství a odpouštět. Tohle je spravedlnost v Božím království. V Písmu je několik míst, která hovoří o tom, že Bůh soudí lidi. To, co bychom přirozeně považovali za soud odsouzení, je spíše soud, který přináší uzdravení a obnovu.

Bůh se zaskvěl ze Sijónu, *místa* dokonalé krásy. Náš Bůh přichází a nebude mlčet. Před ním stravující oheň, kolem něj *to* hrozně

²⁹

<http://crosstalk.cell.com/blog/colons-vs-semicolons>

běsní. Povolává nebesa shůry, *povolává* i zemi, aby soudil svůj lid. Shromážděte mi mé věrné, *ty, kteří* při oběti uzavřeli mou smlouvu. Nebesa zvěstují jeho spravedlnost, vždyť Bůh je soudce! Sela. Žalm 50:2-6

Toto praví Hospodin zástupů: Sud'te pravdivým soudem a prokazujte jeden druhému milosrdenství a slitování. Neutlačujte vdovu ani sirotka, příchozího ani chudého, nevymýšlejte v srdci zlo jeden *vůči* druhému. Zachariáš 7:9-10

Boží soud má za cíl uzdravit a zachránit jeho lid. Bůh nám říká:

Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a *ty* mě budeš oslavovat. Žalm 50:15

Okamžitě se nabízí otázka, jak je to s trestem pro pachatele zla? Nemá Bůh žádné zábrany vůči těm, kdo chtějí páchat zlo? Žalm 50 pokračuje takto:

Bezbožným však Bůh říká: "Jakým právem hlásáš má ustanovení nebo bereš do úst mou smlouvu, když nenávidíš poučení a má slova házíš za hlavu? Když jsi viděl zloděje, souhlasil jsi s ním, s cizoložníky jsi se stýkal. Dáváš svá ústa ke zlému, a svůj jazyk rámuješ lstí. Sedíš a mluvíš proti svému bratru, pomlouváš syna své vlastní matky. To jsi dělal, a já jsem mlčel; myslel sis, že jsem úplně stejný jako ty; já tě však pokárám a uvedu to před tvýma očima do pořádku. Žalmy 50:16-21

Hospodin říká hříšníkům, kde je jejich vina a jak velké nebezpečí jim hrozí. Uvádí jim to na pravou míru. Kapitola končí takto:

Pochopte to, *vy*, kdo *na* Boha zapomínáte, abych *vás* nerozsápal a nebylo *by*, kdo *by* *vás* vysvobodil. Ten, kdo obětuje oběť díků, *ten* mě oslaví. Kdo napraví *svou* cestu, tomu ukážu Boží spásu. Žalm 50:22-23

Většina biblických překladů překládá Žalm 50,22 tak, že Bůh roztrhá bezbožné na kusy. Tento překlad odráží to, jak bychom očekávali, že bude Bůh jednat, ale při bližším pohledu text toto ve skutečnosti neříká.

Nuže, uvažte toto, vy zapomínající Boha, abych nemusel rvát ⁴⁵⁵, a nebylo by vyprošťujícího. Žalm 50:22 (MPCZ)

[455] Sloveso jako „nerval“ v Ž.7:2, „rvát“ v Gn.49:27

Hebrejské slovo "rvát" je ve tvaru, který znamená jednoduše roztrhnout nebo rozsápat. Neznamená roztrhat na kusy. Stejný tvar hebrejského slova³⁰ *pro rvaní* je použit v knize Ozeáš a přesně nám říká, co má Bůh v tomto případě na mysli:

neboť já *budu* Efrájimovi jakoby ryčícím a domu Júdovu jakoby hřivnatcem; **já - já budu rvát a odcházet ²⁴⁴, odnášet a nebude vyprošťujícího, budu odcházet ²⁴⁴ a vracet se na své místo, než budou uznávat svou vinu a hledat mou tvář**; ve své tísní mě budou pilně vyhledávat. Ozeáš 5:14-15 MPCZ

[244] Tj. „s tím, co urvu n. vyrvu“, „odvlékat“.

To *Rvaní* je definováno jako návrat Boha na své místo a dovolení bezbožným nést následky svých rozhodnutí. Sledujme pořadí.

1. Bůh sama sebe odtrhne (oderve) a odejde
2. Pro bezbožníky už není vyprošťujícího.
3. Bůh se vrací na své místo a čeká
4. Dokud bezbožní nebudou opuštěni, aby čelili následkům svých činů.
5. Bezbožní mají ještě jakési okno, aby ve svém trápení hledali Boží tvář.

Pro Boha je utrpením, když nechá některé ze svých dětí čelit vlastní špatnosti. Velmi ho bolí, když se musí odtrhnout. Ví, že Jeho děti budou trpět, ale protože nechtějí poslouchat, Bůh je musí opustit podle jejich vlastního rozhodnutí.

³⁰ Toto hebrejské sloveso je ve tvaru *qál*. Pokud by toto slovo mělo znamenat roztrhat na kusy, muselo by být buď ve tvaru *nifálu*, nebo *pialu*.

Na tomto místě tísň vidíme, že hříšníci mají chvíli na to, aby rychle hledali Boha a byli uzdraveni. To má Bůh na mysli v posledním verši 50. žalmu.

Ten, kdo obětuje oběť díků, *ten* mě oslaví. Kdo napraví *svou* cestu, tomu ukážu Boží spásu. Žalm 50:23

Tato slova jsou určena bezbožným. Boží soud nad bezbožníky jim umožňuje zakusit důsledky jejich bezbožnosti, aby čelili bolesti svých činů v naději, že se bezbožní obrátí k Bohu a budou uzdraveni. Bůh je do jisté míry schopen tyto důsledky zprostředkovat, aby na hříšníky dopadly tak, aby jim co nejlépe pomohly rozpoznat sebeklam hříchu (všimněte si například, jak v Egyptě vytryskly ze země pohromy, jež měly ukázat neschopnost egyptských bohů zachránit). "Vždyť skrze něj všechno spočívá," Kol 1:17. Pokud hříšný člověk kdykoli spatří v Bohu milost a bude činit pokání, Bůh k němu znovu obrátí svou tvář a projeví milosrdenství. Boží jednání při soudu má vždy za cíl uzdravit, nikoli odsoudit a zničit.

Takto Bible popisuje odvetnou spravedlnost:

Hospodin se dal poznat, vykonal soud: Ničema se zapletl do díla svých rukou. Higgajón. Sela. Žalm 9:16 (17)

Jak Bůh jedná se vzpurníky, kteří páchají zlo? On jim dovolí (svolí), aby se nechali chytit do pasti díla svých vlastních rukou. Bůh se vrací na své místo, dokud nejsou zpustošeni. Tato zásada je zapsána v samotném desateru přikázání.

...Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, *jsem* Bůh žárlivý, který *s trestem navštěvuji vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí*, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kdo mne milují a zachovávají mé příkazy. Exodus 20:5-6

Boží spravedlnost má prokazovat milosrdenství a přinášet nápravu, ale pokud je Jeho milosrdenství odmítnuto, pak Bůh v láskyplném respektu ke svobodné vůli nechává lidi nést přirozené důsledky jejich vlastních rozhodnutí. Jak se pak lidé trápí kvůli neštěstím, která na ně dopadají v jejich hlouposti, Bůh se je snaží přitáhnout zpět k sobě, aby je uzdravil. Pokud lidé

stále odmítají naslouchat, zahynou ve své vlastní bezbožnosti. Tento systém spravedlnosti je zcela odlišný od systému císaře (tj. lidské autority), který bude přestupníku či provinilci působit bolest, uvěznění a smrt. To je jeden ze způsobů, jak Bůh vrací lidem jejich jednání; On dovoluje, aby tato císařská spravedlnost existovala, a dovoluje, aby nepravost tohoto systému spravedlnosti potrestala ty, kdo páchají zlo. Bible to nazývá Boží (po)mstou.

Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses *nemusel* bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. **Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo.** Římanům 13:3-4

Principy z Římanům 13:3-4 jsou vyjádřením onoho principu z Desatera, který se týká navštívení za špatné jednání člověka. Tímto způsobem se císař stává Božím služebníkem, který (po)mstí zlo. To neznamená, že by císař žil podle Božího charakteru nebo Boha nějak zastupoval, to spíše Bůh dovoluje, aby se na člověka vrátily důsledky falešného systému spravedlnosti v podobě smrti.

Jak císař, tak Kristus mají soudnou stolicí.

Pavel řekl: „**Stojím před císařským soudem**, kde mám být souzen. Židům jsem v ničem neublížil, jak i ty velmi dobře víš. Skutky 25:10

Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal *odplatu* za to, co vykonal v těle, ať už *to bylo* dobré nebo zlé. 2 Korintským 5:10

Tyto dva soudní stolce nejsou stejné. Kristova soudní stolice funguje na zcela jiném principu než císařova. Nebeský soudní systém nepoužívá k podpoře svých zásad sílu ani hrozbu smrti. Používání síly je v rozporu s Kristovým královstvím.

Ježíš odpověděl: „Mé království není z tohoto světa; kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji strážci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; ale mé království není odtud.“ Jan 18:36

Princip boje je v tomto kontextu principem síly. Kristovo království nepoužívá sílu. Co znamená stát před Kristovým soudem, aby každý z nás dostal odplatu za to, co v těle vykonal? Mohlo by to znít jako výhrůžka, nebo že ano?

Proč tedy soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem? Všichni přece staneme před Kristovým soudem.
Římanům 14:10

Pavel klade otázku: Proč soudíš svého bratra? Pak varuje, že budeme stát před soudnou stolicí Kristovou. Je toto tvrzení výhrůžkou, která má přimět k dobrému chování? To je nemožné. Absolutně nedává smysl, že druhé soudit nemáme, ale nás Kristus bude soudit. Pokud nemáme soudit druhé, pak potřebujeme v Kristu dokonalý příklad, jak nesoudit. A přesně to nám říká Ježíš. On nikoho nesoudí (Jan 8:15).

Co potom tedy znamená stát před soudnou stolicí Kristovou?

Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo *Božímu* hněvu, neboť je napsáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ Ale: ‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.‘
Římanům 12:19-20

Stát v přítomnosti Ježíše, který je podstatou lásky, odpuštění a milosrdenství, je pro sobeckou duši utrpením. Když židovští vůdci stáli před Kristem, jak psal do písku, tak jeho přítomnost i to, co psal, je pohnulo k tomu, aby se odsoudili a odešli.

Boží láska a milosrdenství mají svou vlastní vnitřní sílu k usvědčení. Bezmezná Boží milosrdenství má nekonečnou moc usvědčit duši z toho, jak čistý je Bůh a jak zlí jsme my. Náš Spasitel každý den snáší hrůzu nesčetných sebevražd, vražd, předávkování drogami a potratů. To, že tyto věci snáší, to vypovídá o lásce tak obrovské, že ji nikdy plně nepochopíme.

Tato láska má takovou moc, že až hříšník stane před Kristovou soudnou stolicí bez odpuštěných hříchů, zdrtí ho vina jeho sobectví. Není to Bůh, kdo

hříšníka odsuzuje, neboť odsouzení nepochází od Boha, ale od satana a Adama.

Přijměte dnes Boží milosrdenství; to je Boží spravedlnost, která vám svobodně odpouští a zbavuje vás viny.

23. Očištění svatyně a Den smíření

Na začátku židovského kalendáře je svátek Pesach (Pascha) a nekvašených chlebů. Je to počátek procesu smíření. Zaměřuje se na oběť a odpuštění hříchů. Jejím středem je nádvoří a obětní oltář.

Nejsvětějším dnem v roce je pro Židy Jom Kipur, česky Den smíření. Události tohoto dne usnadňují dokončení tohoto procesu smíření. Jom Kipur připadá na sedmý měsíc a jeho ústředním dílem je svatyně svatých. Lidé jsou vyzváni, aby se postili a pokořovali své duše před Bohem a modlili se, aby se vše u Boha napravilo, neboť je to den soudu.

Klíčový rituál spojený s tímto dnem zahrnuje dva kozly:

Obleče si svatou lněnou suknicí a na jeho těle budou lněné spodky. Přepásá se lněnou šerpou a omotá si lněný turban. To jsou svatá roucha. Umyje si tělo vodou a pak se obleče. **Od pospolitosti synů Izraele vezme dva kozly k oběti za hřích a jednoho berana k zápalné oběti. Áron přivede svého býčka k oběti za hřích a vykoná obřad smíření za sebe a za svůj dům. Pak vezme dva kozly a postaví je před Hospodina ke vchodu do stanu setkávání. Áron o ty dva kozly hodí losy, jeden los pro Hospodina a druhý pro Azázela. Áron přivede kozla, na kterého vyšel los pro Hospodina, a obětuje ho jako oběť za hřích. Kozel, na kterého vyšel los pro Azázela, bude postaven živý před Hospodina, aby na něm vykonal obřad smíření a poslal ho Azázelovi do pustin.** Leviticus 16:4-10

Ve 14. kapitole jsme naznačili, že svatyně nepředstavuje plně Boží charakter, ale spíše proces, v němž je člověk smířen s Bohem. Oběti a dary si Bůh nepřejde (Ž 40:6). To znamená, že tato událost odráží naše lidské vnímání soudu.

Jeden kozel se nazývá Hospodinův kozel a druhý je kozel odchodu/zmizení (hebr. Azázela). Proč se používají kozlové a ne beránci?

Fascinující je, že zde to slovo kozel lze použít třemi různými způsoby:

- 1) chlupatý (přídavné jméno)

- 2) samec, jelen, kozel (podstatné jméno mužského rodu)
 - 2a) jako obětní zvíře
 - 2b) **satyr, může se vztahovat na kozla posedlého démonem**, jako byla prasata z Gadary (Matouš 8:30-32).

Ti dva kozlové se vybírají losem. Každý z kozlů může být kozel pro Hospodina nebo kozel odchodu (pro Azázele). Toto je první místo v Bibli, kde je zmíněno losování. Adam Clarke uvádí postup, jak to losování probíhalo.

Židé nás informují, že se jednalo o dva losy vyrobené buď ze dřeva, kamene, nebo z jakéhokoli kovu. Na jednom bylo napsáno *דשל* Lašem, pro Jméno, tj, *יהוה* Jehova, které Židé nenapíší ani nevysloví: na druhém bylo napsáno *לאזazel* Laazazel, pro Azázele; pak oba losy vložili do nádoby, jež se nazývala *קלפ* kalpej, přičemž kozlové stáli tváří k západu. Pak přišel kněz a kozlové stáli před ním, jeden po pravici a druhý po levici; kalpejem se pak zatřásl, kněz do něj vložil obě ruce a v každé z nich vytáhl los: ten los, jenž měl v pravé ruce, položil na kozla, který byl po jeho pravici, a los, jenž měl v levé ruce, položil na kozla, který byl po jeho levici; a podle toho, co bylo na losech napsáno, se určil kozel odchodu/zmizení (h. Azázele) a kozel k oběti. Viz Mišna, v traktátu. Joma. Komentář k Leviticusu 16:8

Bůh obvykle sděloval svou vůli pomocí předmětů urim a thumim. Byly to dva kameny, které měl velekněz na ramenou. Bůh sděloval svou vůli tak, že se jeden kámen rozsvítil, nebo že se druhý kámen zakryl. V Den smíření se však místo Urim a Thumim používá losování, metoda mnohem skromnější a zdánlivě svévolná. Lze argumentovat, že Hospodin vybírá to, který kozel je který, avšak působí to dojmem naprosté náhody.

Tento princip svalování viny národa na člověka nebo zvíře byl běžný v pohanských kulturách. Dokonale odpovídá tomu, jak přirozený člověk řeší vinu. Adam Clarke při komentování 3. Mojžíšovy 16:10 nabízí tuto zajímavou historii

Většina starověkých národů měla zástupné oběti, na které se pomocí určitých obřadů a ceremonií přenášely viny celé komunity, stejně jako Židé používali kozla odchodu (resp.

obětního beránka). Bílý býk, kterého Egypťané obětovali svému bohu Apisovi, byl tohoto druhu; oběti, kterou obětovali, uřízli hlavu a poté, co ji zahrnuli prokletími/kletbami, "aby, kdyby nad nimi nebo nad egyptskou zemí viselo nějaké zlo, bylo na tu hlavu vylito", ji buď prodali Řekům, nebo ji vhodili do Nilu - viz Herodes. Euterp., s. 104, edit. Gale.

Petronius Arbiter říká, že mezi starými obyvateli Marseille bylo zvykem, že kdykoli je postihl nějaký mor, vzali jednoho z chudších občanů, který se jim nabídl, a poté, co ho celý rok živil nejčistší a nejlepší stravou, ozdobili ho bylinou sporýšem a oblékli do posvátného roucha: Pak ho vedli po městě a zahrnovali ho kletbami; a když se domodlili, aby na něj dopadlo všechno zlo, jemuž bylo město vystaveno, shodili ho z vrcholu skály - Satirikon, in fine. Suidas pod slovem περιψημα poznamenává, že bylo zvykem každoročně zasvětit člověka smrti pro bezpečnost lidu těmito slovy: Περιψήμα ημων γενου, „Bud' naším očišťovatelem“; a po těchto slovech ho hodit do moře jako oběť Neptunovi.

Pravděpodobně stejný princip byl uplatněn i na Jonáše, když řekl mužům kolem sebe, aby ho vyhodili z lodi jako oběť, čímž by s sebou vzal veškerou vinu a ukončil bouři.

Izraelité přišli z Egypta, a tudíž znali egyptské zvyky pro usmiřování. Tyto principy jsou vneseny do izraelského systému uctívání, aby se lid naučil, že Bůh se vypořádá s problémem hříchu a odstraní tu vinu z národa. Na stejný princip se odvolával Kaifáš, velekněz v Kristově době, když navrhoval, aby národ zabil jednoho člověka, aby zachránil ostatní.

ani nemyslíte *na to*, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.“ Jan 11:50

Pilát ve snaze zachránit Ježíšův život nabízí davu, aby rozhodl, zda má být obětován Ježíš, nebo Barabáš.

Jest však vaším zvykem o svátcích Pascha, abych vám propustil jednoho vězně; chcete-li tedy, propustím vám toho židovského krále.“ I vzkřikli zas: „Tohle ne, nýbrž Barabáše.“ Ten Barabáš byl lupič. Jan 18:39-40 (Žilka)

Je výmluvné, že ta náhodnost toho, kdo žije a kdo umírá, se v případě dvou kozlů odehrává při ukřižování Krista. Vrtkavý dav, poháněný rozmary emocí, si vybere Barabáše, aby žil, a Krista, aby zemřel.

Příběh Jom Kippuru je snahou Boha promluvit k lidstvu, že On usmířil nás se Sebou samým, ale způsob, jakým nám to sděluje, je prostřednictvím našeho způsobu myšlení. Boží myšlenky nejsou naše myšlenky, a proto, aby nás Bůh oslovil, musí k nám mluvit způsobem, kterému rozumíme.³¹

Příběh Jom Kippur nás skutečně vrací na začátek, protože věci mohou skončit jen tam, kde začaly, což znamená, že teprve až se vyřeší problémy, které vyvolaly onen spor, tehdy mohou být věci smířeny či urovnány.

V zahradě Eden Adam přenesl svou vinu na další dva:

Člověk odpověděl: **Žena**, kterou jsi **(Ty) dal**, *aby byla* se mnou, ta mi dala z toho stromu, a *já* jsem jedl. Genesis 3:12

Kristus byl Beránek zabitý od založení světa, a proto ho představuje kozel pro Hospodina. Eva musela nést odpovědnost za to, že svého muže zavedla ke hříchu. Stala se proto Adamovým obětním beránkem. Byla to pro ni zkušenost pouště, jíž nakonec o necelých 1000 let později podlehla.

Na konci pozemských dějin budou náboženští vůdci církví tlačit na svět, aby uctíval podle jejich diktátu. Aby všichni mohli nakupovat a prodávat, musí přijmout znamení šelmy. Jak jsme se již podívali ve 20. kapitole, pro ty, kdo odmítnou uctívat vynucený program nedělních bohoslužeb, bude vydán jistý dekret smrti. Svět začne zažívat těžké pohromy v důsledku zákonodárství proti Božímu zákonu, jenž nám přikazuje zachovávat 7-mý den – sobotu svatý.

Boží lid bude obviňován z katastrof, které přijdou na zemi. Někteří z nich budou usmrceni jako oběť v marné naději, že otřesy přírody a lidstva ustanou. Až se Kristus zjeví, aby vysvobodil své děti, bezbožní si uvědomí,

³¹ Viz 16. kapitola knihy Agape, která je k dispozici na adrese fatheroflove.info.

že byli oklamáni. Svůj hněv se pak budou snažit svalit na náboženské vůdce, kteří je podvedli. Budou hledat smíření skrze smrt těchto náboženských mužů.

V konečném důsledku je to Satan, kdo svedl svět do podvodu, a poté, co budou svatí vzati do nebe a bezbožní zničeni na základě důsledků svých vlastních rozhodnutí, Satan zůstane ponechán na zemi po dobu 1000 let.

Uviděl jsem, jak z nebe sestupuje anděl, který měl klíč od **bezedné propasti** a ve své ruce veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, jenž jest **Đábel a Satan, na tisíc let jej spoutal** Zjevení 20,1-2.

Řetězy, kterými jsou satan a jeho andělé spoutáni, jsou řetězy jejich okolností.

Ano, jestliže Bůh **neušetřil zhřešivších** andělů, nýbrž je uvrhl do nejhlubší propasti temna a odevzdal **řetězům chmur**, *by byli střeženi k soudu* 2 Petrova 2:4 (MPCZ).

Satan v dějinách lidstva nikoho nešetřil. Soudil, odsuzoval a obviňoval celé lidstvo. Po tisíc let, jak soudil, tak musí sedět v odmlčení této rozbité země a čelit vlastnímu odsouzení. Bible ji nazývá bezednou jámou nebo propastí. Hloubka zoufalství, kterou Satan prožívá, je bezedná. Bude ve vězení svého vlastního neodpuštění. Ježíš na to naráží v jednom podobenství.

Tehdy k němu přistoupil Petr a řekl: "Pane, kolikrát proti mně může můj bratr zhřešit a já mu mám odpustit? Sedmkrát?" Ježíš mu odpověděl: "Neříkám ti, že sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se totiž podobá králi, který chtěl se svými služebníky vyrovnat účty. A když začal počítat, přivedli mu jednoho, který mu dlužil deset tisíc hřiven. Když neměl čím zaplatit, poručil jeho pán, aby ho prodali i se ženou, s dětmi a se vším, co měl, a tím aby se zaplatil dluh. Služebník padl na kolena a začal se mu klanět se slovy: ‚Měj se mnou strpení a všechno ti zaplatím!‘ Pán se tedy nad ním slitoval, odpustil mu dluh a nechal ho jít. Když ale ten služebník odešel, našel svého druha, který mu dlužil sto denárů, popadl ho a začal ho škrtit se slovy: ‚Zaplať, co dlužíš!‘ Ten padl na kolena a prosil

ho: „Měj se mnou strpení a zaplatím ti!“ On ale nechtěl. Odešel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí, co dluží. Když jeho druhové viděli, co se stalo, byli zdrceni. Šli za svým pánem a pověděli mu všechno, co se stalo. Jeho pán ho tedy zavolał. „Ty zlý služebníku!“ řekl mu. „Odpustil jsem ti celý dluh, protože jsi mě prosil. Neměl ses nad svým druhem slitovat, jako jsem se já slitoval nad tebou?!“ **Jeho pán se rozhněval a vydal ho mučitelům, dokud nezaplatí celý dluh.** Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru.“ Matouš 18:21-35 (B21)

Muž, který byl svému pánovi vděčný za zrušení dluhu, se obrátil a odsoudil někoho, kdo jemu samému dlužil malou částku. Pointa příběhu spočívá v tom, že ti, kdo neodpustí, budou čelit trýznivému vězení sebeodsuzování a hořkosti. Bůh je netrýzní, ale nechává je čelit důsledkům jejich vlastních rozhodnutí. Tomuto trýznění mají strach čelit padlí andělé.

Když uviděl Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? **Prosím tě, netrýzni mě!**“ Ježíš totiž tomu nečistému duchu přikázal, aby z toho člověka vyšel. (Předtím ho ten démon často popadal, takže ho museli spoutávat řetězy a držet ho v okovech, ale on ta pouta trhal a býval démonem hnán do pouště.) „Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Ježíš. „Legie,“ odpověděl. Vstoupilo totiž do něj množství démonů. **Ti ho teď prosili, aby je nevyháněl do bezedné propasti.** Na blízském kopci se právě páslo veliké stádo prasat, a tak ho démoni prosili, aby jim dovolil vejít do nich. Jakmile jim to dovolil, vyšli z toho člověka a vešli do prasat. **Stádo se pak vrhlo ze srázu do jezera a utonulo.** Lukáš 8:28-33, B21

V tomto příběhu vidíme propojení konceptů trýznění a propasti. Padlí andělé se snaží obvinít Božího Syna z trýzně, které budou čelit, ale svůj strach z odsouzení promítají do Krista, protože odsoudili všechny kolem sebe. Prasata, která se topí, působí jako symbol samotných andělů, kteří odmítli drahocennou perlu. Tito andělé zašlapali Božího Syna a pohrdli jeho dobrotou vůči němu.

Nedávejte svaté věci psům a **neházejte své perly prasatům**; jinak je zašlapou, otočí se a roztrhají vás. Matouš 7:6, B21

Zachvácení prasat v moři odráží duševní trýzeň zlých andělů, kteří budou ovládnuti svými vlastními řetězy neodpuštění. Tito andělé mají své motto.

Nikdy neodpouštíme a nikdy nezapomínáme.

Tato slova se vracejí, aby padlé anděly pronásledovala. Na vše, co udělali, nemohou zapomenout, a protože neodpouštějí, nemají schopnost věřit, že jim bude odpuštěno. Proto zůstávají ve vězení po dobu 1000 let, dokud nebudou muset čelit plné Boží slávě, kdy je přemůže vlastní přesvědčení o jejich hříších a oni se utopí jako prasata v moři.

budou tě stahovat do propasti, **takže smrtí probodených umřeš v srdci moří.** Ezechiel 28:8 (MPCZ)

Až tento svět (Země) skončí, bude zcela zpusťšený. Bible popisuje dobu, kdy na zemi nebude žádný člověk a všechno bude zničeno.

Viděl jsem a hle - nikde ani člověk a všichni ptáci zmizeli. Viděl jsem - a hle, sad se stal pouští, všechna města padla před Hospodinem, když vzplanul jeho hněv! Tak praví Hospodin: "Z celé země zbudou sutiny, i když ji zcela nezničím. Jeremiáš 4:25-27

Satan zůstává na zemi bez lidí, které by mohl pokoušet, a padlí andělé nemají co na práci. Jsou zahnáni do moře zoufalství a dusí se hořkostí, odsouzením a trýzní. Vzhledem k tomu, že celé lidstvo je buď mrtvé, nebo v nebi, zůstávají tito jediní, kdo nese následky hříchu na zemi. Atmosféra násilných, nezřízených a nechutných lidských dějin nyní spočívá na Satanovi a jeho andělech.

Teď budeš zlořečenější než země, která otevřela ústa, aby vpila krev tvého bratra, kterou jsi prolil! Genesis 4:11, B21

Satan je nyní zcela proklet od země, která otevírala svá ústa, aby přijala všechnu krev, již Satan a jeho andělé inspirovali lidské bytosti k prolítí.

Při obřadu v Den smíření pokládá velekněz obě ruce na živého kozla a vyznává se, nebo, jak uvádí hebrejšťina, přehodí hříchy na kozla.

Áron vloží obě ruce na hlavu živého kozla a bude nad ním vyznávat všechny viny synů Izraele, všechna jejich provinění a hříchy; tak je vloží na kozlovu hlavu. Potom ho nechá člověkem k tomu připraveným vyhnat na poušť. Leviticus 16:21, B21

Co tohle znamená? Dělá Kristus to, co Mu Adam udělal na počátku? Obviňuje Ježíš ze všeho satana?

Ježíš nám řekl, že On sám nesoudí ani neodsuzuje. Přesto si pamatujeme, co se stane na Kristově soudném stolci.

Jahve se dal poznat, vynesl rozsudek, spoutal bezbožníka v díle jeho rukou. Žalm 9:16 (17), JB

...To, co jsi dělal, se stane tobě, tvé činy se ti vrátí na hlavu. Abdijáš 1:15, B21

Neplette se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel. Galatským 6:7, B21

Satana stihne trest, který sám vymyslel. Stejně jako Haman, který vyrobil šibenici, na níž pověsil Mordechaje (Ester 7:10), tak i satana čeká trest, který si sám vyžádal pro druhé.

Podobně jako muži, kteří přivedli ženu přistiženou při cizoložství, aby ji odsoudili, a Ježíš místo toho psal do písku a připomněl jim jejich vlastní skutky, tak i Kristus viděl celý Satanův život. Všechno, co satan udělal, je napsáno na Krista. Každý hřích, který lidé spáchali, je vyryt na Ježíši. "Áron vloží... bude nad ním [kozlem] vyznávat všechny viny synů Izraele...". Je zde použito slovo *vyznat*, které neznámá *vyřknout odsouzení*. Součástí významu tohoto slova vyznat je.

(s nataženýma rukama); intenzivně naříkat či lamentovat (lámat rukama):

Podobně jako v příběhu o Kainovi, Kristus nevyřkl nad Kainem zkázu, když vyprávěl nebo vyznával, jaké činy Kain spáchal a jaké budou následky jeho činů. Vyřkl je v slzách a zármutku nad tím, co Kaina postihne.

Teď budeš zlořečenější než země, která otevřela ústa, aby vpila krev tvého bratra, kterou jsi prolil! Když budeš obdělávat zem, už ti nedá svoji sílu. Budeš na zemi tulákem a štvancem."
Genesis 4:11-12

Stejně jako Kain bude i Satan po dobu 1000 let tulákem a štvancem na zemi, akorát bude žít v atmosféře těch 6000 let hříchu. Kristus to nad Satanem vyznává, stejně jako nad Kainem vyznává, co se mu stane kvůli jeho špatnosti.

Z lidského hlediska to chápeme jako přesunutí viny na původní zdroj problému, čímž zbytek národa zbavíme viny. Boží spravedlnost však tento typ přenesení dluhu nevyžaduje; tento postup vyžaduje satanova spravedlnost, kde hřích nelze odstranit/vyléčit/odpustit. Pro Boha je to, co se děje, jakýmsi procesem rozloučení. Je to okamžik reality, kdy se satan musí postavit čelem ke skutkům, které spáchal. Kristus tohle nedělá v duchu odsuzování a přehazování viny. Jeho myšlenky nejsou našimi myšlenkami. Kristus a Otec spaseným zdarma odpustili všechny jejich hříchy. Oni nevyžadují oběti, aby byl odpuštěn hřích.

Díky symbolice, jak lidé chápou smíření (vykoupení) a odstranění viny, tak jsou lidé spokojeni s tím, že nám Bůh říká, že problém hříchu bude vyřešen.

Mnozí věří, že oním obětním beránkem je Kristus, protože se nad ním vyznávají všechny hříchy lidu. Připomínáme, že kozlové jsou vybírání losem, každý z obou kozlů mohl tuto funkci splnit. Samotné hebrejské slovo pro *kozla* obsahuje význam ďábel a stejně tak slovo *Azázel*, jméno obětního beránka³². Celý obřad se zabývá satanovým systémem spravedlnosti a potvrzuje nám, že hřích bude z vesmíru definitivně odstraněn.

Bůh nepožadoval, aby všechny naše hříchy byly umístěny či uvaleny na Krista, aby se problém hříchu vyřešil. Tohle jsme požadovali my jako lidstvo,

³² Heslo Židovské encyklopedie z roku 1906:
<http://jewishencyclopedia.com/articles/2203-azazel>

protože to na začátku požadoval Adam. Je to pro nás jediný způsob, jak chápeme, že vina může být odstraněna.

Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji - takové množství, jako je písku v moři. Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je. Zjevení 20:7-9, B21

Na konci tohoto tisíce let budou bezbožní opět vzkříšeni k životu. Satan okamžitě obnoví své podvodné dílo na bezbožné lidstvo. Tím je osvobozen od svých okovů sklíčenosti, neboť má konečně něco, co bude rozptylovat jeho pozornost. Satan se nezměnil. Nedokázal odpustit, takže nemůže uvěřit, že by mu mohlo být odpuštěno. Satan přesvědčuje bezbožné, aby se pokusili dobýt město. Jsou odhodláni vyvraždit obyvatele nebeského města, které sestoupilo z nebe na zem.

Bezbožní se snaží zmocnit Božího města, ale sláva Božího charakteru zjevená v jeho Synu je přemůže vinou. Hruza z toho, že se ocitnou v přítomnosti Božího Syna v jeho plném božství, způsobí, že se jim jejich vražedný soud vrátí. Čím větší nenávisť chovali ke Kristu a věřícím, tím větší vinu pociťují při pohledu na slávu Boha a jeho Syna. V konečném zoufalství se obracejí jeden proti druhému a ničí sami sebe, stejně jako jsou drceni vlastním rozsudkem smrti, jenž vynesli nad spravedlivými, a tak se topí jako prasata v moři.

Na všech svých horách povolám proti Gogovi meč, praví Panovník Hospodin, a všichni jeho muži obrátí meč proti sobě navzájem. Ezechiel 38:21

V onen den mezi ně Hospodin pošle hrozný zmatek; jeden druhého chytí za ruce a obrátí ruce proti sobě navzájem. Zachariáš 14:13

Veškerá obuv válečná i roucha krví zbrocená budou určena k spálení, budou pohlcena plameny. Izajáš 9:4 (5)

hle - přivedu na tebe cizáky, ty nejukrutnější pohany. **Vytasí meče proti tvé skvělé moudrosti, tu tvoji nádheru ti znesvětí. Nakonec tě srazí do jámy, zahyneš hroznou smrtí** uprostřed moří.
Ezechiel 28:7-8

Jako faraon a jeho vojsko, které se utopilo v moři, když chtěli zabít Boží lid, a jako vepři, kteří utonuli v moři, tak i satan a bezbožní dojdou svého konce.

Když se díváme na ty dva kozly, vidíme v tomto náš vlastní lidský systém obviňování druhých za naše hříchy. Čiňme pokání, pokořme se před Bohem a naučme se ústřední myšlenku oněch dvou kozlů - lidé musí obviňovat někoho jiného a uvalit svou vinu na druhého. Prostřednictvím této symboliky dvou kozlů nám Pán v zrcadle odráží jádro naší bezbožnosti a vrací nás zpět k Adamovi do zahrady a k tomu hříchu přehození viny a hledání obětního beránka, jenž by za naše hříchy zaplatil.

Kéž pokoříme své duše před Bohem a přestaneme ze svých problémů obviňovat druhé. Kolik manželů a manželek denně přenáší svou vinu na manžela či manželku, aby si usmířili svůj hřích? Kolik z nich si hodí kostkou, aby určili, kdo bude obviňován za jejich pocit viny? Den smíření nás vyzývá, abychom za své utrpení přestali přenášet odpovědnost na druhé lidi. Kéž přestaneme soudit druhé a jednoduše se svěříme do láskyplné náruče našeho Otce, který bude činit vše pro naše dobro.

Znovu se nad námi slituješ, naše provinění pošlapeš, všechny naše hříchy smeteš hluboko do moře! Projevíš svou věrnost Jákobovi, své milosrdenství Abrahamovi, jak jsi přísahal našim otcům tehdy za starodávných dnů. Micheáš 7:19-20

24. Bez přímlyvce

Jak jsme již na několika místech uvedli, naše lidské vnímání spravedlnosti zahrnuje jakési období stálého dohledu, kdy mají podezřelí čas na to, aby změnili své chování. Je jim poskytnuta doba milosti, během níž se mohou „zařadit do řady“ či přizpůsobit. V našem soudním systému máme právníky, kteří za dotyčnou osobu dělají prostředníka (přímlyvce), aby, když rozsudek nelze odstranit, aby se odložil.

Pokud je ta osoba shledána vinnou po uplynutí stanovené doby milosti, výkonná spravedlnost se ujme svého práva a ten proces přímlyvy se zastaví. Výkon spravedlnosti vyžaduje, aby veškeré přímlyvy ustaly a viník byl potrestán podle zákona. Jakmile jsou vyčerpány všechny možnosti odvolání, onen přímlyvce neboli advokát se již nemůže za dotyčnou osobu přímlyvat.

Pokud jde o osobu Krista, On žije *stále*, aby se za nás přímlyval.

Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství. Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, **neboť je stále živ, aby se za ně přímlyval.**
Židům 7:24-25, CSP

Když si duše uvědomí, že se provinila porušením Božího zákona, obrací se ke Kristu jako ke svému přímlyvci a důvěřuje (věří), že se za ni Kristus bude přímlyvat u Boha, aby jí udělil milost.

Moje dítky, toto vám píši, abyste nezhrěšili; a jestliže by někdo zhrěšil, máme u Otce Zastánce, Ježíše Krista, *toho* spravedlivého.
1 Janův 2:1

Vzhledem k našemu lidskému vnímání spravedlnosti je Kristus vnímán jako ten, kdo se za nás přímlyvá, aby nám Bůh udělil milost. Bůh však vždy hodlá udělit milosrdenství těm, kdo Ho požádá, protože Bůh je láska.

Skutečnost je taková, že Kristus se za nás přímlyvá podle našeho vnímání spravedlnosti. Setkává se s námi tam, kde se my nacházíme, a ochotně nás bere za ruku a představuje nás Otcí.

Díky tomu, že Kristus žil jako člověk a byl ochoten za nás zemřít, můžeme mít důvěru, že Bůh svého Syna za nás vyslyší.

Nemáme ovšem velebně neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu. Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci. Židům 4:15-16, B21

Na začátku našeho křesťanského putování máme pocit, že Kristus přesvědčuje Otce, aby přestal uplatňovat vůči nám Jeho nárok na spravedlnost – totiž nás za naše hříchy zabít. Ta realita je taková, že Kristus kráčí s námi v našem špatném chápání Otce a po celou dobu nás k němu přibližuje, abychom začali chápat, že to odsouzení pochází od nás samých, a nikoli od Boha.

Ve skutečnosti, Kristovo prošení je k nám, abychom my věřili, že jeho Otec je ochoten odpouštět, že je vždy milosrdný a abychom konečně poznali Boha tak, jak ho zná Kristus. Jediné, o čem Kristus potřebuje přesvědčit svého Otce, je jeho ochota nadále nést tíhu hříchů celého světa. (Izajáš 63:9)

jako mě zná Otec a já znám Otce; a pokládám svůj život za ovce.
Jan 10:15, B21

Ti, kdo odmítají přijmout pravdu o Božím charakteru, totiž že Bůh neodsuzuje, tak ti budou snášet soud, který podle nich Bůh musí vykonat. Při uvědomění si vlastní hříšnosti cítí, že za své hříchy musí být bez přímluvce „odstřiženi“.

Bůh umožní všem, kdo věří v Boha, aby tímto procesem prošli. To je tzv. doba Jákobova souzení, o které jsme hovořili dříve. Jelikož jsme všichni poznamenáni Adamovými principy spravedlnosti, všichni budeme v posledních časech procházet procesem, kdy budeme mít pocit, že budeme kvůli svým hříchům „odstřiženi“.

A viděl, že není nikoho, a užasl, že není přímluvce.^{t18} Záchranu mu tedy poskytla jeho paže a jeho spravedlnost, ta ho podepřela.
Izajáš 59:16 ^{t18} n.: kdo by se naléhavě přimlouval.

Tento verš se vztahuje především na první příchod Krista. Bůh před příchodem Krista hledal lidi, kteří by odráželi světlo pravdy a zjevovali jeho charakter, ale nikdo takový neexistoval. Bůh tedy poslal na svět svého Syna, aby zjevil Svou spravedlnost. Písmo uvádí, že toto vše je napsáno pro naše napomenutí, na které přišel konec světa. (1 Kor 10:11). Písma hovoří o době, kdy Kristus ukončí svou přímluvnou činnost v nebi.

Chrám se naplnil dýmem od Boží slávy a od jeho moci; **nikdo nemohl vejít do chrámu, dokud se nevykoná sedm ran těch sedmi andělů.** Zjevení 15:8

V tom čase povstane Michael, veliký kníže a tvého lidu ochránce. Čas soužení tehdy nastane, jaké dosud nebylo od chvíle, kdy se stali národem. V tom čase bude tvůj lid zachráněn - každý, kdo je zapsán ve knize. Daniel 12:1

Když se svět v posledních dnech propadá do naprostého chaosu a Boží spravedliví čelí smrti, před nimi vyvstávají všechny jejich hříchy a oni jsou v pokušení cítit se zdrceni.

Ti, kteří se naučili, že Bůh nikdy nikoho nevytne (nevyhladí) a že je vždy milosrdný, zjistí, že "jejich vlastní paže jim přinesou spásu a že Jeho vlastní spravedlnost je podepře". To znamená, že protože se pevně drží Božích zaslíbení a věří, že Ježíš je plným zjevením Otce, a proto je Bůh neopustí, tak jsou v této víře podporováni. To je význam Boží slávy, která naplňuje chrám. Boží lid vidí Boží charakter jako milosrdný a laskavý tváří v tvář svému hříšnému životu. Kristus již nemusí obývat svatyni svatých jako nějaký přímluvce za hřích. Tito svatí překonávají pocity sebeodsouzení a přestávají věřit, že je Bůh odsuzuje. Jak Ježíš řekl ženě: "Ani já tě neodsuzuji."

Vždy platí, že oporou víry svatých je právě Ježíšova víra, kterou jim dodává Kristus. Tito svatí nespolehnají na své vlastní zásluhy, ale naučili se důvěřovat pouze Kristu. Z doby Jákobova soužení vycházejí zapečetění pravdou, že Bůh je nikdy neodsoudí, a rozhodují se přijmout jeho láskyplný soud nad sebou namísto svého předchozího sebe zavrhuujícího soudu.

To znamená, že věřící spravedlivý může žít bez přímluvce za hřích. Hřích je přestoupení zákona a zákon je přepisem Božího charakteru. Ti, kteří

přestanou věřit, že Bůh odsuzuje a zabíjí, jsou do tohoto přesvědčení resp. víry zapečetěni pomocí zkoušky Jákobova soužení. Lidský hřích spočívající ve víře, že Bůh lidi vytne (vyhladí), je v závěrečných událostech lidských dějin umocněn, aby Boží lid zapečetil do pravdy. Jak bude Boží lid zkoušen myšlenkou, že bude pro své hříchy vyřat (vyhlazen), Kristova víra v něm pevněji vtiskne Boží lásku a oni se odmítnou poddat pochybnostem; jsou vítězem, jsou Božím Izraelem.

Proto skrze tohle mohou žít bez prostředníka, jenž jim musel zakrývat hlavu, zatímco se báli, že je Bůh potrestá a ublíží jim. Kristus již nemusí Božímu lidu tímto způsobem pomáhat. Oni přicházejí do plného světla pravdy evangelia a Kristus stále žije, aby za ně učinil přímluvu za spravedlnost a dal jim vše, o co ho požádají. Nikdy se však nebojí, že by byli odsouzeni, ani necítí potřebu, že by pro ně musela být prolita krev, aby byli spaseni. Osvobozují se od systému spravedlnosti skrze oběti a dary.

Ti, kdo nevstoupí do světla pravdy o Božím charakteru, budou čelit soudu, o němž si myslí, že ho Bůh vykoná. Cítí se vyřati (vyobcováni) od Boha kvůli svým hříchům a cítí, že je Kristus ponechal napospas Božímu hněvu, a cítí se vyhlazeni.

ano, každá duše, jež se právě v tento den nebude ponižovat, ta bude vyřata ²³⁴ ze svého lidu. Leviticus 23:29 (MPCZ)

[234] Viz Gn.17:14, pozn 1118. [dosah slova byl velmi diskutován (srv. traktát Mišny *Keritot*); jisté je vyloučení ze společenství, nejistý jinak běžný význam ekv. (srv. Gn.9:11; 1Kr.2:4; Mi.5:8): zemře]

Ti, kdo se v závěrečném období pozemských dějin pokoří a vyznají svůj hřích, že věřili, že Bůh je odsuzující ničitel bezbožných, tak ti nebudou v závěrečných událostech pozemských dějin vyřati (vyhlazeni), protože znají svého Boha a čekají na Něj.

A ty, kdo kazí smlouvu, *on* poskvrní úlisností, **ale lid, který zná svého Boha, projeví sílu** a bude jednat. Daniel 11:32, CSP

Ti, kdo nestudují a nezkoumají Písmo, aby poznali pravý charakter Boha, ti budou přemoženi svými hříchy. Protože lpí na Adamově systému spravedlnosti, budou vyřáti (vyobcováni) z Božího lidu.

Jediným důvodem, proč musí Boží lid projít jakousi zkouškou, že nemá přímluvce, je to, že takto lidstvo chápe spravedlnost. Kristus stále žije, aby dával požehnání, milost a lásku těm, kdo v to věří. Pro ty, kdo věří, tohle jim nikdy nepřestane poskytovat. Věřit tomu v době Jákobova soužení bude možné pouze tehdy, pokud se vzdáme svého nesprávného pohledu na Boží charakter a vstoupíme do Jeho pravého systému spravedlnosti. Jeho spravedlnost spočívá v tom, že dává milosrdenství a zdarma uděluje milost všem, kdo o ni žádají.

V tomto období života bez přímluvce se nemusíme ničeho bát. Spravedliví zcela ztrácejí strach z toho, co si představovali jako Boží odsouzení, a drží se skutečnosti, že nepotřebují přímluvu u rozhněvaného Boha, který je za jejich hříchy zabije. U bezbožných je přemohou jejich vlastní falešné představy a přestanou Krista prosit o milost, protože už nevěří, že jim ji nabízí. V takovém případě nastane nářek a skřípění zubů. Vstupte v této otázce do světla pravdy a radujte se z dobré zprávy, že na konci zkušební doby (tj. doby milosti) nebude žádný přímluvce za hřích.

25. Chronos a ukončení doby milosti

Ještě existuje jeden zásadní prvek principů soudu, který si lidstvo osvojilo, a ten se týká psychologie času.

V mytologii Santy Clause se objevuje časový prvek. Raději si dávejte pozor, protože Santa Claus přijíždí do města 25. prosince na konci roku.

Jako děti jsme vychováni k tomu, abychom dělali zkoušky s časovým limitem nebo termínem či lhůtou (angl. deadline). Proč je slovo *dead* (česky mrtvý), jako je v anglickém slově *deadline*, spojováno s konceptem časového limitu?

Jaký je psychologický rozdíl mezi tím, když dáte člověku k dispozici všechny nástroje a zdroje, které potřebuje k vytvoření něčeho, a tím, když totéž uděláte v termínu (s deadline)? Termíny (deadlin-y) jsou použitím síly k dosažení výsledku pro toho, kdo ovládá čas.

Když se termín (deadline) spojí s hrozbou trestu nebo smrti, je vyvíjený nátlak vlastně psychickým týráním.

Ve studii, která zkoumala vztah mezi časovým tlakem a kreativitou bylo zjištěno, že:

... časový tlak v mírné až vysoké míře, s jakou se obvykle setkáváme v současných organizacích, má přímý negativní vliv na kreativní kognitivní zpracování.³³

Zdá se, že mnoha lidem není zřejmé, že vyhrožování lidem trestem, pokud se nebudou chovat v určitém časovém rámci, tak to má ve skutečnosti potenciál opačného účinku, než je zamýšlený výsledek.

Kolik rodičů už řeklo: "Budu počítat do tří, a jestli neuděláš, co po tobě chci, dostaneš pohlavek a/nebo tě pošlu do pokoje!"

³³ https://www.hbs.edu/faculty/Publication%20Files/02-073_03f1ecea-789d-4ce1-b594-e74aa4057e22.pdf

Stanovení časových lhůt znamená neustálý dohled, soud a trest za jejich nedodržení. Používání času jako motivátoru chování vychází z pesimistického rámce, jenž očekává, že ten, kdo naslouchá, tak úkol nesplní, pokud nebude mít stanovený časový termín (deadline), a proto časový tlak vlastně vybízí toho posluchače ke vzpouře.

Jak to, že čas může být používán jako takový vymahač (vynucovač)? Odpověď je jednoduchá: všichni umíráme, a proto máme všichni omezenou zásobu času. Čas je pro lidstvo vzácnou komoditou, a proto jej lze využít jako motivační prostředek ke změně lidského chování.

U Boha je to úplně jinak.

Toto praví ten Vznešený a Vyvýšený, jenž žije ve věčnosti a má jméno Svatý: Žiji vysoko a ve svatosti, ale i s tím, kdo je sklíčený a pokorný, abych oživil ducha pokorných, abych oživil srdce sklíčených. Izajáš 57:15, B21

Náš Otec v nebi přebývá ve stavu věčnosti. Vzhledem k jeho věčné existenci není čas komoditou či zbožím, kterého si my vážíme tak, jak si ho vážíme. Vezměme si rámeček nabídky a poptávky. Bůh má neomezenou zásobu času, proto čas na Boha nemá stejný vliv jako na nás. Jeho vztah k času je zcela jiný.

Tato jedna věc at' vám není skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den'. 2 Petrův 3:8, CSP

Pro Boha je každý den plný péče o celé Svě stvoření. Za jediný den vykoná náš Otec práci, která by podle našeho počítání trvala tisíc let a ještě více. A naopak, díky Jeho zaměření na Svě děti a nekonečné péči o nás všechny plyne Bohu čas jako 1000 let v jednom dni. Tento pocit známe, když jsme s těmi, které milujeme, a jsme hluboce zabraní do rozhovoru, tehdy ztrácíme pojem o čase. Po několika hodinách se podíváme na hodinky a jsme šokováni, že čas utekl jako voda. V těchto chvílích tedy můžeme okusit pocit věčnosti, ale přesto jsou naše myšlenky o čase jiné. Důvodem je jedna prostá skutečnost: všichni umíráme.

Smrt mění hodnotu času. Pro většinu lidí je čas nesmírně cenný, a proto je jednou z nejdůležitějších komodit, s nimiž obchodujeme. Proto máme výrazy jako „čas jsou peníze“ a „utrácení“ času.

Řekové si to uvědomovali, a proto měli boha Chronose, který zosobňoval čas. Řecká mytologie je komplikovaná a proměnlivá, ale Chronos byl v určitém okamžiku spojován s Kronem, který byl titánským vyjádřením ničivého působení času na lidi. V tomto smyslu čas ničí své děti. Kronos je zobrazován jako bůh požívající své vlastní děti. Legenda o těchto dvou postavách se spojila v tzv. Otce času.³⁴

Zajímavé je také to, že byl považován za trojhlavého hada. Jednalo se o hlavy člověka, býka a lva.³⁵

Chronos, známý také jako Aeon, byl stvořen sám sebou a od nikoho nedostal dědictví. Je zobrazován jako starý muž s plnovousem. Nosí kosu na znamení toho, že sklízí lidstvo a pustoší čas.

Ananke bylo v řecké mytologii jméno dalšího prapůvodního božstva, zosobnění nutnosti a osudu. Ona byla zobrazována s vřetenem v ruce a spolu se svým chotěm Chronosem (časem) byla přítomna při vzniku

³⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

³⁵

https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/chronos.html

vesmíru. Ananke i Chronos měli postavu hada a byli propleteni a otáčeli se kolem prvotního vajíčka hmoty.³⁶

Představa bytosti, která je postavou samo-původem otec, jenž má dlouhé vousy a žije věčně, to lidem usnadňuje překrýt tuto postavu s Bohem z Bible.

Pro všechny, kdo žijí pod nadvládou a strachem ze smrti, není těžké pochopit, jak si lidé mohou plést pravého Boha s mnoha aspekty Chronose. Pro ty však, kteří mají jistotu věčného života, ztrácí čas svou moc a strach ze smrti je poražen, čímž je odhalen pravý hadí původ boha Chronose.

Věčnost je úplně jiná existence (bytí) než čas. Čas spojený se strachem ze smrti v nás zanechává pocit podráždění vůči těm, kteří "plývají" naším časem nebo kteří nepracují efektivně. Věčnost je zkušenost naprostého klidu a pokoje. Je to pojem spojený se Sobotou neboli Šabatem. V knize Genesis si se zájmem všimneme, že na sedmý den prvního týdne není řečeno, že byl večer a bylo ráno, byl sedmý den. Tohle se uvádí pouze pro prvních šest dní. Se sobotou je tedy spojeno jakési bezčasí. Je to den, kdy jsme nejsilněji spojeni s naším Otcem v nebi, a kdy hlouběji zakoušíme Boží pokoj.³⁷

Apoštol Pavel, velmi vzdělaný muž, pronesl řadu výroků, které pro jeho řecké čtenáře byly obrovskou výzvou.

Nestyd' se tedy za svědectví našeho Pána ani za mne, jeho vězně, nýbrž spolu *se mnou* snášej útrapy pro evangelium podle moci Boží; on nás zachránil a povolal svatým povoláním ne podle našich skutků, nýbrž podle vlastního předsevzetí a *podle* milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy^f [G5550]

36

https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Ananke/ananke.html

37 Více o tomto tématu najdete v knize *Pramen požehnání* na FatherofLove.info.

[G166] [před Chronosem, aeonious]. 2 Timoteovi 1:8-9; ^f Ef.1:4; Tit.1:2

Pavel mluví o Kristu jako o existujícím před Chronosem Aeonem. To je zcela odlišný pohled na svět, než jaký chápali Řekové. Ústředním slovem hebrejštiny pro věčnost je Olam; *čas mimo mysl* nebo *mimo dohled; za horizontem*. Toto slovo Olam se používá, když se mluví o Kristu, následujícím způsobem:

A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, *ten*, jehož původ *je* odedávna, ode dnů věčných.^{t2} [Olam] Micheáš 5:2

^{t2} n.: dávných; Mi.7:14; Am.9:11; srv. Žd.7:3

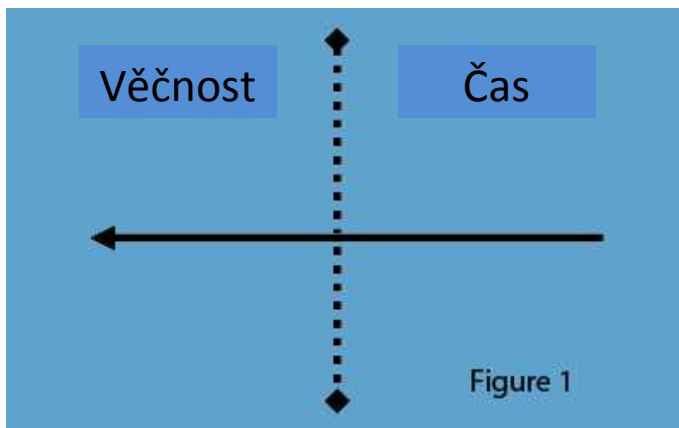
Pro řeckou mysl je nemožné, aby někdo, kdo je věčný, měl nějaký původ nebo počátek. Pro hebrejskou mysl to není obtížné. Kristus má svůj původ na místě před časem. Je to místo, které je mimo chápání přirozené lidské mysli. To snadno umožňuje, aby v Kristu existovaly společně jeho původ a hebrejský pojem věčnosti.

Pro řeckou mysl je čas velkým samo-existujícím bohem. Není možné si představit nějaký rámec mimo čas. Křesťané, kteří se snaží představit Krista jako skutečného Boha, nevědomky vzdávají hold Chronovi, když požadují, aby Kristus žil ve věčném čase a neměl žádný původ. To znamená učinit z času a věčnosti jeden koncept či pojem.

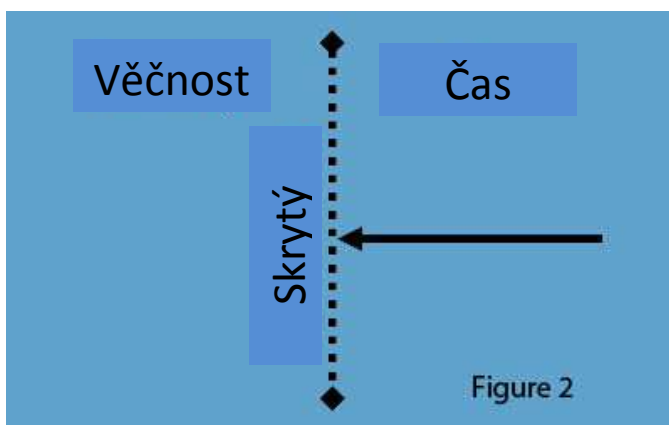
Snaha o sloučení hebrejského konceptu věčnosti s řeckým pojmem chronosu eliminuje možnost, že by Kristus byl pravým Božím Synem narozeným ve věčnosti. Chronos v podstatě přeskakuje z konečné řecké domény času do trůnního sálu věčnosti a vraždí Jehovova Syna. Chronos říká, že Bůh nemůže mít božského Syna, protože božství podle Chronose znamená být nezplozený a nemít otce.

Mnozí křesťané nemohou přijmout, že Kristus má původ v nějakém čase ve věčnosti, protože to z něj dělá v řeckém způsobu myšlení méně než Chronose/Aeona. Proto, aby byl Kristus roven nejvyššímu Bohu, nemůže mít vůbec žádný původ, čímž se ruší skutečnost jeho dědictví od Otce. Jak jsme

již uvedli, řecké myšlení vnímá čas a Věčnost jako totéž, jen v jejich nekonečném množství. To však není věčnost, to je stav nebo atribut věčnosti (angl. Sempiternity).

Hebrejský koncept je rozdílný.

Kristus existuje před časem neboli Chronosem, jak vysvětlil Pavel. Přichází z říše věčnosti do času, ale žije stále ve zkušenosti věčnosti, protože se nebojí smrti, ani nemá omezenou zásobu času.

O tomto principu nám opět vypráví Pavel, když říká:

na *základě* naděje věčného života, jež před věčnými časy¹³ [G4253] zaslíbil Bůh, který nemůže lhát [zaslíbil před Aeonem(ios), Chronosem] Titovi 1:2.

¹³ ř.: časy věků; 2Tm.1:9

Důvodem, proč je naše životní zkušenost v podstatě zaměřena na čas, je strach ze smrti. Jsme standardně otroky Chronose, protože si nedokážeme představit, jak by svět fungoval bez smrti. Skrze Krista však můžeme prožívat věčnost právě teď, pokud máme jistotu věčného života; ne si ho jen přát nebo v něj marně doufat, ale s jistotou vědět, že ho máme v Ježíši Kristu.

Rozdíl mezi časem a věčností by se dal přirovnat ke krásné hudbě zpívané při hře na kytaru. Hudba má rytmus, ale ten není zdůrazněn. Důraz je kladen na slova a časování hudby jednoduše udržuje hudební prvky, hlas a doprovod, pohromadě. Kdyby se k jemné kytarové hudbě přidala velká bicí souprava, která by zdůraznila rytmus hudby tak, že by bicí hudbě dominovaly, zcela by to změnilo zážitek. Poselství v hudbě je ponořeno do přehnaně zdůrazněného rytmu hudby. Uvedení smrti do světa bylo jako do naší životní zkušenosti přidat energický rytmus. Čas buší v našich životech, protože jeho nedostatek nás žene kupředu, abychom před smrtí dosáhli toho, čeho můžeme. Když víme, že máme věčný život, rytmus se vrací ke své jemné, klidné úloze udržovat věci v pořádku; vrací se poklidnost a rozšiřuje se hloubání.

Tento prvek času hraje zásadní roli při chápání procesu soudu v Písmu. V 15. kapitole jsme se zabývali prorockým rámcem, který nám říká, kdy soud začne. Danielovi bylo řečeno, že bude trvat 2300 let, než bude svatyně očištěna, a principy prožívané během Jom Kipur najdou konečné naplnění od roku 1844 dále.

Od této chvíle Bůh při soudu zkoumá knihy záznamů, aby zjistil, kdo žije a kdo zemře. Jak jsme však zjistili v 19. kapitole, kontext soudu spočívá v tom, že Bůh brání svůj lid před obviněními, která proti němu vznáší satan. Většina

lidí se na tuto událost dívá zcela jinou optikou. Soud je vnímán jako zkušenost typu "raději se měj na pozoru".

Tím se soud mění ve zkušenost "máš určitý čas na to, aby ses choval správně, a pokud to neuděláš, budeš zahuben". Tento přístup k soudu má u hříšníka opačný účinek, než jaký je zamýšlen. Strach, který takto vzniká, ve skutečnosti znemožňuje vítězství nad hříchem, protože v lásce není strach (1 Janův 4:18).

Celé učení o soudu, který se odehraje v určité době před druhým příchodem, ve skutečnosti zvyšuje naši časovou motivaci a odhaluje naše modlářství vůči Chronosovi. Krom toho většina křesťanů odmítá myšlenku soudu před druhým příchodem, takže se pak vyhýbají procesu, kdy zákon vstupuje do jejich křesťanského chování, aby způsobil rozhojnění jejich hříchu (Ř 5:20). Tím, že mylně přibíjejí zákon na kříž, tak odstraňují prostředek, který Bůh používá k tomu, aby poukázal na náš hřích, abychom jej mohli přivést ke Kristu.

Předadventní soud je zásadní pro odhalení našeho odsuzovačného uctívání založeného na čase. Tento soud je jakýmsi zrcadlem do našich zvrácených duší. Ale tam, kde se rozhojňuje tento hřích, tak se mnohem více rozhojňuje úžasná Boží milost!

Bible nám skutečně říká, že výsledkem soudu je konec Chronosu.

a přísahal při tom, který je živ na věky věků, který stvořil nebe i to, *co je* v něm, zemi i to, *co je* v ní, a moře i to, *co je* v něm, **že čas^{t5} již více nebude**, Zjevení 10:6 (CSP)

^{t5} ř. *chronos*

Vyšetřovací soud je duchovní vakcína, která v nás odráží virus soudu založeného na čase a odsouzení. Ve světle pravdy o Kristu, který nesoudí, tato vakcína úžasně funguje, aby nás osvobodila od soudu založeného na čase. Proto se v procesu soudu Boží lid přestává zabývat Chronosem. Nyní začínají žít v prožitku věčnosti, neboť se již nebojí smrti.

Jako dítě jsem se bál této pasáže z Bible.

Potom mi řekl: "Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť ten čas je blízko. Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní. Spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje." Zjevení 22:10-11

Bylo mi říkáno, že přijde čas, kdy Bůh do písku udělá čáru; čas, kdy Bůh řekne dost a kdo nebude připraven, bude odsouzen k záhubě. Je pravda, že přijde čas, kdy Bůh řekne, ať ti, kdo jsou špinaví, zůstanou špinaví, ale není to proto, že by Bohu došel čas a pak se rozhodl odsoudit ty, kdo ho neposlechli.

Bůh skrze svého Syna ukázal, jak se může uzavřít doba milosti pro národ jako příklad pro poslední dobu. Když židovští vůdci Krista odmítli a zcela mu odmítli otevřít svá srdce, Ježíš vzlykal v slzách nad Jeruzalémem. Nakonec Ježíš vykřikl a řekl: „Hle, váš dům vám teď zůstane pustý.“ (Mt 23:38). Tu dobu neuzavírá Bůh; uzavírá ji člověk a Bůh je nucen ji přijmout, protože respektuje naši volbu.

Bible nám říká, že Boží milosrdenství je věčné (Ž 100:5; 107:1; 136:1; Ezd 3:11; Jer 33:11). Bůh je vždy připraven ho poskytnout. Člověk však může Boží milosrdenství ukončit tím, že ho odmítne přijmout. V závěrečných událostech pozemských dějin se světu dostane poselství o nekonečné Boží lásce, která se vyznačuje nenásilím v kontextu Bible. Celý svět uvidí tento charakter projevený v Božím lidu a bude ozářen jeho slávou.

Potom jsem spatřil jiného anděla, jak sestupuje z nebe: měl velkou moc a země byla ozářena jeho slávou. Zjevení 18:1

Každý se buď připojí k Božím lidu, nebo ho odmítne a bude se ho snažit zničit. Celý svět se tak rozhodne a doba milosti se pro lidstvo uzavře.

Dnes se mnozí snaží předpovídat budoucnost pomocí časových grafů či tabulek a proroctví s časovými úseky, kdy Bůh ukončí dobu milosti pro člověka. Všechny tyto věci jsou poctou Chronosovi a odrážejí mýtus o Santovi, takže si raději dejte pozor!

Časový tlak, který je na lidi vyvíjen pod hrozbou smrti, nevytvoří lidi, kteří by byli zapečetěni Božím charakterem. Lidé musí vstoupit do zkušenosti věčnosti a dovolit Chronosovi, aby přestal vládnout jejich životu.

Takto láska mezi námi došla naplnění, takže smíme mít smělou důvěru v soudný den - vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on. V lásce není žádný strach. Láska, jež došla naplnění, zahání strach pryč, neboť strach přináší muka. Kdo se však bojí, nedošel v lásce k naplnění. 1 Jan 4:17-18

Vzdejme se modlářství Chronosovi; svrhněme z trůnu bohy, kteří požadují, aby božství bylo přisuzováno pouze bytostem, které projdou testem Chronose-Aeona. Jehova a jeho Syn nejsou Chronosovi dlužní, aby nám dokazovali své božství. Opakujeme:

aby měli naději na věčný život, jež slíbil pravdomluvný Bůh před věky Aeon(ios), Chronos, a ve svůj čas. Titovi 1:2 (CEP)

Máme-li dokázat božství Božího Syna, učiňme tak na základě dokonalého charakteru lásky, který Kristus projevil jako člověk. To je to, co nám Bůh dal ke studiu, ne to, co je *olam - čas mimo mysl* nebo *mimo dohled; za obzorem*.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan 1:14 (CEP)

Chtěl snad Kristus, aby jeho učedníci studovali Jeho věčnou přirozenost, když s nimi byl tři a půl roku? Ne, Ježíš chtěl, aby studovali jeho slavný charakter agape lásky, která zjevuje, že Bůh je láska a život, nikoli chronos a smrt. On není měřitelný časem; něčím, co stvořil. Zaměřme se na charakter Boha a vztah, který On udržuje se svým Synem, a vynechejme tyto neznámé aspekty věčnosti, dokud nám je náš Otec nezjeví.

26. Očištění a dokončení duchovního chrámu

Základní kámen, který jsme položili v této knize, má několik klíčových ingrediencí.

1. Bůh žádného člověka nesoudí/neodsuzuje. Jan 5:22
2. Kristus nikoho nesoudí. Jan 8:15
3. Boží zákon je duchovní a zabývá se záležitostmi srdce. Uvnitř království Boha není Jeho zákon nějakým právním kodexem, jenž je vynucován, ale odrazem Jeho charakteru, který je radostně prožíván v jeho dětech prostřednictvím jeho Ducha.
4. Kristus zde na Zemi je plným zjevením Božího charakteru. Toto zjevení osvětluje zbytek Písma o Božím charakteru.
5. Odsouzení vzniklo v lidské rodině prostřednictvím Adama, který byl inspirován Satanem, kdy Adam odsoudil Božího Syna a Evu za svůj hřích, když oba pojedli ovoce ze stromu poznání.
6. Boží spravedlnost znamená dělat to, co je správné, a správné pro Boha je být laskavý, milostivý, milosrdný a dovolit, aby nás odměnily nebo potrestaly důsledky našich vlastních rozhodnutí.
7. Boží způsob naší záchrany je zjeven ve svatyňovém systému. Každý krok na této cestě odhaluje člověku jeho nesprávné myšlení. Bůh zjevil lidstvu jejich touhu po oběti (nebyla to touha Boha) tím, že ustanovil obětní systém; Bůh prostřednictvím procesu soudu ukazuje lidem jejich soudící a odsuzující povahu.
8. Poselství prvního anděla, které říká, že "přišla hodina jeho soudu", znamená, že nyní máme soudit/posuzovat charakter Boha; a jak si budeme představovat a posuzovat Jeho charakter, tak budeme podle tohoto chápání soudit sami sebe.
9. Bůh si nevede žádné záznamy ani soupisy za účelem odsouzení hříšníků.
10. Z příběhu o ženě přistižené při cizoložství vyplývá, že jsou to církevní představitelé, kdo se dožadují soudního procesu. Proces soudu vede k tomu, že první je poslední a poslední je první, přičemž každý soudí svůj případ.

11. Satan je u toho soudu žalobcem. Bůh při soudu zkoumá naši životní historii, aby nás obhájil proti satanovým obviněním.
12. Boží přístup k času je zcela odlišný od našeho. Bůh nepoužívá čas jako nástroj manipulace, aby si vynutil dobré chování u Svého stvoření. Soud založený na čase je v Písmu zjeven proto, aby ukázal člověku jeho vlastní hříšnost a povzbudil nás k pokání.

Z tohoto vzácného základního kamene, který se zabývá soudem, se můžeme přiblížit k Bohu. Jak nám říká Písmo:

Přiblížím se k vám se soudem; Malachiáš 3:5 (CSP)

Když se nám Kristus v lásce přibližuje v procesu soudu, On je věrným svědkem. Kristus nám ukazuje, v čem je náš problém, ne proto, aby nás odsoudil, ale aby nás uzdravil.

V prvních letech křesťanství jsem se při pomýšlení na soud třásl. I když jsem nacházel útěchu v Ježíši, přemýšlel jsem, jak bych mohl tím soudem projít. Časový tlak, který na mě byl vyvíjen, a myšlenka, že Bůh v určitém okamžiku projeví ducha odsouzení, ve mně vyvolávaly velké obavy.

Snažil jsem se utiřit své obavy a stejně jako mnoho lidí v církvi jsem přemýšlel o všech zlých lidech na světě, kteří jsou "horší" než já. Lidé v církvi potřebují, aby lidé ve světě byli zlí, aby se ti v církvi mohli cítit lépe ve světle Boha, který odsuzuje a ničí hříšníky, kteří neudělají správnou věc během určitého časového rámce. V tomto rámci se objevuje myšlenka, že Bůh určitě nezabije všechny, takže když se budu hodnotit (posuzovat) lépe než všichni, které znám, měl bych přežít a dostat se do nebe. Člověk s tímto smýšlením si nikdy nedokáže odpočinout a neustále bude vnímat lidi jako konkurenci.

Modlím se, abyste v této knize získali několik klíčových nástrojů, které vám pomohou pochopit, že Bůh vás nikdy neodsoudil, ani jednou, a že vás nikdy neodsoudí. Pro mě osobně to byla tak osvobozující myšlenka. Byl to pro mě jeden z největších dílků skládačky, který mě zbavil strachu a umožnil, aby do mého srdce vstoupila celá pravda o Otcově lásce.

Ve světle tohoto základního kamene, který jsme položili, můžeme pokračovat v dostavbě duchovního chrámu, k jehož stavbě jsme pozváni.

A tak již nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny. Byli jste postaveni na základ apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm se celá stavba spojuje a roste ve svatý chrám v Pánu. Efezským 2:19-21.

Skutečně můžeme říci, že ta svatyně může být očištěna. Veškerá krev může být nyní ze svatyně svatých odstraněna, neboť Bůh tyto věci k usmíření nevyžaduje. Je však pravda, že nám tyto věci musel ukázat, aby odhalil naše hříšná srdce a my mohli činit pokání z obviňování druhých a hledání obětních beránků, kteří by nás zbavili viny.

Kdo vítězí, toho učiním sloupem v chrámu svého Boha a nevyjde již nikdy ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, Nového Jeruzaléma sestupujícího z nebe od mého Boha, i své nové jméno. Zjevení 3:12

Toto nové jméno, které nám Bůh dá, je jméno prosté od soudu a odsouzení; jméno milující laskavosti a něžného milosrdenství. Jak spatřujeme našeho úžasného Otce skrze jeho Syna bez jakéhokoli odsouzení v jednom či druhém, kéž jsme proměněni do stejné podoby „jako skrze Ducha Páně“. Amen.

Den soudu! Většina kultur na celém světě se řídí zásadou, že každý bude čelit soudu za věci, které v tomto životě udělal. Ježíš Kristus nabízí jednoduchou zásadu, jak tento proces soudu snést.

"Nesudíte, abyste nebyli souzeni." -Matouš 7:1

Jaké to je žít v říši, kde přestáváte soudit druhé? Jak je to možné? Neustále posuzujeme či soudíme vzhled, výšku, váhu, schopnosti lidí. Soudíme lidi podle barvy pleti, náboženské příslušnosti, společenského postavení, příjmu a intelektu.

Kam se můžeme obrátit, abychom našli dokonalý příklad někoho, kdo nesoudí, abychom tento příklad mohli následovat?

"Soudíte podle lidských měřítek;
Já nikoho nesoudím." -Jan 8:15

Jak je možné, že Ježíš nikoho nesoudí? Jak může být spravedlnosti učiněno zadost, když On nikoho nesoudí? Zamyslete se nad tím, co Ježíš říká také o svém Otci.

"Otec navíc nikoho nesoudí,
ale všechen soud svěřil Synovi." -Jan 5:22

Nehovoří Bible o Božím soudu, kde každý dostane, co si zaslouží? Jak se to shoduje se slovy Ježíše? Poznejte tajemství, jak zvítězit nad odsouzením, které cítíme, když selžeme, a pohrdáním, které můžeme cítit vůči druhým, když selžou oni.

*Vstupte do světla pravdy,
kde není žádné odsouzení.*